

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Paludan-Müller, Frederik.; af Fr. Paludan-Müller.

Titel | Title:

Adam Homo : et Digt

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 2

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C.A. Reitzel, 1842-1849

Fysiske størrelse | Physical extent:

3 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

53,-386. Eks 7

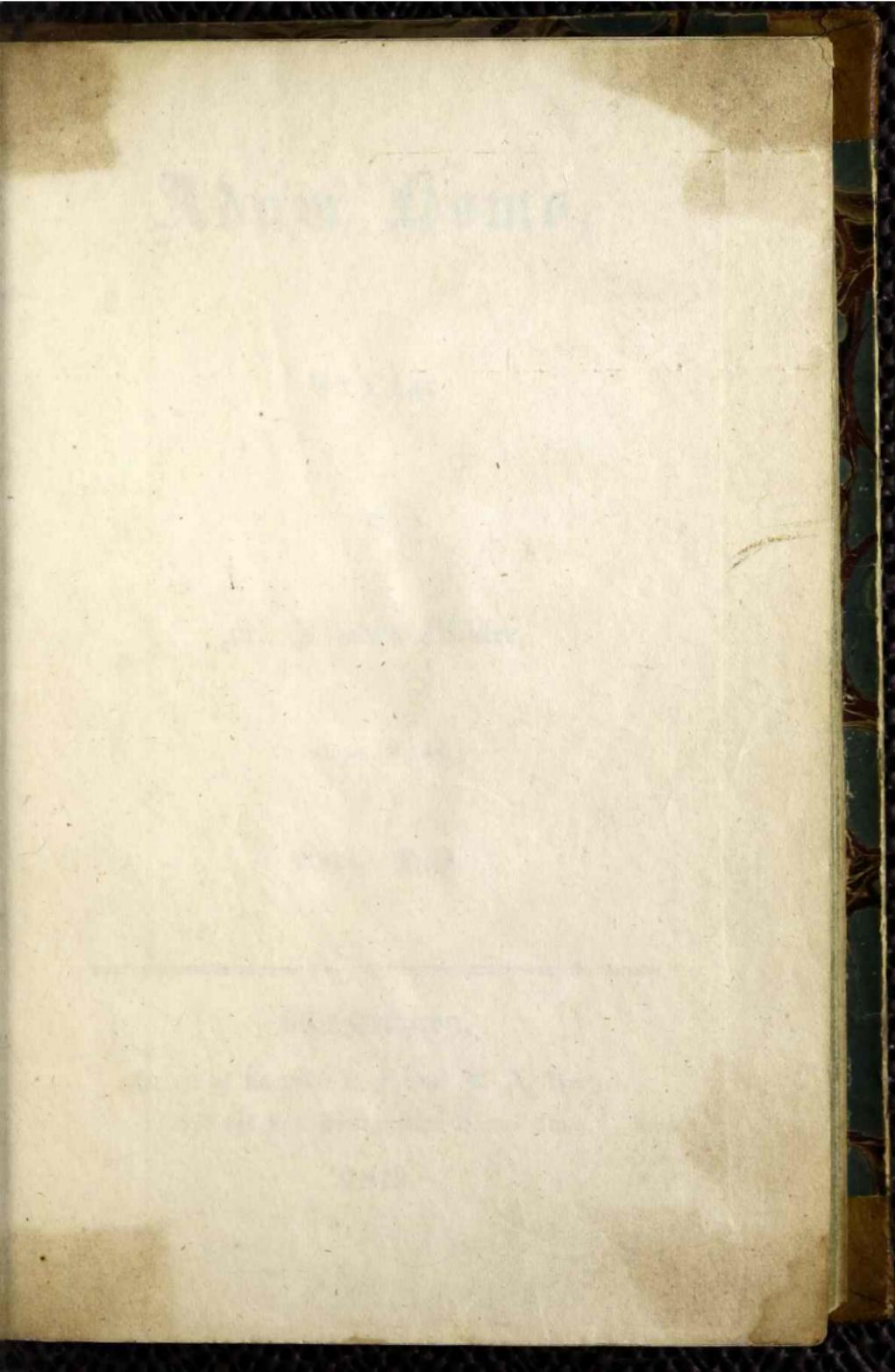
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

115308080154

+ Rex

Adam Homo,

Et Digt

af

Fr. Paludan-Müller.

—♦♦♦♦♦—

Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler C. A. Neitzel.

Trykt hos Kgl. Høsbogtrykker Bianco Luno.

1849.

S u d h o l d.

	Side
Sybende Sang	3.
Ottende Sang	101.
Niende Sang.....	215.

Sappho

105	Chorus
2	Chorus
101	Chorus
215	Chorus

Adam Homo.

Anden Deel.

omo Q. mād 19

193 C. mānū

Syvende Sang.

Bor Hest paany os møder i Korsør,
Hvor nærmere sit Maal, han nu sig priste,
Da Vognen holdt for Postkontorets Dør.
Her laa et Brev til ham, hvoraf sig viiste,
At han sin gode Moder alt forliste;
Saa altsaa Brevet, som han modtog for
Han løs fra Kjøbenhavn sig havde revet,
Først paa det Yderste var affendt blevet.

Den ny Epistel sluttet med de Ord:
Jeg gaaer omkring fortumlet og beruset,
Endnu idag maa Liget ud af Huset,
Thi Varmen her er usædvanlig stor;
For du kan komme, dækkes det af Gruset,
For du forlader Sjællands grønne Jord,
Den grønsværdækte Grav min Taare bader:
Til derfor til din trostesløse Fader!

Som truffen af et Lynslag Adam stod
 Og saae i Tankerne sin Mo'er i Kisten,
 Da valte ham de Ord af Contoristen:
 Tolv Skilling Porto, Herre! Vær saa god!
 Rask tog vor Helt sig sammen som en Christen,
 Tolv Skilling han paa Disken efterlod,
 Fløi saa fra Postcontoret til sit Kammer,
 Og overlod sig der til al sin Jammer.

Men dengang dæmptet var den første Klage
 Og i sin Gensomhed han saae sig om,
 Da kaldte han veemodig sig tilbage
 Den Dødes Billed med hvert Minde, som
 Sig knytted til de forbinalgne Dage.
 I hver Grindring ham imøde kom
 Hünt Aandens uforkrænkelige Bøsen,
 Hvis Værd han kjendte fra sin Bibellæsen.

Ja! udbrød han, af Mindets Skjønhed rørt,
 Idet han folded sine Hænder sammen:
 Ja, du min Skytsaand var! Du tændte Flammen,
 Hvis Lys igjennem Livet mig har ført!
 Mit Kald jeg fandt ved dig; og min er Skammen,
 Hvis ei jeg folger Nøsten, jeg har hørt,
 Hvis ei jeg gaaer den Wei, som du mig viste,
 Og holder fast ved dig; selv i din Kiste!

For snever blev ham Stuen — ud han maatte,
 Ud i det Fri, ud til den nære Strand,
 Hvor under Mattehimlens dunkle Grotte
 Sig Maanen speiled i det blanke Vand.
 En eenlig Sti paa Kysten han betraadte,
 Og medens der, langs Bæltets lyse Rand,
 Han vandred stille, tankefuld, bedrovet,
 Sin Fortid og sig selv han noie prøved.

Som luttret steg han op af dette Bad,
 Et mandigt Førset stolt hans Hjerte hæved,
 Det Største, Bedste af sig selv han kræved,
 Og Legnens Aand han srør et evigt Had.
 Saa høit han paa Begeistrings Vinger svæved,
 At Himlen syntes ham at skilles ad;
 Hans Moder viiste sig i Maaneglandsen
 Og rakte for et velsort Liv ham Krandsen.

Først efter Midnat han tilbage gik,
 Men da han Telegraphen slet i Die,
 Der sig paa Kirken hæved mod det Hoie,
 Det var ham, som et vinget Bud han slet:
 Klart fremsteg Almas Billed for hans Blik
 Og bød ham, hurtig hjem sig at forsoie,
 For, førend næste Dag han gik ombord,
 At glæde hendes Hjerte med et Ord.

Min Gissede! min Alma! (saa han skrev,
 Saasnart paa Skriverbordet Lampen flammmed,
 Og Sorgens Budskab, som han nys annammed,
 Var meddeelt som en Optakt til hans Brev)
 Tro ei, Bedrovelsen mig reent har lammet;
 Nei Tabet, skjøndt min Sjel det sonderrev,
 Har som et Lyn i Matten mig opklaret,
 Og Igjenfødelsen jeg har erfaret.

Alt eengang før — jeg godt det mindes kan —
 Jeg meente og at have grebet Livet.
 Jeg havde været nær ved Gravens Rand,
 Og skued gjennem Fremtidsperspectivet
 Et Fredens Hjem, af milde Haab omgivet;
 Men det var ikke det forjeitede Land!
 Et bundløst Svælg min Jord og Himmel skilte,
 Og paa Forsoningen min Kraft jeg spildte.

Jeg lærte dig at kjende — Kloften fyldtes,
 Og Jord og Himmel op i Et mig gik:
 Af samme Straale beggeto forgyltedes,
 Og eens Betydning for mig begge fik.
 Til Kjærlighedens Almagt dette skyldtes,
 Thi det var den, som luttrede mit Blik,
 Som i en Verden, der er deelt i tvende,
 Lod mig Foreningspunktet klart erkjende.

Men Et mig mangled dog; endnu var ikke
 Mit Indre kommet ret til Gjennembrud;
 Ubrugte lod jeg Troens Kræfter ligge
 Og søgerede udenfor mig selv min Gud.

Da traf mig Slaget her — i Dødens Blikke,
 Fra Dødens Læber modtog jeg det Bud,
 At bringe Troens spredte Gnister sammen:
 Da kom et Pust — og tændt i mig var Flammen!

Jeg kjender neppe selv mit Indre meer,
 Men for en gjensødt Aand jeg dog mig slatter;
 Mit Øie samler Jord og Himmel atter,
 Men i en ny Belysning jeg dem seer.
 Midt i Bevegelsen, som om mig skeer,
 Ud fra et Centrum Livet jeg opfatter,
 Og hviler med en næsten salig Ro
 I dette Centrum — Centrum er min Tro.

Men ikke Hvile blot mig Troen skjærer,
 Ei blot et Lys, hvor Tankens ei slaaer til;
 Nei, hvad som Tro sig ytter naar jeg tenker,
 I ydre Form som Troskab leve vil.
 Som Troskab driver Troen Livets Spil,
 Naar Daad til Daad og Sjæl til Sjæl den lønker;
 Som Troskab byder den: vær fast, vær tro,
 Tro i dit Kald, og mod din Vængsel tro!

Ja, tro min Længsel! Og hvordan kan her
 Det Jordiske og Himmelske jeg stille?
 Den Magt, som drager mig mod Livets Kilde,
 Gjør ogsaa dig, min Alma, mig saa kjær!
 Med denne Tanke du din Længsel stille,
 Til, før du aner det, jeg staer dig nær.
 Jeg kun en stille Balsart gjør til Graven,
 Saa vender hjem mod dig jeg Pilgrimsstaben. —

Han reiste sig; med Kraft han Seglet satte
 Paa sin Epistel, som nu fuldendt var,
 Hvorpaa han ned paa Postcontoret bar
 Frankerede sit Hjertes rige Skatte;
 Derpaa han hviilte sine Lemmer — matte
 Af al den Gjerning, som han udført har:
 Af Dagens Kjørsel og af Aftnens Vandring,
 Af Hjertets gjennemgribende Forandring.

Hansov — men kun saa kort han Hvilen smager;
 Igjennem Nuden bryder Solens Skin,
 Og for at hente Tøjet og hans Sager
 En beget Litsenbroder træder ind.
 Han selv, med dremmende, omtaaget Sind,
 I dennes Folgeskab til Havnens drager,
 Hvor Passagererne just gik ombord;
 Og snart affted i Stormen Smakken foer.

Ud over Skibets Reling han sig helder —
 Lidt bleg og mat; thi hans Begeistrings Huus
 Fra sidste Aften sig som Slaphed melder,
 Saa han sig føler nedstmidt og confus.
 Snart husker han dog paa, hvorom det gjelder:
 Han tænker paa sin Faders øde Huus,
 Han mindes Graven, og paa Sorgens Vinger
 Igjen saa smaat i veiret han sig svinger.

Men mod igaar hvor var hans Flugt dog lav! —
 Han følte det og lod sin Vinge hænge;
 Hvorpaa i Taushed ud han stirred længe
 Paa Bæltets Bolge, der ei meer ham gab
 Som sidst et Billed af en Vugges Vænge,
 Thi rundtom skummed der et oprørt Hav.
 Med Brusen steg og faldt de hvide Vover,
 Som Skibet nu for fulde Seil sloi over.

Stærkt gynged Smakken, hvori Stude brolte,
 Og selv lidt svimmel, svøbt i Kappen fast,
 Gik han fra Stabnen hen til Skibets Mast,
 Hvor ikke meer saa stærk han Dvalmen følte.
 Den friske Wind hans matte Lunger folte
 Og vælted fra hans Hjerte som en Last;
 Hvorpaa, i Ungdomskraften modigt kneisende,
 Han kasted Blikket om iblandt de Reisende.

Da saae han — kan han og sit Øie troe?
 Paa Skibets Dæk, men sfernt fra Mængdens Brimmel,
 Han seer af Puder redt en Seng — o Himmel!
 Skal aldrig da hans arme Sjæl saae No?
 Halv skjult af Reisekaaber seer han jo —
 Ne, hvad var Qvalmen før mod denne Grimmel,
 Som her betog hans Sjæl ved Synet bare:
 Lyslevende han seer Comtesse Clare!

Men er det sandt? Er Synet ei modstridende?
 Nei! samme Mund og Næse, fin og hjæl,
 Den samme Hals og Skulder, skraa nedglidende,
 Kun mere fyldige de skjonne Træk.
 Men bleg hun var — hun laa saa stille lidende
 Og saae paa Bæltets Bolgegang med Skræk,
 Og nu medeet, idet hun Diet lukker,
 Ya, et Glas Vand! Ya, et Glas Vand! hun lukker.

Vor Helt dog ei af Pletten her sig rørte,
 Hvad — tænkte han — hvad angaaer mig vel Sligt?
 Men da det lod, som Ingen Sukket hørte,
 Da følte han tilsidst, at Hjælp var Pligt.
 Til hendes Læber et Glas Vand han forte;
 Hun drak, og havred Diet pludseligt:
 Hr. Homo, troer jeg? hun forundret stammed;
 Hr. Homo rødmed, som han halv sig stammed.

Men heest i veiret nu sig Clara hæver,
 Synlig forfrisket af det kolde Vand;
 Et Rosenskjær om hendes Kinder svæver
 Og yndigt Purpur farver Læbens Rand.
 Hr. Homo, hvisker hun — og Homo bæver —
 Jeg talker Dem! Men ei jeg tolke kan
 Min Glæde ved et saa uventet Møde;
 De staer for mig som opstaet fra de Døde!

Hr. Homo bukker og vil taus sig fjerne,
 Men Clara siger: hvorfor slig en Hast?
 Der var en Tid — jeg mindes end den gjerne —
 Da ei mit Selskab saldt Dem saa til Last.
 Her tindred hendes Dines Dobbeltstjerne;
 Hun sendte ham et muntert Dækast,
 Idet hun peged paa en Stol paa Dækket,
 Og Adam satte sig, som halv forskræklet.

De lever vel? igjen hun nu begyndte —
 Ja, meget vel ... Jeg vilde sige Nei!
 (Han stammende at svare her sig skyndte)
 En bitter Sorg for nylig prøved jeg.
 Sin Moders Død han Damen nu forkynchte,
 Han nævned Graven, Maalet for hans Bei;
 Og ved hans Ord, endskjøndt de ei var flagende,
 Blev Claras Mine meer og meer deeltagende.

Saaasnart sit Skriftemaal han havde sluttet,
Til Afsked stod han op med fattet Aand;
Men med en Sikkerhed, hvorved betuttet
Han reent sig solte, Clara greb hans Haand.
Nei! sagde hun (benyttende Minuttet),
Dem Venskab slipper ei af sine Baand.
De traenger nu til Trost og til Adspredeelse;
Til mig de overlade Curens Bedelse!

Sit Blik hen over Døklet rask hun sendte,
Og just som Adam ved Farvel igjen,
Halv heit hun raabte: Psi! Et Ord, min Ven!
Bed hvilket Ord en tyk Mand om sig vendte.
Ham vinked hun med Haanden til sig hen,
Og just som nærmest sig den Ubekjendte,
Hun Adam med de Ord i Talen saldt:
Min Egtesælle, Kammerherre Galt!

Knap var det sagt, saa stod for dem den Tykke,
Og reent forvirret Adam paa ham saae.
Det var en Mand, hvis Træk just ei var stygge,
Hvis blonde Haar var spættede med graae;
Hvis Kinders Fedme monne sammentrykke
De melankolske Øine, smalle, smaa;
Hvis Frak var gron, hvis Hue var besnoret,
Hvis Støvlehæl var lav og solvbesporet.

Tillad — Et Smil om Claras Læbe spiller,
 Mens til den Tykke nu hun vender sig —
 Tillad, min Ven, at her jeg forestiller
 Dig Hr. ... Hr. Homo, en Bekjendt af mig.
 Tilfældet samler tidt hvad Skjæbnen skiller,
 Det vilde glæde mig — viist ogsaa dig —
 Hvis han vor Gjæst en fort Tid vilde være.
 Ei sandt? — Den Tykke mumler: Mig en Gere!

Let bukkende han paa et Smil forsøgte,
 Men lige melankolisk hans Nasyn blev;
 Med Diet taaget, som en dunkel Lygte,
 Han saae omkring sig og afsted han drev.
 Men Clara med vor Helt igjen nu spøgte:
 De folger med? Ei sandt? Vi strax et Brev
 Til Deres Fader vil om Drlov skikke --
 Nei, stammed han, det kan jeg virkelig ikke.

De kan ei? Og det nænner De at sige?
 Begyndte huldt Forsørersken igjen;
 Hvad hindrer Dem? Maaskee en elsket Pige,
 Maaskee en fjærlig Stægtning eller Ven?
 Paa Hovedet de ryster — ei saa lige
 Jeg fatter Deres stumme Tale, men
 Jeg vidste, Deres Grunde var kun svage:
 Utsaa — De folger med for et Par Dage?

For et Par Dage — gjentog her vor Helt,
 Som med et Nei sin Sætning ende vilde;
 Men før hans Læbe sik sit Afslag meldt,
 Bed Qvalmen ham medeet at tie stille.
 Og virkelig besandt han nu sig ilde,
 Hvad enten Grunden laa hos store Beelt,
 Af hvis Urolighed hans Hjerte syldtes,
 Hvad heller Fruens sode Smil det syldtes.

Han hurtig fjerned sig; men Claras Tak,
 Da bort han iilte, naaede dog hans Øre,
 Ja selv fra Bølgen troede han det høre,
 Da føsyg han udstønede sit Ak.
 Et lang Tid dog stod paa hans Hjertes Nøre,
 Ind imod Nyborg gled den lette Smak;
 En Baad kom ud, og efter nogen Roen
 Besandt man sig ved Bryggen og paa Broen.

Her gjorde han før sidste Gang et mat
 Og frugteslost Forsøg paa en Undflyyen;
 Han maatte, sagde han, dog ber i Byen
 Et Sørgeslor sig kjøbe til sin Hat.
 Men denne Udflygt affskar Clara brat:
 De kjender, sagde hun, jo ikke Byen;
 Jeg selv vil Dem ledsage — begge gif,
 Han kjøbte Flor, hun fjoer i en Boutik.

Hjem til Hotellet gik de, hvor ved Bordet
 De blandt Aviser Kammerherren fandt,
 Og medens han og Adam vekled Ordet,
 I Hatten sine Strudsfjær Fruen bandt.
 Om Adams Hat hun derpaa vikled Floret,
 Og paastod at det kleede ham charmant,
 Hvorpaa de steg tilvogns — han, sort florerende,
 Hun, med sin hvide Fjærbusk triumferende.

Fra Nyborg ud de rulled. Hen ad Beien
 Igennem Fyens det skjonne Land det gik,
 Hvor Folket havde travlt med Kornets Meien,
 Og hvor den friske Dust af Ho de sik;
 Hvor Bonderkokers Knix og Glutters Neien
 Og skjelmske Piger mødte deres Blik;
 Hvor sodt om Eskov quad hver Lundens Sanger
 Og Lusten med Losagtighed var svanger.

Mod Vest de kjørte. Landets Herligheder
 Sig rulled op med Skov og Dal og Høi,
 Med store Gaardes seude Skorsteensrog,
 Hvor bagved Grundmuur Bonden kry sig breder,
 Hvor gammel Adel ligger som den redter,
 Hvor Alt poleres, Mennesker og Tøi;
 Thi Politur har Fyen, mit kjære Fedeland,
 For mig saa kjært, som for en Jøde Jødeland.

I Wienervognen Fruen sad forniet,
 Og mens Gemalen lukked Diet i,
 Hun underholdt sig, yndig fremad hviet,
 Med Adam om hver Egn, de kom forbi.
 Men da hun just med ham sad vis-à-vis,
 Hun nødtes til at see ham ind i Diet,
 Hvorved naturligvis hun rødmed lidt,
 Og hvorved Talens Traad han tabte tidt.

Fremad gik Reisen. Aftensolens runde
 Og gyldne Skive saae de sidste Gang,
 Da de fra Veien ind tilheire svang
 I Bogeskovens lobbædælte Lunde.
 Her gik en Jægersvend med sine Hunde,
 Som hilste dem med Hornets muntre Klang,
 Idet forbi ham de som Vinden fare —
 Nu er vi ved vort Maal! udraabte Clare.

Op ad Aleen i Galop de kjørte,
 Og gjennem Porten gik det i et Sving,
 Derpaa den store Fiskepark omkring,
 Og snart en pragtfuld Bygning sig afflørte.
 Bag Popler skinned Taget, det couleurte,
 Paa Trappen stode Tjenere paa Spring,
 Og over Husets Dør, som vidt stod aaben,
 Man saae et kronet Svin — de Galters Baaben.

En Djener fulgte Adam ovenpaa,
 Og aabned der for ham et Par Gemakker;
 En Anden bragte Lys, hvorved han saae
 En fuld Opdækning paa forgylde Bakker;
 Saa kom en lille Terne, nok saa vacker,
 Og overtrak hans Seng, den silkeblaue,
 Med Vagner, som den hvide Sne saa rene,
 Hvorpaa de alle Tre lod ham alene.

Han i en Lænestol sig satte ned,
 Og, gyngende sin Ryg paa Stoleranden,
 Han strøg sig twende Gange over Panden,
 Hvorpaa han begge sine Dine gned.
 Medeet han raabte: Er jeg fra Forstanden!
 Hvem selv jeg er, jeg neppe mere veed.
 Hvorhen har pludselig min Eurs jeg syret? —
 Det gaaer jo mig, som ham i Eventyret!

Her sprang han op, og op og ned urolig
 Han vandred under denne Monolog:
 Paa Verket var det — Tingen er utrolig,
 Og dog den virkelig sig her tildrog.
 Jeg, Adam Homo, jeg i Claras Bolig,
 Jeg, der som Pilgrim mig foretog,
 At plantede paa den friske Grav en Lilie —
 Al, hvad er Mennesket med samt hans Villie!

Og hvad er saa det Hele? tænkte han:
 Et Eventyr, hvortil man tidt saae Mage!
 Hvor hurtig rinder hen ei et Par Dage,
 Og saa er atter jeg den frie Mand.
 Jeg ingen Sjæl behøver at bedrage,
 Jeg venlig mig med Sandhed vije kan —
 Her strøg han sig i Haaret, purred Totten,
 Tog Plads ved Bordet og kom Thee paa Potten.

Fortræflig smagte Maden ham, thi Heltes,
 Selv Theevandsheltes, Appetit er stor;
 Og da han havde spist, med et Par Ord
 Hans snare Hjemkomst Pastor Homo meldtes.
 Da det var gjort, af Sovnens Magt han fældtes,
 Og da begav sig, hvad man neppe troer,
 At Treæk for Treæk en Drøm ham præsenteerte,
 Hvad samme Tid paa Vesterbro passeerte.

Thi op sprang Almas lille Kammerdør,
 Hvis Tærskel aldrig han betræde maatte,
 Og straalende af Blik, med frisk Couleur,
 I Kamret ind med Lys i Haand hun traadte.
 Paa Hovedet hun bar en graa Capote,
 Hvorfra der ned om Skulden hang et Slør;
 Og da hun Lyset havde sat paa Bordet,
 Hang op paa Knagen Hatten hun og Floret.

Det aabne vindue langsomt til hun lukked
 Og rulled ned for det et grønt Gardin:
 Saa vanded hun sin Myrte, spæd og fin,
 Og med sin blande sagte hun bedugged
 En høstlig Rose, farvet som Carmin,
 Hvis Krone Afstenlufsten havde bukret;
 Hvorpaas en Stol hun tog og hen den stilled,
 Hvor Matbordspeilet inddraf hendes Billed.

Hun satte sig, og frem af Varmen drog hun
 Et Brev i Convolut — det samme Brev,
 Som fra Korsør vor Helt til hende skrev,
 Og paa dets Udskrift Diet kjærligt slog hun.
 Let og forsiktig Seglet saa astog hun,
 Men sukked aa! da dog en Rist hun rev;
 Og nu hun pussed Lyset og sig hengav
 Til Røsten, som Papiret hende gjengav.

Taus sad hun der, med Haanden fin og lille
 Sit Øie skjermende for Lysets Skjær —
 Rundtom i Kammeret var Alting stille,
 Paa summende og sorte Fluer nær,
 Der om de hvide Sengeomhæng spille,
 Og skifte Plads paa væggen hist og her;
 Men lidt paa dem fun agted Læserinden,
 Hun læste fort, med hulde Smil om Kinden.

To Gange læst var nu de Ord, der stode;
 Hun reiste sig og skred med sagte Gang
 I Stuen op og ned, og hvad der boede
 I hendes Sjæl af Toner, festligt clang.
 Paa eengang standsed hun for sin Commode,
 Hvorover Adams Sortkridtsbilled hang;
 Paa det hun førstet Diet — dobbelt klare
 Og dobbelt milde hendes Blik da vare.

Saa stod hun længe — Billedet i Rammen
 Et Suk hun offerer, før derfra hun gaaer,
 Og nu som før hun sidder, og med Rammen
 For Speilet redet hun det lyse Haar.
 For hver en Fletning, hun saaer bundet sammen,
 Igjen i Brevet hun sit Die slaaer,
 Saa dengang Kappen hun om Hagen binder,
 For tredie Gang ved Enden hun sig finder.

Nask lukker til hun Brevet; Snærelidsen
 Hun griber fat, og Fingren er ei seen
 Med her at løse Knuder, een for een,
 Indtil hun sidder afklædt til Chemisen,
 Saa nydelig fra Foden indtil Æssen,
 Med gule Tøfler paa de bare Been;
 Dem tabte hun da hun mod Himlen sukked,
 Saa hopped hun i Seng og Lyset slukked. —

Det var en Drøm, men dog det Sandhed var;
 Og her det Spørgsmaal af sig selv paatænger,
 Hvordan det egentlig vel sammen hænger
 Med hvad der Navn af Drøm og Sandhed har.
 Om Drømme spørger ingen klog Mand længer,
 Ham i Beslag det Virkelige ta'er;
 Men hvad vil Drøm, og hvad det Virkelige,
 Der gribes kan med Hænder, da vel sige?

O Barndomsdrøm, knap kjendt før alt forsvunden,
 O sagre Ungdomsdrøm, saa snart forbi,
 O Kjærlighedens Drøm, hvoraf oprunden
 Er Livets hele Lyst og Poesi;
 O Haabets Drøm, til Net om Sjælen spunden,
 Hvoraf den aldrig ganske løses fri;
 O Lykvens, Grens, Friheds gyldne Drømme!
 Hvo gad ei heelt jert Tryllebæger tømme?

Dets Dust som Livets Drøm os bliver sendt,
 Sandhedens Kilder i dets Bund udstrømme,
 Saa den, der ei tilbunds har lært at drømme,
 Har aldrig Livet i dets Sandhed kjendt.
 Paa Oversladden hen de Sjæle svømme,
 Som mod det Virkelige sig har vendt;
 De drømme vel, hvis de vil tale redelig,
 Forskjellen er, at Drømmen den er kjedelig.

Thi drømme maae vi Alle; vor Natur,
 Endskjøndt dens Træng er Sandhed, dog ei taaler
 Den fulde Glands af Lysets stærke Straaler,
 Af Sandhedssolens Flamme, reen og puur.
 Thi laaner Sandhed Drommenes Figur,
 Og mens et farvet Lys den os tilmaaler,
 Den stiller Sjælens Træng fra Dogn til Dogn;
 Men hvad der kun er virkeligt, er Løgn.

Og derfor fødes kun et Skuffebilled
 Af virkelige Drømme, skjøndt vi saae,
 At ogsaa disse stundom ind kan slaae,
 Naar andre Magter har en Haand i Spillet;
 Men hvad ved sande Drømme vi forstaae,
 Er Livet, i sit eget Indhold hildet,
 Naar — Kilden lig, der svulmer til en Elv —
 Det i sin Fylde dybt sig taber selv.

Thi dybt i Drømme gjelder det at gaae,
 Frem som en Nattevandrer maa man stride,
 Og ikke see omkring til nogen Side,
 Og intet Raab fra Dybet agte paa.
 Gi heller paa vor Lykke tor vi lide,
 Som om en sluppen Drøm vi kunde naae,
 Naar blot igjen ved Leilighed der drømmes;
 Thi tabt for evig er hvad her forsømmes.

Men naar det store Drømmespil er ude,
 Med al sin Tryllekonst og Poesi,
 Hvo løser efter Stykket da dets Knude,
 Og hvad vil skee, naar Spillet er forbi? —
 Tor os vort Haab en anden Drøm bebude?
 Skal Sandhedssolens Ild vi smeltes i?
 O, meer end Drøm for denne Tro er Borgen,
 Alt da begynde vil den klare Morgen. —

En Morgenluftning traengte lifligt ind
 Til Adam, der af Sengen nys opstanden,
 Endnu med Mattens Drømmekrands om Panden,
 Ved aabent vindue stod i Solens Skin.
 Hiernt sender han sit Blik og møder Stranden,
 Hvis Bolger kruses af den friske Wind;
 Lidt nærmere sig Skov og Park afrunder,
 Og Haven ligger lige nedenunder.

Det skjonne Morgenlandskeb ham henrykker,
 Og paa sin Post han meer ei holder Stand;
 Af Trappen ned, hvis Trin et Tæppe smykker,
 I Haven ud med Længsel iler han.
 Han træder ind i Buegangens Skygger
 Og sylinder: Alma! Alma! o, hvi kan
 Du som en Fugl nu i min Favn ei fare?
 Han seer sig om — og for sig seer han Clare.

Hun fra en Sidegang kom ham imøde,
 Klædt i en sneehvid Flagre-Negligé,
 Hvorover pailleguult, med Folder bløde,
 Et Shawl hang ned, som hæved Halsens Sne.
 En Kniplingshat, med Sloifer mørkerøde,
 Lod Panden og de brune Løkker see,
 Hvoraf et Par sig frit om Skuldrer slynged,
 Mens i sin Haand en Parasol hun gynged.

Hun let sig nærmed. Med sin Randershandske
 Ham et Godmorgen mildt tilvinker hun,
 Idet hun siger: „Net dog har vi Danske
 Med vores „Morgenstund har Guld i Mund“.
 Men Adam staær fortapt i Guldet ganske —
 Med Guldet her jeg Clara mener kun,
 Med hvem en Stund han rundt nu promenerer,
 Og om den gyldne Morgen converserer.

Gen Ting dog fatted og begreb han ikke:
 At denne fine, qvindlige Gestalt,
 Hvis Miner syntes Bønner ham at skilke,
 Var den, som ham igaar tog med Gevalt.
 Hvor var den Sikkerhed i Ord og Blikke,
 Den faste Holdning, som beseirede Alt?
 Vel smilte Læberne med frisk Fuldblodighed,
 Men dog om Kinden laa en sød Beemodighed.

De af den dunkle Gang nu traadte frem,
 Og solbelyst en udstrakt Grønsvær-Slette,
 Hvis Bund de sidste Sommerblomster spætte,
 Med Dam i Midtenaabned sig for dem.
 Her Claras lette Skridt blev dobbelt lette,
 Hvidklædt hun fleti til hvide Svaners Hjem,
 Til Dammen, hvor de stolte Fugle seiled
 Og i de klare Bande Brystet speiled.

Paa Skrenten stod en lille Kurb med Brød,
 Den greb hun, og mod Svanerne hun strakte
 Saa lokkende sig ud, mens ind de fled
 Og modtog hvad den skjonne Haand dem bragte.
 Det sidste Stykke hun til Adam rakte
 Med disse Ord, der som Musik ham lød:
 Som mine Svaner maa min Gjæst jeg fore,
 At ei han Flyvelysten snart skal spore.

Bor Helt, som mærked Varmen i sin Kind,
 Sig saae omkring og sagde: Slig en Have,
 Oplivet og belyst af Solens Skin,
 Er hvad jeg kalde vil en Himlens Gave
 For den, der veed Naturens Skrift at stave,
 Og for dens Former har et aabent Sind.
 Og Deres Bolig hist — hvor skjøn, hvor hyggelig!
 O naadige Frue! De maa være lykkelig.

Og hvem er lykkelig? gav her til Svar
 Den skjonne Frue med et Blik, der trængte
 Dybt i hans Sjæl og ham i Hjertet skar,
 Imens hun langsomt ned sit Øje senkte.
 Ja hvem er lykkelig? hun nu gjenta'er;
 Og som hun paa sin egen Skjæbne tænkte,
 Med sorgfuldt Blik hun maalte sin Figur
 Og sulked dybt: ils sont passés ces jours!

I Adams Øre hendes Suk fandt Bund,
 Hans Tanke sig i Gjetninger forvilder;
 Men rank igjen som før sig Clara stiller
 Og siger med et muntert Smil om Mund:
 Bort med de stygge, melankolske Griller!
 Hen til en Bænk i Skæggen søgte hun,
 Og mens sig selv paa den hun lod nedglide,
 Hun Adam bad ta'e Plads ved hendes Side.

Min Ven — saadan medeet hun Pausen brød —
 Naar denne Stilling jeg Dem seer intdage,
 Vaany jeg mindes hine Ungdomsdage,
 Hvor i jeg Deres Underviisning nød.
 Hün Morgen kommer levende tilbage,
 Da første Gang jeg Dem velkommen bød,
 Da halv forkynt jeg satte mig paa Stolen,
 For som en Maane at faae Lys fra Solen.

Jeg hører end saa tydelig Dem sige,
 (Det var det første Spørgsmaal, som jeg fik)
 Hvor søger vel Comtessen Spartas Nige,
 Og hvor den vise Solons Republik? —
 O, hvor vi let da gjennem Verden gik!
 Hvor sluttede vi Fred og sorte Krigs!
 Hvor drog vi som Nomader til Cimmerien,
 Og plukked gyldne Frugter i Hesperien!

Det var en lykkelig, en berlig Tid!
 Jeg veed det vel — og Tanken end mig trykker —
 Jeg havde dengang tusind Pigenykker,
 Og lønned slet med Luner Deres Flid.
 Jeg Deres Tanketraad rev tids istykker,
 Bør efter Indfald baade suur og blid,
 Kort sagt, jeg var utaaelig og krenked
 Kun altfor tids den Godhed, De mig skjenked.

Men tro mig, jeg har ogsaa maattet bøde
 For al min Daarslab. Forst De selv forsvandt,
 Og lang Tid var Historien mig øde,
 Men saa kom Skyer fra en anden Kant.
 Paa Skjæbnens Kampplads ung jeg maatte møde,
 Jeg bukked under, skjondt jeg Seier vandt;
 Men ei mit Thema vil jeg her udføre —
 Der gives Ting, man let kun tør berøre.

Et Suk — og saa paany hun optog Traaden:
 Jeg selv har skriftet og mit Liv berørt;
 Nu Touren er til Dem! thi løs mig Gaaden,
 Hvorfor man aldrig Deres Navn har hørt.
 Giv mig Begreb om Veien og om Maaden,
 Paa hvilken Livets Magter Dem har ført.
 Har siden sidst vi saaes De levet lykkelig?
 Fortæl mig Alt! jeg beder Dem udtrykkelig.

O Deres Maade! (Adams Gjensvar lød)
 Hvad er om et Studenterliv at melde?
 Man lever eensom, er for Verden død,
 Imens man omgaaes med det Ideelle. —
 Men Deres Fata maa De mig fortælle,
 Ham ivrig Hendes Maade her afbrød;
 Sad De bestandig da ved Bogen hjemme?
 Bestandig! svared han med uvis Stemme.

Og har De aldrig, vedblev hun med Smil,
 Da mødt en lille Gud, hvis Rosenlænke —
 Her afbrød han med rødmende Profil:
 O Deres Maade! o hvor kan De tænke —
 Har ingen yndig Pige eller Enke
 Paa Deres Vei Dem sendt en vinget Piil?
 De seer, det vil paa Spørgsmaal ikke brioste mig —
 O Deres Maade, o hold op at frioste mig!

Nei, nei, min Ven! jeg just Dem vil beklige,
 Paa mine Spørgsmaal maa De svare mig;
 Men see! Hvem kommer? ... Hendes Kammerpige
 Sig nærmest og afbrød den tamme Krig,
 For fra Gemalen et Par Ord at sige.
 Fra Bænken hurtig Fruen reiste sig,
 Om hendes Skulder Adam Shawlet lagde,
 Og med et yndigt Nok Farvel hun sagde.

Han fulgte drømmende det skjonne Syn,
 Idet han stod som naglet fast til Pladsen;
 Men nu paa eengang svandt det ved Terrassen,
 Og op mod Himlen hæved han sit Bryn.
 Mens Solen der adsprede Taagemassen,
 Brød gjennem Hjertets Dunst hans Tankes Lyn;
 Hen imod Huset skred han fast og mandig,
 Og talte til sig selv nu saa forstandig:

Hvorfra dog denne Magt, saa sterk og stille,
 Der ligger i et svundet Eskovsspil?
 Vi lokkes, skjondt vi Spillet meer ei vil;
 Det er, som om vort Hjerte kræve vilde
 Den Sum af Lyst og Qval, der gik tilspilde,
 Den Capital af Haab, vi satte til.
 Op fra vort Bryst hün gamle Klage toner:
 Varus, gib mig de tabte Legioner!

Han traadte ind — men udenfor jeg bliver,
 Paa Trappen, midt i Reflexionens Skin,
 Som her paa Maleriet falder ind,
 Og som en ny Velhysning Helten giver,
 Der, som det synes, nu omkring jo driver
 Med et af flere Magter draget Sind.
 Hvor gaaer det til, at Sindet saadan drages?
 At mod sin Billie man saa sterkt betages?

Mon i de Andres store Magt det ligger?
 Det siges gjerne, men jeg troer det knapt;
 Thi mon ei omvendt Knuden deri stikker,
 At man tilfældigvis sig selv har tabt?
 Er man sig selv, da er man tryg og sikker,
 Altid i Ligevegt, som nysødt skabt;
 Men naar er man sig selv da? Svaret bliver,
 Man er sig selv, naar heel sig selv man giver.

Men heel at give sig man mægter ene,
 Hvor ogsaa heelt man sig tilbage faaer;
 Derfor er Mennesket sig selv alene,
 Naar for et sympathetisk Speil han staer.
 Da sjender han sit Billed, i hvis rene
 Og klare Træk hans rette Jeg ham naaer;
 Da giver han sig hen og bli'er gjengivet,
 Da lever han, idet han bli'er oplivet.

Og som i dette Spil sig selv han vinder,
Og just som dobbelt fuler sig som Gen,
Saa en beveget No hans Hjerte finder,
Besriet fra Egoismens tunge Steen.
Alt hvad der er Betagelse forsvinder,
Hdet Hengivelsen er fuld og reen.
Selv om fra Speilet fjerned ham en Hindring,
Han har endnu sig selv i sin Grindring.

Dog mellem Sjælenes det store Tal
Der gives ogsaa dem — det kan ei feile —
Som trænge til bestandig sig at speile,
Maar ikke strax sig selv de tage skal
Og Skibet lig, der misted Noret, seile
Som Winden blæser, uden indre Kald.
Om Adam var blandt disse gode Venner?
Tys! Paa hans Dør der banker nu en Tjener.

Vor Helt tilbords han kaldte. Ned de gik;
Med faste Trin skred Adam ind i Salen,
Hvor Fruen ei han traf, men vel Gemalen,
Der i en Sopha sad med spændte Blik,
Mens han tilliys en Slump Uviser fil,
Hvoraf enhver i Omfang holdt en Allen.
Han mærked ei vor Helt, som stille stod
Og i Forundring flytted ei en Fod.

Og selsomt var i Sandhed ogsaa Synet,
 Thi som paa Maale Kammerherren sad,
 Med Kinden hed, med Rynker over Brynet,
 Fortærrende sin aandelige Mad.
 Artillerne han gjennemfoer som Lynet,
 Sprang over — standsed — vendte om et Blad,
 Og med Foragt Avisen bort saa fasted,
 Mens til den næste han begjærlig hasted.

Bekjendtslab med en ny han netop stifted,
 Da Fruen fra en Sidedør kom ind
 Og hver en Taage ham fra Diet visted,
 Mens hun med Silkekjolen gjorde Wind.
 Han vaagned op idet han Farve stifted:
 Hr. Homo ... Al, jeg beer ... jeg reent var blind.
 Maaskee min Kone De tilbords vil tage,
 Jeg følger efter strax ... Vil De behage —

Til Spisestuen gik det unge Par.
 Hr. Galt med sine Blade blev alene;
 Men disse Blade sprang ei ud fra Grene,
 Og Blomst saalidt som Frugt for ham de bar.
 Forfra begyndte nu den forrige Scene,
 En ny Avis af Bunken op han ta'er;
 Men hist og her der kan i den blev siklet,
 Begjærligt mod den næste stræbte Blikket.

Hvad sladed Manden? — For jeg kan det sige,
 Maa ved hans Levnetslob vi gjøre stop:
 Paa Galtenborg, midt i det danske Rige,
 Han fødtes ganske sund paa Sjæl og Krop,
 Og der uvidende han vored op,
 Just som saamange Nutids-Adelige;
 Hans Ungdomsstolthed var, at han blev kaldt
 Den yngste, øgte adelige Galt.

Som andre Junkere han blev en Jæger,
 Der kunde træsse Haren paa et Haar;
 Som andre Junkere det syldte Bæger
 Han kunde tømme til den sidste Saar;
 Som andre Junkere han gjorde Streger,
 Vil sige dumme Streger, Nar for Nar;
 Som andre Junkere lidt Tydsk han kunde
 Og talte Sproget tidt med sine Hunde.

Saavidt var Alting godt; men nu vor Mand
 En Tour til Hovedstaden eengang gjorde,
 Og der af gode Venner førtes han
 Ind i en Læsekub, som var for Orde.
 Her saae ved Lampers Skin, om lange Borde,
 Han sidde Folk af hver en Art og Stand,
 Der læste Bladene med foldede Hænder
 Og i en Taushed, som fun Graven kjender.

Da hviskede Fanden til ham: Galt! hvad om
 Paa Galtenborg du ogsaa holdt Aviser?
 Saa deiligt man sin Tid ved dem forliser,
 Og i sin Sopha reiser man til Rom.
 See disse Folk, hvis Dannelsse du priser,
 Hvis Hjerne, før de Bladet greb, var tom:
 See, hvor de syldte gnide sig i Hænderne,
 Mens Fylden gaaer dem ud af begge Enderne.

Top! sagde Galt; vandt jeg end ikke Landet
 End Fidibusser, jeg dem holde vil.
 Med dette Forsæt tog han hjem paa Landet,
 Og Fristeren nu havde vundet Spil.
 Herst kjeded vel det Trykte ham forbandet,
 Og Læsningen han nodig trækker til;
 Men lig Tobak, der ikke strax behager,
 Lidt efter lidt saa deiligt det ham smager.

Sygdommen steg; beständig fleer og flere
 Aviser slugtes af den arme Galt;
 Hvad Presserne paa Dansk og Tysk levere
 I Qvart og Folio, han nød det Alt.
 Saa henrandt Mar — han var ei munter mere,
 Forlengst i dyb Melankoli han faldt;
 Mørk over Livets Nydelser han ilste,
 Mens ved den nyeste Nyhed kun han hvilte.

Hans Venner syntes, at det var for stift,
 Og da til sidst hans Doctor med blev bange,
 Slik de ved første Leilighed ham gift,
 Til Værn mod denne frygtelige Slange.

Alt i et Aar vor Galt var Hymens Fange;
 Men hvad er Kjærlighed mod trykket Skrift?
 Hün saa undseelig med sit Hoved hænger,
 Mens denne selv med Skjeldsord frem sig trænger.

Og paa hans Tid Beslag den lagde ganske;
 Tre Gange daglig Bladene han sik,
 Om Morgen den de tydske, og de danske
 Middag og Aften, før tilbords han gik;
 Søndagen bragte ham endog de franske,
 Paa hvis Format han saae med hungrigt Blik,
 Før Clara han til Krøller overlod dem;
 Thi han, den Stakkel, han jo ei forstod dem.

Naar Posten kom, en Feber fast betog ham,
 Hans Træk sig spændte og hans Kind blev rød;
 Det var som hele Livets Fylde drog ham,
 Hvergang han Seglet for Paquetten brød.
 Forslugen han de friske Blade nød,
 Men var de nydte, Alpathi betog ham;
 Med Nyheds-Illusionen svandt hans Kræfter,
 Den dodeligste Tomhed fulgte efter.

Da forekom det hele Liv ham sygt,
 Hans eget Hjerte syntes ham saa øde;
 Han seer ei Solglands eller Aftenrode,
 Thi den jo farvet er, men ikke trykt.
 Den næste Dags Aviser kun imøde
 Hans Længsel iler, mens han bander sygt
 De nylig læste, og ei see dem gider —
 See! der han reiser sig og bort dem smider.

Det stakkels Offer for Avislecture!
 Han Veien nu til Spisesalen ta'er,
 Hvor Tjeneren som tredie Net frembar
 En spækket Dyresteg med Hjortenyre.
 Sin Kniv i Dyrets Nyg alt dybt han har,
 Imedens Adam har sin fulde Hyre
 Med at beskjerme sig mod Fruens Deilighed,
 Som alt en god Stund har ham gjort Uleilighed.

I Silkekholens himmelblaae Gevandt,
 Hvis Folder Svanebarmen halvt tilsløre;
 Med bar og snehvid Arm — dog det er sandt,
 Undskyldning for min Læser maa jeg gjøre,
 Fordi paa Galtenborg han tidt faaer høre
 Om Fruens Lov, der altid var galant;
 Men fast paa disse Klæder maa jeg holde,
 I Heltens Liv de spillet har en Rolle.

Altsaa — i Silkekjole klædt, hvis Snit
 Ved Middagstid var overmaade passende,
 Men til hver anden Tid uhyre frit,
 Sad her Fru Clara stolt og lidt anmassende,
 Idet hun Djeneren befaled tadt
 At fylde for de twende Herrer Glassene;
 Men naar imellem selv sit Glas hun hæved,
 For Adams Blik en Junos Billed svæved.

Da fulgte uvilkaarlig med sit Die
 Han Armens Bølgelinie, der forsvandt
 Hvor Ærmepuffet sluttet tæt og næie,
 Men atter saa kom frem og ned sig vandt
 Fra Skuldrer over Barmens Liliehøie.
 Imellem dem en Almorin han fandt,
 Der raabte til ham: Vil du blive fra mig!
 Og derpaa hvisked: Vil du ha' mig, ta' mig!

Men til en Daad, saa dristig, uforskammet,
 Naturligvis for ædru Adam var,
 Der vel var af det skjonne Syn opflammet,
 Men ikke dog aldeles gjort til Nar.
 Desuden blev af Clara selv han lammet;
 Thi kold hun sad og gav kun korte Svar,
 Og spansk var Minen, Blikket strengt, ja helligt,
 Og fra imorges himmelvidt forskjelligt.

Han altsaa her sad mellem Ild og Dis,
 Dengang paa Bordet ind blev bragt Desserten;
 Af denne spiste Fruen Sukker-Pæren,
 Mens Herrerne partered dens Devise.
 Vor Helt greb sin og takkede for Gren,
 Men læste: Hikst du Pæren Zachariis? —
 Gemalens lød: Vær ingen Ertefjælling,
 Og spuis ei reent dig død i Pærevælling!

Man trak paa Skuldrer af Condit'rens Bid,
 Stod op fra Bordet og gik ned i Lunden,
 Hvor Adams Tanke speided efter Grunden
 Til Fruens Væsen, med sig selv i Strid.
 Hvor reent forandret i den korte Tid!
 Hvad var vel hændt da siden Morgenstunden?
 Mon hendes gamle Nykker her stak frem?
 Umuligt! Hun jo selv fordømte dem.

Bidunderlige Dvinde! tænkte han:
 Snart holdende paa Formen, streng pedantisk,
 Snart kjæk og fri, forglemmende din Stand,
 Og snart igjen saa rørende romantisk!
 Nu med et Blik, saa drømmende bacchantisk,
 Nu skelmisk og spillende, som Skum paa Vand!
 Forunderlige Væsen! Amazone,
 Men dog en vittig, yndig, deilig Kone!

Og hvilken Skabning! Former, ædle, fine!

Og hvilke Dine, funklende af Glands!

Paa eengang Billedet af en Undine

Og af Valkyrien i Baabendands.

Semiramis vist havde samme Mine,

Cleopatra vist samme Skjønhedssands,

Ninon de l'Enclos blev vist Kransen flettet

Paa Grund af samme Smag i Toilettet.

Man seer vor Helt lod Phantasien raade,

Og at for fulde Seil, med gunstig Wind,

Imod de blinde Skoer han styred ind,

Hvor strandet er saa mange Heltes Baade.

Hans Følelse var for ham selv en Gaade,

Han var sin Alma dybt jo i sit Sind;

Han vidste ei, hvad dog er let at kjende,

At Kjærlighedens Arter ere trende.

Den første Art sit Liv har i Gemyttet;

Den nærer sig af Hjertets bedste Blod,

Og voxer op, kun af sig selv beskyttet,

Thi bly som Barnet, har den Heltens Mod.

I Trostlabstanken dybt den slaer sin Nod,

Men Planten lig, til fremmed Jordbund flyttet,

Den ved sin Tro at røves Hendser sulkende;

Thi kun i Get den lever udelukkende.

Den anden Art fra Phantasien stammer,
 Og drømmende den kun sig føler fri;
 Den seer sin Gjenstand helst som Maleri,
 Og sørger altid for forgyldte Rammer.
 Til Engle den forvandle kan Madamer,
 Lav Prosa til sublimest Poesi,
 Men hvis den sine Konster godt skal gjøre,
 Maa Verden Hjælpetropper den tilføre.

Navn, Byrd og Stilling, Rigdom, Glands og Ære,
 Noes, Nygte, Folkesnak i Sold den ta'er,
 Og altid seer den gjennem farvet Glar,
 For Følelsen ved Illusion at nære.
 Men stærk kan denne Kjærlighed dog være,
 Endnu som Heelhed den sin Gjenstand har,
 Skjøndt rigtignok den falder tidt i Stumper,
 Og til den tredie, sidste Art neddumper.

Thi Nummer tre, af Sandser født, kun bygger
 Paa lutter Indsald, hen i Veir og Wind;
 Den er en Kjærlighed i bare Stykker,
 Et Hjertevæb af løfest Hjernespind.
 Et Øje, som lidt mørkt Haar overskygger,
 En Taille, som sig bugter ud og ind,
 Et Skjørt, et Been, en Barm, en Arm, en Finger,
 Ja selv et Strømpebaand den let frembringer.

Den trives som bekjendt især paa Ballerne,
 Naar Herrerne tilbords med Damer gaae,
 Der leende begrave sig i Shavlerne,
 For først til Cotillonen op at staae.

Til Nummer Gen den sig forholde maa,
 Just som til Kjernen sig forholde Skallerne;
 Den har kun Værd, hvis der er noget bag den,
 Men da det ei kan lugtes — nu, saa smag den!

Bor Helt sik alle Arterne at smage,
 Mens han paa Galtenborg drev Tiden hen
 Gi blot to, tre, men hele otte Dage,
 Ulagtet tidt han vilde bort igjen.

Thi Sagen var, han Afsked maatte tage,
 Og hvergang hvidsled Clara da: Min Ven,
 Vil alt De bort? — Endnu en Dag for min Skyld;
 Og Adam blev og tænkte: Ja for din Skyld.

Men knap blev ene han, før misfornøiet
 Sin Svaghed og sit Lovste han fortrød;
 Han stilled sig sin Elskede for Diet,
 Og o, hvor blev om Hjertet da han blød;
 En ny Beslutning frem i Billien skød,
 Men midt i Væxten blev igjen den boiet,
 Og vakkende som før han gif beklemt;
 Dog nu imorgen reiser han bestemt.

Sit Forsæt har han styrket med en Ged;
 Ved Frokostbordet hoit han det forkynder,
 Og fast han bli'er og slaaer ei Diet ned,
 Skjøndt Fruen at fixere ham begynder.
 Da hun det seer, at svare hun sig skynder:
 Hvad De vil gjøre, De jo selv bedst veed;
 Men da idag dog ikke bort De tager,
 Vi ride vil en Tour, om Dem behager.

Hvor blev han glad, at her han kunde takke
 Og slippe for, sig meer at holde stiv;
 Han iled op og forte sig i Frakke,
 Der sluttet stramt omkring hans ranke Liv.
 Da han kom ned, en Rideknægt i Jakke
 Stak ham i Haanden Pidskens tynde Siv,
 Og spændte store Sporer til hans Hæle,
 Der pludselig fik Klang og kom til Møle.

Han gik omkring, med Tanken paa sin Seier;
 Men just som bedst han folte Friheds Magt,
 Gik Døren op — og i sin Ridedragt,
 Hvis lange Slæb bagefter hende feier,
 Og med Baret, hvorfra en sort Fjær vaier,
 Og med sit Haar i Dobbeltsfletning lagt,
 Og med en lille Ridespidse i Haanden,
 Indtræder Fruen, seirende i Vandten.

Bed Synets Deilighed vor Hest stod lammet,
 Thi verelviis hans Blod blev hædt og koldt;
 Med Hat i Haand han et Par Ord fremstammed,
 Og flei saa ned og hendes Voile holdt.
 Hun steg tilhest, mens Toilen kjælt hun strammed,
 Saa Fuchsen vrinskende sig hæved stolt.
 Exemptet Adam fulgte — bort de ilste,
 Og bagved Nideknægten red og smilte.

Det var en skyfrei Dag foruden Blæst;
 Saa varme Smil Septemberolen sendte,
 At fast de lyse Straaler Adam blendte,
 Der første Gang i lang Tid var tilhest.
 Til alle Kanter rundt han Diet vendte,
 Den hele Tour ham forekom en Fest;
 Han folte sig saa let, saa løst fra Sorgen,
 Han fri jo var — han ta'er jo bort i Morgen.

Hvorhen nu ride? spørger ham medeet
 Den Skjonne, som i Sadlen om sig vender:
 Ved Stranden hyst i Skoven Beien ender;
 Endnu har ei det gamle Slot De seet,
 Og heller ikke Uglen De jo kjender,
 Som der i Saarnet har sit Leie redt.
 Om hvem er Talen? Adam her udbryder —
 Om Kammerherrens Onkel, Svaret lyder.

Han i sin Ungdom gjorde stort Rabalder,
 Og som en Guldugl sloi han viden om,
 Til han med stækket Binge, træt af Alder,
 Her som en Lazarus tilbage kom.
 En Philosoph, jeg troer, han selv sig kalder;
 Kritænker er han efter Præstens Dom,
 Og Navn af Atheist ham giver Degnen,
 Mens han den graae Galt hedder rundt i Egnen.

Den graae Galt? gjentog Adam. Clara lo,
 Mens frem igjen hun sprængte fjæk forboven,
 Saa han til flere Spørgsmaal ei sik No.
 De red i Trav nu nedad imod Skoven,
 Og snart derinde gjenlod Hestehoven,
 Og først ved Stranden standsed beggeto
 Ved Syn af Slottets Taarn og røde Mure,
 Hvis spidse Gable dybe Nærner fure.

Knap foran Taernet holdt de stille, førend
 Af Snegletrappen op de begge gaae.
 Ved Enden af den banker Clara paa,
 Og indensfra en Haand dem aabner Døren.
 Der stod den lille Mand med store Øren,
 Med store Øine, gnistrende og graae,
 Med Næsen spids, med Munden smal og vissen,
 Og klædt i Graat fra Foden indtil Issen.

Aha! (saa peb han næsten som en Rotte)
 Aha, ma belle Cousine — vær saa god!
 Og i et Taarngemak nu ind de traadte,
 Der rundt og hvælvet sig for dem oplod.
 Det hele Gulv var en uhyre Maatte,
 Om Bordet store Venestole stod,
 I Væggens Nischer saae man Folianter,
 Og Windver var der rundt til alle Kanter.

Bor Helt blev forestilt og Plads man tog.
 De seer, Hr. Onkel! Clara let begynder,
 At jeg, uagtet alle Deres Synder,
 Endnu ei ganske Haanden af Dem slog.
 At bringe Dem en Ven jeg her mig skynder,
 En Ven, som snart er tabt, (et Suk hun drog)
 Hvis ikke De, min Onkel, veed at røre
 Den strenge Skjæbne, som ham bort vil føre.

Den strenge Skjæbne! peb den lille Mand,
 Idet han smed i Stolen sig tilbage:
 Altid De over Skjæbnen har at klage,
 Skam Dem, Niece! brug dog lidt Forstand.
 Hvor kan et sligt Ord De paa Læben tage,
 De, som saa kløgtig er, saa fuld af Plan,
 At tidt endogsaa selv De Skjæbne spiller —
 Tys! truede ham Clara: Ingen Viller!

Nei ingen Piller — Sukkergodt, Cousine!
 Og De, min Herre, Cher i Talens Ild
 Udstrakte han sin Haand, den spinkle, fine)
 De troer vel sagtens og paa Skjæbnens Spil?
 Nei, svared Adam med en munter Mine,
 Jeg næstendeels det reent forsverge vil;
 Den Skjæbne, som mig eengang haardt behandled,
 Forlængst har til et Forsyn sig forvandlet.

Godt! smilte Galt ironisk — meget godt!
 Af Deres Tro De sikkert høster Hæder.
 De burde klæde Dem i Himmelblaat;
 Men De, Niece, De hvem Skjæbnen glæder,
 Bør farve purpurrode Deres Klæder.
 Jeg, som De seer, jeg klæder mig i Graat.
 Min Tro er farveløs, men den er sikker,
 Og mellem Sort og Hvidt den netop ligger.

Disputen her blev varm; thi Clara kæmped
 For Skjæbnen som med Ord, med Diekast,
 Og Adam, skjændt en Smule han sig lemped,
 Bestandig paa sit Forsyn dog holdt fast.
 Den graae Galt Stridens Hestighed ei dæmped,
 Han knyted Traaden sammen, naar den bræst,
 Og kom dem beggeto til Hjælp i Aanden;
 Men nu medeet han slaaer til Lyd med Haanden.

Min tappre Herre! Stolte Amazon!

Læg Deres Vaaben! Hør en gammel Mand,
Som, forend De blev Mand, og De blev Kone,
Har efter Skæbnen rendt fra Land til Land;
Som har et Forsyn søgt i hver en Zone,
Ja, som i lang Tid her fra Taarnets Rand
Har kikket ud med Blik, som Briller væbne,
Men aldrig dog seet Forsyn eller Skæbne.

Kun een Ting har jeg seet; men desto værre,
Mit Syn var som jeg selv en graa Gestalt;
Thi vild — og glem det ei, min unge Herre —
Tilsældet er det, som regerer Alt!
Tilsældet, ogsaa Hændelsen jo kaldt,
Som i Systemet vel man ind kan spærre,
Men som bestandig deraf bryder ud,
Og sætter sig paa Tronen som en Gud.

Her bukked dybt sig ned den solvgraae Daler,
Og under Bordet aabned han et Skrin,
Hvoraf han fremtog trende Glasposader
Med samt en Flaske gammel Cyperviin.
Han skjenked i, og mens i Begeget daler
Den klare Drif, saa rød som en Rubin,
Begeistret sine Gjæster han den byder,
Hvorpaa han svinger Glasset og udbryder:

Tilfeldets Skaal! I Skikkelse af Skipper
 Har det i Sommer bragt mig denne Skat,
 Der, skjondt den fødtes paa de græske Klipper,
 Begroves i min danske Kjelders Mat.
 Drif ud, min Herre! Drif, for Geisten slipper!
 Mod sig en Geist er Deres Forsyn mat;
 Den gribet Hjertet, virrer ved Erfjendelsen,
 Og gi'er os Gen paa Skallen, just som Hændelsen.

Og De, min deilige Niece — flink!
 Forglem Anskuelser, som længst er mugne,
 Ja som er hverken hugne eller stukne;
 Og kom! Med Deres gamle Onkel flink!
 I denne Biin jeg Skjæbnen nu vil drukne,
 Fra nuaf lystre vi kun Deres Bink;
 Thi naar jeg først faaer Livet af Personen,
 Vi sætte Dem i Skjæbnens Sted paa Tronen.

Tilfeldet altsaa jeg skal forestille,
 Gjensvared Clara, mens den Gamle drak:
 Nei, min Hr. Onkel, nei, jeg siger Tak!
 En Kjole, som er graa, mig klæder ilde,
 Og troer De, jeg vil gaae i Deres Frak?
 De selv faaer denne noble Rolle spille,
 Thi jeg — det er paa Tiden — maa assled;
 Og jeg — tilsoier Adam — følger med!

Besøgets Korthed dybt Hr. Galt beklaged,
 Han udbad sig et længer næste Gang,
 Hvorpaa han ned til Porten dem ledsgaged,
 Hvor strax i Sadlen op sig begge svang.
 Saasnart sin Tomme Dame havde taget,
 De red afsted mens Skovens Fugle sang,
 Og om til Taarnet sig den graae Galt vendte,
 Hvor Lykke paa Reisen! han endnu dem sendte.

Dog ei paa ham det unge Par nu hørte.

I Skovens Tykning alt de høied ind,
 Hvor gjennem farvet Lov faldt Solens Skin,
 Hvor intet Blad paa Træerne sig rørte,
 Hvor Dæmring stemte stille deres Sind
 Og Taushed til at tie dem forførte.
 De red kun Fod for Fod ad Beien frem,
 Og Nideknægten langt red bagved dem.

Men selsomt følte sig vor Helt tilmode;
 Den stærke Biin gik i hans Hoved om,
 Og Geisten virked paa hans Tanker, som
 Forunderlige Spring sig her tillode.
 Han i den svundne Tid sig hensat troede,
 Og drømmende det fast ham forekom,
 Som gamle Ønsker her opfyldte bare —
 Som red han paa sit Gods nu med sin Clare.

Paa eengang vrinsled Hesten — brat forsvunden
 Var Gods og Drem, og vaagen op han saae;
 Hans Die medte Claras, og paa Bunden
 Af hendes, syntes ham, en Smerte laa.
 Han dreied halvt sig om og aabned Munden
 For Wished dog i denne Sag at faae,
 Og sagde — thi han for sig sole vilde —
 Jeg synes, Deres Maade bli'er saa stille?

O, svared hun, idet med Haanden Haaret
 Hun bort fra Kinden og fra Panden streg:
 Slig Stilhed kommer tidt om Efteraaret
 Og gjør i Skov og Lunde mig Besøg.
 See disse Træer! See denne ranke Bog!
 Den Skjønbedskrone, som den stolt har baaret,
 Om kort Tid smuldrer hen som vissent Lev —
 Hvad eengang var et Haab, er snart kun Stov.

Naturen spotter Haabet. Sorgens Bud
 Saatidt mig Efteraarets Toner bragte;
 Men De, min Ven, vil ei mit Haab foragte,
 Vil paa min korte Fryd ei gjøre Brud!
 Ja, blev hun ved, mens Haanden ud hun rakte,
 Neis ikke bort! Olib denne Maaned ud —
 Dog Adam rysted tvivlsomt paa sit Hoved,
 Skjøndt hvad hun bad om alt hans Hjerte loved.

Hans Hovedrysten Clara knap blev vaer,
 For sig i Leben ærgerlig hun bider,
 Hvorpaa hun op den slupne Tomme ta'er
 Og frem i sterkest Trav ad Veien rider.
 Men ogsaa Aldam spored Hestens Sider,
 Hans Pligt var ham paa eengang bleven klar:
 Han fra den Sørgende ei burde vige,
 Til hendes Ønske Ja han burde sige.

Thi traved raskt han fremad — dog forgjæves!
 Den Skjonne skifter Trav nu med Galop,
 Mens lig en Sylphe hun paa Sadlen hœves,
 Og smal og smekker gynger ned og op.
 Vor Helt, af hvem en større Fart udkräves,
 Da galoperer frem og holder Trop;
 Dog Clara, som ham Mores vilde lære,
 Nu sætter pludselig i Carriere.

Ha, smiler han: hun bryde vil en Landse!
 Og frem i Carriere selv han foer,
 Saa om hans Øren op floi Stov og Jord,
 Mens han for Lustens Tryk knap kunde sandse.
 Hist — tenker han — hist maa sin Fart hun standse,
 Thi Ledet lukket er, saavidt jeg troer,
 Og over Bommen hun sig neppe vover —
 Hvordan! Hun i et Spring jo sætter over.

Han maatte med! hans Gre ham det hød;
 Og skjondt en Stemme hvisker: Gjør det ikke!
 Dog hen mod Bommen som en Piil han skød.
 Med Tungen sees han Læberne at slykke,
 Hans Kind er falmet, stive staae hans Bløde,
 Og dybt han dukker sig, bestedt i Nød.
 Kun Dristighed et heldigt Udfald lover —
 Et Slag af Pidsken — Hesten sætter over!

Den sætter over — men paa eengang strammes
 Af Nytt'ren Toilerne med Boldsomhed,
 Og Dyret, som nu brat i Springet lammes,
 Sig styrter hovedkulds mod Jorden ned.
 Vor Helt af Falrets hele Styrke rammes,
 Thi Hestekroppen over ham sig smed;
 Og knap sin hoire Arm han folte brækket,
 For natligt Mørke pludselig ham dækked.

Besvimet laa han — Viist en Time randt;
 Men dengang endelig med største Moie
 Som af et dunkelt Svob han ud sig vandt,
 Og med Bevidsthed løfted op sit Øie:
 Da paa sit Kammer seer han Clara høie
 Sig ned mod Leiet, hvor han selv sig fandt;
 I hendes Øie blinked der en Saare,
 Just som en Feltskæraabned ham en Saare.

Hun fjerned sig med Fingeren paa Munden
 Og med et Blik, der Meget sige vil,
 Hvorpaas hans Arm af Lægen blev forbunden. —
 Dog mens vor Helt nu her i Feberild
 Maa ligge stille, for at skaane Bunden:
 Vil vi, min Læser, som jo hidindtil
 Ham mest fra Hjertets Side lærte kjende,
 Os fra hans Hjerte til hans Hoved vende.

Thi skjondt der er et Stykke mellem begge,
 Skjondt Hovedet fra Hjertet skilles vidt,
 Saa er der dog et Sammenhæng, og tids
 Til Virksomhed det Samme kan dem vække.
 Man Hjernen kan see Tanker at udklække,
 For at forsvere Lidenslabens Skridt;
 Og ombendt, Hjertet Følelsen ophidse,
 For Tankebraadden riktig at tilspidse.

Ta denne Forbundspagt saavidt kan gaae,
 At de hinanden Pladsen kan indromme,
 Saa hvor man troer at høre Hjertet slaae,
 Det fun er Hovedet, man hører dømme;
 Og ombendt, mærker Følelsene strømme
 Med Brusen, hvor Logik man vented paa,
 Og klar, besindig Tænksamhed sig loved —
 See, derfor er os vigtigt Heltens Hoved!

Han var for lyst et Hoved, til at ikke
 Et Slag, der havde truffet ham saa haardt,
 Jo maatte drive mange Taager bort,
 Der hidtil kun formørkede hans Blikke;
 Og da fra Dag til Dag han syg maa ligge,
 Mens ørlig han i Tanken stræber fort,
 Og da han født er til at reflectere,
 Saal maa han paa sin Tilstand speculere.

Forsynets Mening med hans Fald fra Hesten,
 Hvorved der for hans Reise sattes Pind,
 Det var det store Thema, som nu næsten
 Bestandig varieertes i hans Sind.
 Forsynet — som ham naadigt var forresten —
 Viist ei ham forte planloft ud og ind;
 En Hensigt med hans Sygdom sammen hænger;
 Men hvilken Hensigt? — Tanken kom ei længer.

— Det var en Morgen og i Drømmeshyner
 Den graae Galts Billed for hans Øie hang,
 Da klart og pludselig, som naar det lyner,
 Tilfældigheds-Begrebet første Gang,
 Just som han vaagned op i sine Dyner,
 Frem af hans Hjerne fir og færdigt sprang.
 Ja — hvisker han — den graae Galt han er sikker!
 Tilfældet skyldes det, at her jeg ligger.

I Tanken gik tilbage han i Tiden,
 Da faldt medeet ham Bæltpassagen ind,
 (Den første Grund til hvad der hændtes siden)
 Og selsom Uro nu betog hans Sind.
 Hvad! udbredt han — har jeg da været blind?
 Tilfældet mangled reent jo i min Videns!
 At jeg tilfældigvis med Clara saaes,
 Deraf min Tilstand ene kan forstaaes.

Han kom i Svingning. Fortids lange Kjæde
 Han Led for Led ihast nu gjennemløb,
 Og dyb Forundring i hans Sjæl tog Sæde.
 Det var, som saae sit Liv han uden Svob,
 Som om den sande Marsag kom tilstede
 Til Ting, der før i Skjul bag Skjæbnen krob:
 Tilfældet han paa alle Veie mødte,
 Ved hvert et Skridt paa Hændelsen han stodte.

Var det ei Hændelsen han kunde takke
 For Mødet, hvor han sorte Trine saae?
 Var det ei Hændelsen, som i hans Nakke
 Ham holdt tilbage, da ved Bølgen blaa
 Paa Langebro han søgte Charons Smakke?
 Var det ei Hændelsen han stodte paa
 Hün Aftenstund, da Fristeren han hørte,
 Da stakkels Lotte han paa Glatius førte?

Forunderligt! En ganske ny Besvaring
 Af Livets Gaader viste sig jo her,
 Og mærkeligt det syntes ham især,
 At den saa noie stemmer med Erfaring.
 Men reent umulig dog er slig Forklaring!
 Han har jo seet et Forsyn ganske nær,
 Han længst jo havnet er i Christendommen,
 Saa Nemesis ham reent er ubedkommen.

Han med sin Slutning dog var knap tilende,
 For paa den brukne Arm hans Blik faldt hen,
 Og Divilens Dæmon indfandt sig igjen.
 Hvad end hans Tanke vilde ham indvende,
 Tilfældets Magt han maatte her erkjende,
 Han saae sig selv en Bold for Hændelsen,
 Ind i hvis dunkle Spil hans Die skued,
 Og for hvis Lovlosched hans Hjerte grued.

Thi naar en lunet Magt kan Alt beslikke,
 Hvor er det muligt sig at mene fri?
 Og naar sin Frihed man beholder ikke,
 Saa er det og med Troen snart forbi,
 Hvorri Lykhaligheden jo skal ligge.
 O, mindre Trost og Haab der gjemtes i
 Den lumsle Magt, hvis Spil han her opdagede,
 End i den Skjæbne, som ham fordum plaged!

Han følte sig for Trøstegrunde tom,
 Han laa urolig, dækket af sit Lagen,
 Og ingen Hvile fandt han hele Dagen,
 Ja hele Ugen ei til No han kom.
 Tilfældet, som ham nu var Hovedsagen,
 Saa heftigt kæmped med hans Christendom,
 Og rystede saa stærkt hans Hjernekiste,
 At snart han ind og ud ei mere vidste.

Han bandede den graae Galt — dog maaskee
 De vakte Twirl af ham just kan fordrives!
 Af denne Tanke han en Dag oplives,
 Da i Besøg den Gamle lod sig see;
 Thi trykked han den Haand, som venligt gives,
 Thi skrifted han sin indre Nod og Bee,
 Og medens op for Twiblens Sæk han løste,
 Sin Tro han i et Skriftemaal udøste.

Den graae Galt smilte muntert, alt imens
 Han tog en Priis og sig i Stolen strakte;
 Hvorpaa han lidt paa Skriftemaalet smagte,
 For rask han udbred: Hvilen Conseqvens!
 Tilfældet synes dybt De at foragte,
 Og dog De gruer for dets Existens;
 Den gyldne Frihed byder De velkommen,
 Og dog De trælle vil i Christendommen.

Min Mening er, at skal der være Gilde,
 Saa skal tilgavns det være; reen Besked!
 Gi fra vor Sands og Drift vort Væsen stille,
 Og ærligt tilstaae, at vi Intet veed
 Der, hvor Forstanden virkelig staer stille.
 Min Tro er dersor baade kold og hed:
 I alt det Ydre Epicuræisme,
 I alt det Indre afgjort Skepticisme.

Min Meſter er den gamle Epicur,
 Hvem jeg alene talker for Omvendelsen
 Fra tomme Hjernespind til sund Natur.
 Ved Hjælp af ham jeg klared mig Erkendelsen,
 Til jeg forstod, at Gud vil sige Hændelsen,
 Der allevegne ligger som paa Luur;
 Der kommer som en Hund i et Spil Kegler,
 Og gjennemkyrds alle vore Kegler.

Lyksalighedens Lære fatted jeg,
 Dengang jeg blev i hans System indviet,
 Der Mennesket fra Dyret skiller ei,
 Der fra den dumme Dødsfrygt har os friet,
 Der har paa Døren drevet Hybleriet,
 Og viist os Livets Maal paa Lystens Bei
 I dette Bud: Ved Livet du dig fryde,
 Men nyd det, saa du stedse kan det nyde!

Men skjondt jeg sætter Manden høit, som sagt,
 Saa er alligevel det dog min Mening,
 At kun med Skepticismen i Forening
 Faaer ret til No han vore Hjerter bragt;
 Thi medens Sands og Drift, i hver Forgrening,
 Sit Scepter Epicur har underlagt,
 Har Pyrrhon i det Oversandelige
 Grundfæstet sit uendelige Rige.

Og naar han der os byder: twil om Alt!
 Og jeg med Conseqvens den store Lære
 Har gjennemført i den moralske Sphære,
 Da faaer jeg vel et Nul kun til Gehalt,
 Men med mit Nul kan Verdnar jeg undvære:
 Ned i dets Intet Friheds Skranke faldt,
 Samvittigheden sluges op af Nulltet,
 Og fyldt kun af mig selv jeg fylder Huslet.

See der min Tro in nuce, kjære Ven!
 Og tænk blot aldrig at i den jeg vakkler,
 Fordi en halv Snees halvstudeerte Stakler
 Et overbundet Standpunkt falder den.
 Gjør maaßlee Christendommen fleer Mirakler,
 Naar til et Hisset den os viser hen?
 Naar Mennesket og Livet den halverer
 Og netop bort det bedste Stykke skærer?

Den Gamle taug; men Adam rundt nu søger
 Om Støtter for sin Christelund og Tro;
 Dog med hans Ord den lille Galt kun spøgte,
 Og for hvert nyt Bevis paany han lo.
 De preeker, sagde han, kun i en Lygte;
 Men da De Christendommen priser jo,
 Vil en Bekjender af den vi betragte,
 Og see, hvorpaa han svarer til det Sagte.

Vor Christen er en Synder — det er vist.
 Hver Morgen han et dydigt Forsæt fatter,
 Men inden Aften han det slipper atter,
 Hvorpaas med Hovedet han bænger trist.
 Han klærrer op igjen, og ned han dratter
 Igjen fra Dyd og Forsæt just som sidst,
 Og just som sidst han angrer og dolerer;
 Men dette Liv i Længden fatigerer.

Vor Christen agter ei paa Verdens Tant!
 Hans Hu staær kun til Himlen, vil han sige;
 Men til ham lige for det sandselige,
 Det friske Liv, og prøv om det er sandt.
 Da seer man pludselig hans Himmerige,
 I Forhold til den Jord, han syndig fandt,
 At tage Farven som den blege Maane,
 Der for det friske Solllys strax maa daane.

Bor Christen falder stundom i Ekstase,
 Han mærker at han fødes skal på ny:
 Man seer ham mod sit eget Kjød at rase,
 Og fra sig selv som fra en Hjende flye;
 Men folger man ham i hans nye Phase,
 Seer man den gamle Adam, uden Sky,
 Midt i sit gamle Liv — med sit Oremus
 Saa gjenfødt justement som Nicodemus.

Bor Christen sig i Døden hjulpen veed,
 Som i Triumph ham Englene modtage;
 Men hvorfor er da Døden ham at smage,
 Som om han i det sure Øble bed?
 Saa at han heller mellem Synd og Plage
 En god Deel Mar endnu sit Liv hensled,
 Da saa han meget gjerne kyssed Riset,
 Maar blot det drev ham hjem fra Paradiset.

Bor Christen — dog De selv maa heelt udføre
 Det flauæ, jammerlige Contrafei,
 Hvorved min Haand ei længer gider ryre;
 Desuden — det er Tid, jeg gaaer min Vei.
 Her sprang han op og sagde: vil De høre
 Min Dom om Hjernen? Jeg den dølger ei.
 Jeg falder ligefrem en saadan Synder
 En Mellemting af Hykler og af Flynder.

Han foer af Døren ud, som i han slængte,
 Hvorpaa han hjem til Taarnet skyndte sig,
 Mens Adam, ganske hed i Ho'det, tænkte:
 Mon mig han meente? Gjaldt hans Tale mig?
 Var det personligt? — Tanken dybt ham frænkte.
 Men Tinget var dog ikke rimelig;
 Thi hvorfor skulde Manden Sligt ham sige?
 Alt var vist meent i det Almindelige.

Men hvorom Alting er, den Ting staer fast,
 At aldrig han til sine andre Synder
 Vil seie Hykleriets stygge Last.
 Derhos hans Blik at klare sig begynder;
 Det er ei ham man kalde skal en Flynder,
 Thi godt han seer, ved første Øielast,
 At før der var et Hul i hans Erfjendelse,
 Der kun kan stoppes med Begrebet Hændelse.

Dog vil sin Tro han dersor ikke svige!
 Endnu et Forsyn han sig holder til,
 Skjønt Sammenhængen ei han seer saa lige
 Imellem det og Hændelsernes Spil;
 Saameget med Bestemthed tør han sige,
 At naar et Forsyn ikke hindre vil
 Tilfældets Griben ind — er ubetinget
 Den Enkeltes Ansvarlighed forringet.

Det var det store Resultat omrent,
Som ikke blot det Tænkte og det Sagte,
Men som den lange Sygetid frembragte
Paa vores reflecterende Patjent.

To Maaneder paa Leiet han sig strakte,
I hvilken Tid han noie blev besejdet
Med Clara, som ham daglig monne rogte,
Og med den graae Galt, som ham tidt besøgte.

— Hans Arm var lægt. En trist Noverembermorgen
Han første Gang igjen for Speilet stod
Og sig barbered, fyldt af Afskedssorgen,
Thi Reisen sig ei meer forhale lod.
Hans Pligt ham vinker bort fra Galtenborgen,
Og til at trodse den har ei han Mod.
I næste Bondeby vil Vogn han leie,
Den næste Morgen Huset Ryggen dreie.

Han pakker ind og gjør sin Koffert klar,
Men øverst lægger han de sorte Klæder;
Thi dem han jo iaften paa dog ta'er,
Naar frem han i den store Verden træder,
Der møder rundt fra Egnens Herresæder
Til Selskab for den Prinds, som meldt sig har;
Og denne Prinds nu spøger i hans Tanker,
Imens han ned til Bondebyen vanker.

Der kom om Vognen snart han til Accord,
 Men af sin Loengsel saa mod Skoven draget,
 Der fjernt i Horizonten mørk fremraged,
 Ad Markens Sti han atter iler bort.
 Hans bløde Hjerte syntes det for haardt
 At reise, før han Afsked havde taget
 Med hine Steder, som viist aldrig meer
 I Folgeslab med Clara han gjenseer.

Bed Skovens Indgang standsed han og sukked:
 Her var det, ja red Ledet her det var,
 Jeg for den Skjonnes Fodder Diet lukked;
 Og netop her maaskee hun staat har,
 Og med en stille Taare mig bedugget,
 Dengang bevidstles man afsted mig var.
 O, hvorför maa man Dødens Glem sel smage,
 For slige dyre Perler at modtage!

Det er et kostbart Offer (blev han ved)
 Som Dig, min Alma, her din Elsker bringer,
 Ved los at rive sig fra dette Sted,
 Hvor Glands og Skjonhed laaner Livet Binger;
 Et Smertenssuk i Offersangen klinger
 Og Hjertets Beemodsstrenge tone med.
 Men villig dog mit Offer hen jeg giver,
 Thi tro mit Løste jeg til Døden bliver.

Nørt af sit eget Ord han vandrer frem,
 Og længe gik han eensom om i Lundens,
 Til, enig med sig selv, i Aftenstunden
 Som fra en vunden Seir han vendte hjem.
 Der mødte ham en voldsom Gjoen af Hunden,
 Der holdt for Deren Wienervogne fem,
 Og Lys i alle Husets Windver brændte,
 Mens op og ned af Trapperne man rendte.

Ha, tænkte han, det gjelder sig at rappe!
 Han iled op og klædte raskt sig paa;
 Men da saa ned han af den store Trappe
 Blek, rank og sortklædt hurtig monne gaae,
 Og i Forrentning folte Hjertet klappe,
 Et nys ankommet Brev man lod ham saae:
 Sit Navn han med sin Faders Haand saae skrevet,
 Og strax han brød og gjennemlæste Brevet.

Hans Fader om sin egen Tilstand meldte,
 At ypperlig den var i Et og Alt;
 Hvorfor hans Brev fun Adams Sygdom gjeldte,
 Som var ham meldt af Kammerherre Galt.
 I Spøg han faderlig sin Son udskjeldte,
 Der blev en rigtig Nyttesteble kaldt;
 Og ret alvorlig han ham her formaned,
 Til at benvite Beien, som var banet.

Lad mig nu see (han skrev) at ei du speger
 Mig dette Garn, der spandtes til dit Held,
 Men at du bruger Lejligheden vel,
 Saa at dit Fald kan føre dig til Seier.
 Jus proponendi Kammerherren eier,
 Og dybt hans Præst til Doden er i Gjeld;
 Hæng dersor i, og slip ei Manden, førend
 Han med et Kaldsbrev jager dig paa Døren!

Hoist skurrende for Adam Dette lød,
 Han Intet om det Forstag vilde høre,
 Der her at søge Præstekald ham bød.
 For Clara Præstehole sig iføre!
 Den blotte Forestilling gjør ham rød.
 I midlertid — hvad skulde han da gjøre?
 Imod sin Faders Ønske reise hjem? —
 Hvem gav ham her det gode Raad — ja hvem?

Betænksom aabned Døren han til Salen,
 Og nu han i det store Selskab var,
 Hvor Lys og Speile ret gab Glands til Talen.
 Man stod i Grupper og git Par og Par:
 Baronen, Kammerherren, Generalen,
 Hofjægermestren, Greven, Junkren var
 De tusind Ting hinanden her at sige —
 Men Adam tænkte: Lutter Adelige!

Han listet langsomt frem, lidt varm i Kinden,
 Op hvor de fløielsklædte Damer sees.
 Der sad som ødle Fugle høit paa Pinden
 Stiftsdamen, Baronessen og Grevinden,
 Mens rundt om Deres Maader vist en Snees
 Af adelige Frøkner danned Kreds;
 Men pludselig i Kredsen kom der Nøre,
 Just som i Gaarden Vogne lod sig høre.

Bor Helt sig trykked baglæn ds op mod Stolen,
 Thi med en usædvanlig Energi,
 I Uniform, med Nøgle bag paa Kjolen,
 Foer Kammerherre Galt ham her forbi,
 Af Fruen fulgt, der, straalende som Solen,
 Bar Diademet med Juveler i.
 Det skjonne Syn han neppe havde vundet,
 For som et Stjerneskjud det var forsvundet.

Han ved den fjerne Salsdør det forliste,
 Men brat blev begge Døre revne op,
 Og som en Pragt-Comet med Svands og Krop,
 Han Stjerneskjuddets Deilighed nu priste:
 Ved Claras Haand den ødle Prinds sig viste,
 Fulgt af de snorte Officerers Trop,
 Der, dannende Cometens lange Hale,
 Med deres røde Uniformer prale.

Cometen langsomt sig bevæged frem,
 Og Prinsen, smykt med Baandet og med Stjernen,
 Naturligvis med Clara dannet Kjernen
 For Adam, der nu stift betragted dem.
 Hans Tanker tummelumse blev i Hjernen,
 Han saae sig hensat til Olympens Hjem;
 Af Mars og Venus skued han et Billed,
 Imens de Andre sig til Cour opstilled.

Af Herrer og af Damer Nækken syldes.
 Hans Höihed gaaer omkring og er charmant;
 Ved hvært et Ord man drages og man trælles,
 Ved hvært et Smil en Sjæl han til sig bandt;
 Thi Prindser er Magneter — dem det skyldes,
 Gi blot at Livets Höidepol man sandt,
 Men deres Nærhed løsner alle Skruer
 I Hovedet paa Herrer som paa Fruer.

Bor Helt sik og en Skruer løs; thi bare
 Han seer sit Snit, han Plads i Nækken ta'er.
 Men da hans Höihed ønsked at erfare,
 Af hvad Familie og Slægt han var,
 Da hørte man ham tillidsfuld at svare:
 Af Slægten Homo! — Prinsen gav til Svar:
 Den Slægt jeg kjender ei; er den fra Holland? —
 Nei, stammed han, Familien er fra Laaland!

Og hermed Audiensen var forbi;
 Thi bort at gaae det Prindsen maa behage,
 Og selv nu, for Magnetens Virkning fri,
 Trak han i Vindveskrogen sig tilbage.
 Der kunde ret i Diesyn han tage
 Det sjeldne Skuespil, hvis Poesi
 Holdt ham i Spænding tryllet fast til Muren,
 Indtil Hs. Hoihed færdig var med Couren.

I alle Værelser man sig adspredte,
 Og Adam tænkte: Nærmere jeg maa
 Den store Verden dog paa Klingen gaae;
 Thi denne Magt, der tidt mig Skræk beredte,
 Der sig saa frit og vidt i Livet bredte,
 Maa i dens skjulte Bæsen jeg forstaae!
 Thi tog han godt sig sammen paa det Samme,
 At ei ved Mødet han skal staae tilskamme.

Han veiede sin Kundskab op og ned;
 Udbyttet, hans Gramen havde givet,
 Med hvad han hidtil havde lært af Livet,
 Og hvad af Konst og Videnskab han veed,
 Alt ordned han i Tankeperspectivet,
 Og saa til Mødet rustet frem han stred.
 Ved Døren, som den tykke Greve spærre,
 Han stodte paa den store Verdens Herrer.

Han spidser Øre — Hector er paa Tale.
 Her gjelder det Homer, nu strax han troer;
 Men nei! Man taler jo om Hectors Hale,
 Om Hector efter Algerhøns paa Spor,
 Og derhos føies mangt et Fanden gale
 Til andre ham ufattelige Ord;
 Thi Talen er om Jagt paa Høns og Gænder,
 Hvortil desværre han Sletintet kjender.

I Afstand fra ham Navnet Moses lød,
 Og Navnets Klang som Theolog ham lokker.
 Han lytter til og samler Talens Brokker,
 Men paa Profetens Begne blev han rød;
 Man stred om Moses' Been, om Moses' Sokker,
 Om Blodet, som i Moses' Arær flod,
 Og endelig — hvad Sammenhængen røber —
 Om næste Bæddeløb, hvor Moses løber.

Hvor kom tilkort hans Kundskab denne Gang!
 Med hans Uvidenhed ham først forsøner
 Musikens saa forstaaelige Toner,
 Der brusende fra Sidesalen klang.
 Han isled ind, hvor under Lysekroner
 Med Damer Officerer rundt sig svang;
 Hvor Fløten fulgte Violinens Luner,
 Og Glæden udbasantes af Basuner.

Der i et Hjørne stod han som bedaaret,
 Med Øret tryllet og med Synets Sands
 Tabt i den adelige Ungdoms Dands:
 Da Clara, med Juvelerne paa Haaret,
 Til Prindsens Valserinde her udkaaret,
 Fløi let forbi ham i sin Fløiels-Glands —
 Nei! Noget saa vidunderlig Ophoiet,
 Saa mystisk Deiligt saae vist aldrig Diet!

Prindsesse — hvad Prindsesse! Nei Gudinde!
 Og selv Gudinde vilde knap forslaae,
 For rigtigt Mavn til Felelsen at faae,
 Der i hans Bryst sig rørte dennesinde.
 Hvor maatte saa naturligt han det finde,
 At til ham selv iaften ei hun saae;
 Hvor kunde Sligt han af Gudinden vente —
 Og dog saa godt han hendes Sind jo kjendte!

Han maatte med i Dandsen! — Hjst en lille,
 Men sikkert meget fornem Dame sad;
 Thi fra de Andre sees hun sig at skille
 Ved Minen og et vist — han veed ei hvad.
 Hun hidtil eensom havde siddet stille;
 Men nu, da han en Polka sig udbad,
 Med et forbindeligt Smil hun strax sig hæved,
 Og let til Polka-Dandsen Parret svæved.

Her Lykken ham nu ret favoriseerte;
 Thi Damen polkede med røde Sloe,
 Og han med Clara gjorde dos à dos,
 Ja med Hans Høihed selv han figureerte.
 Han paa sin Dames Navn just speculeerte,
 Da nærmest sig Grevinde Bærenflo,
 Der sagde høit til Damen, midt i Dandsen;
 De dandser net, min gode Mamsel Jansen!

Hvorledes? tænkte Adam: Mamsel Jansen!
 Det altsaa fun en Gouvernante var!
 Og pludselig forbi var hele Glandsen.
 At noget Ordincært hun ogsaa har,
 Han spører tydeligt; thi efter Dandsen
 Til Tak hun neier for hun Afslæd tæ'er.
 Han den Fugl flyve lod, og noksom møetter
 Af Toner gik han ind i Cabinettet.

Der netop op fra Spillebordet stod
 Stiftsdamen, Excellencen, Generalen,
 Der, af en Kammerjunker fulgt i Halen,
 Vor Helt til Gensomheden overlod.
 Han nærmest sig det Bord, hvor nylig Talen
 I Beter og i Trumser fun slog Rød,
 Og mens de spredte Kort han sammen lagde,
 Han til sig selv, i sine Tanker, sagde:

Hvormeget har jeg dog endnu at lære!
 Just som jeg reise skal, jeg træder ind
 I Livets høiere og større Sphære;
 Hvad Under, at uroligt er mit Sind?
 Jeg seer, hvad jeg blev født til at undvære:
 Et Liv, der træller med et gyldent Skin;
 Jeg seer et Folk, som Lykken Alting skylder,
 Et christent Folk, som Epicur dog hylder.

Hvad skal jeg gjøre? Valget falder haardt!
 Hvis hjem jeg reiser, vil min Fa'er ei glemm'et,
 Og bliver jeg — naar kommer da jeg bort?
 Vel! udbrod han: Tilfældet skal bestemm'et!
 Ifald blandt disse Kort jeg træffer Sort,
 Saa reiser uden vid're jeg til Hjemmet.
 Han blanded Kortene — tog af forknyt;
 Men stod som slagen — Kortet var jo rødt!

Til nye Beslutninger han Tid ei sik;
 Igjennem Værelset kom Damer feiende,
 Og selv han saae — mod Salen om sig dreiende —
 At Prinsen just tilbords med Clara gif.
 Dem fulgte Par og Par, mens overveiende
 Sin Stilling Adam stod med spændte Blik.
 En gammel Frøken Thott var kun tilbage,
 Og hende da paa sig han maatte tage.

Som sidste Mand han sikkede den sidste Stol
 Ved Bordets Ende, langt fra Paradiset,
 Hvor Clara tronede mellem Selvservicet
 Hos Prinsen, Taflets egentlige Pol.
 Der straalte Porphyrvæsen som en Sol,
 Der taltes Tydsk; der blev der leet og fniiset;
 Der var man fri og fornem i Gebærdens;
 Der — soler dybt han — er den store Verden!

Men han, som troer at kjende Tonen godt,
 Det Spørgsmaal til sin Dame nu hen vendte:
 Nedstammer Frøkenen fra den bekjendte,
 Af Danmark heit forhente Otto Thott? —
 Den gamle Frøken et Par Blik ham sendte
 Og gav til Svar: Ja ikke dette blot!
 Men her, blandt alle Kongens Undersaatter,
 De seer den Sidste af de gamle Thotter.

Bed disse Ord i Totten hun sig pirred
 Og vendte stolt sig til sin Ømelet,
 Mens hvert et Blik og hver en Løgnet
 Sig dreied om mod ham, der heel forvirret
 Ned i Tallerkenen nu hvirød stirred,
 Og knuged voldsomt om sin Serviet.
 Han hørte hviske, medens spændt han lytter:
 Saa det er den ulykkelige Rytter?

Det gjelder mig! han tænkte med Forfærdens,
 Og atter tænkte han: prostitueret!
 Prostitteret, og for den store Verden,
 Just som i den jeg bliver introduceert!
 Vel vandt han Holdning ved et Slags Forhærdens,
 Men Bordets Glæde var for ham spoleret;
 Og roligt slog hans Hjerte først i Barmen,
 Da man fra Taflet reiste sig med Larmen.

Og hermed Punktum. Men for Adam ei,
 Der, atter holdt af Hændelsen tilbage,
 Da nys i Frihed bort han vilde drage,
 Nu maatte gaae Tilfældighedens Vej;
 Thi hvergang Galt's Indbydelsers modtage,
 Kan han, som bedes med, ei sige Nei;
 Saisonen var begyndt, og rundt paa Landet
 Sig adelige Sammenkomster dannet.

Fra Herregaard til Herregaard han kjørte;
 Tre Maaneder han kjørte som i Ring
 Med Grever og Baroner, og berørte
 Den store Verden milevidt omkring.
 I hvert et Selskab Clara ham indførte;
 Som hendes Proteges fra ingen Ting
 Han steg i Manges Dine snart til Noget,
 Saa Livet blev ham meer og mere broget.

Han læerte nu den store Konst, at nyde;
 Dog denne Konst bestod for ham kun i
 At jage Reflexionen bort og skyde
 Grindringen i Tankeerne forbi,
 Og sig for hver en Fremtidssorg befrie,
 Ved kun om Dieblikket sig at bryde;
 Saa det, som han tilegnede sig godt,
 Var Konstens negative Side blot.

Men glemte reent han Alma? — Ingenlunde!
 Til Skriverbordet satte han sig tidt
 Og skrifted ørlig alle sine Skridt,
 Da gjorde hende klart ved mange Grunde,
 Hvordan af Længsel her han havde lidt.
 Men aldrig han et Brev fuldende funde;
 Han standsed gjerne med det Udraab: Nei,
 En Hykler allersidst dog bliver jeg!

Thi Navnet Hykler var en Skræk ham blevet,
 Og dette Navn, med Hændelsen i Vagt,
 Var Alrsag til at aldrig der blev skrevet,
 Og at han aldrig Reisen selv opleved,
 Skjønt nok af Reiseplaner der blev lagt.
 Tilsfældet stod med Hykleren paa Vagt:
 Det første fast til Galtenborg ham surred,
 Den sidste hver et Skriftemaal forpurred.

Paa denne Wiis fil esterhaanden Tæring
 Den indre Drom, hvori han leved før:
 Den Drom, der af Gemyttet suger Næring
 Og dybt sin Sæd i Tankelivet strøer.
 Hans Phantasi kom udenfra i Gjæring;
 Tæt om hans Sjæl sig lagde Taagens Slør,
 Hvorpaa fra Dag til Dag sig lod tilskue
 Syvfarvet Illusionens Glimmer-Bue.

Thi altid først et Slør for Sjælen skygger,
 Hvorpaa det ydre Liv kan faste Skin,
 Naar Farpebuen lig, som Iris bygger,
 Sig Illusionen nærme skal et Sind.
 Med sligt et Slør sig hver en Sjæl dog smykker,
 Saasnart i Verden kun den træder ind,
 Og hvergang den af Taagebindet dækkes,
 Af Illusionens Spil den ogsaa gjækkes.

Thi samme Sieblik som Livet trænger
 Igjennem Slorets Taage med sin Glands,
 Forwandles Skinnet til en farvet Krands,
 Der sig for Diet breder og forlænger.
 Ved dette Skin alt Patteglutten hænger,
 Mod det seer Drengen op med henrykt Sands,
 I det maa Pigebarnets Hjerte smelte,
 Saa strax i Officerer hun seer Helte.

Bed dette Skin man af sig selv fortrylles,
 Naar stor i Andres Dine man sig seer;
 Af dette Skin man tild med Hovmod syldes,
 Saa fast som Dalai Lama man sig teer;
 Til dette Skin den hele Storhed skyldes,
 Det svinder hen — og man er Tosse-Peer;
 Gi blot i Andres Dine dybt man synker,
 Men rovet Skinnet, fun sig selv man ynker.

Før dette Skin arbeide stedse Skräderne,
 Som dermed lappe Menneskets Gestalt;
 Bed dette Skin man kjender Folk paa Klæderne
 Og Hund paa Haarene man skuier alt;
 I dette Skin fremtræder tild en Pjalt
 Og gjør Furore som en Helt paa Bræderne;
 Kort sagt: ved dette Skin en Sol der tændes,
 Hvoraf man ikke varmes, men kun blændes.

Først naar det indre Drommeliv forbinder
 Med dette Skinliv sig, en Land det faaer,
 Som deri bader sine Haab og Minder,
 Og som, naar Skinnet flygter, end bestaaer.
 Thi al den laante Glands til sidst dog svinder,
 Og Sjælens Taageslor itu dog gaaer;
 Men naar af Tiden tyndslidt det maa briſte,
 Paa Stumperne man holder til det Sidste!

Forgjøves! En for een de flagre bort
 De lette Saager, fulgt af Klagetoner,
 Og een for een af Livets Illusioner
 Med dem til Undergangen ile fort.

Klart, koldt og nøgent da fremtræder haardt
 Et vissent Liv, som paa Ruiner troner,
 Og skulde nu med det man nøjes blot,
 Da maatte Sjælen gjøre Bankerot!

Da gjelder det, om den af indre Drømme
 Har bygget sig en Ark, der kan bestaae,
 Og hvori frelst som Noah den kan svømme,
 Mens Illusionens Verden maa forgaae.

Da gjelder det, midt i de stride Strømme
 Til Tinden af et Ararat at naae,
 Hvor Fredens Due bringer Diebladet,
 Mens Livet stiger gjenfødt op af Badet.

Dog nu til Heltens Illusion tilbage!
 Juul var forbi og Fæstelavn var nær,
 Da over Adams hidtil sjonne Dage
 Fra Claras Side der trak op et Beir.
 Hun syntes sig i Luner at behage,
 Hun tadt var spydig og mod ham især,
 Og medens Sødt og Suurt hun sammenblanded,
 Et Dieblik hun kold var, varm et andet.

Hvad var vel Grunden? Bar det Nervespænding?
 Bar det af Vinterkulden Virkning fun?
 Bar det en lidenskabelig Forbrænding
 Af Elskovsstof i Hjertets dybe Grund?
 Bar det i hendes Folelser en Vending? —
 Al, ingensteds hans Gisninger fandt Bund!
 Og hoist begribeligt! thi hvor vel bunde,
 Hvor Konsten i Instinktet gaaer tilgrunde?

Men han Saalmodigheden ogsaa trætted!
 Den skjonne Frugt for Claras Die hang,
 Hvoraf hun lidt at nyde folte Trang,
 For i sin Ørken her at blive mættet;
 Og da nu Frugten aldrig faldet i Nettet,
 Naturligvis mod Grenen op hun sprang:
 Hun rysted og hun rokked og hun pirred,
 Saa Adams Sind og Sands hun reent forvirred.

Men hvad hans Sjæl ved disse Exier led,
 Det kan kun føles, men kan ei beskrives.
 Af Smærterne til blodig Daad han drives;
 Med Gaardens Skytte gaaer paa Jagt han ned,
 Og mens af Krattets Torne selv han rives,
 Han mangt et Harehjerte sondersled.
 Fra Dag til Dag han lærte bedre skyde,
 Men aldrig Fruens Sigten at udtyde.

Den Eigevægt, som hidtil han med Moie
 Bevared, paa det sidste Vers nu sang:
 Kun Claras Stemme for hans Øre klæng,
 Og Dag og Nat stod hun ham kun for Øie.
 Ved hendes Væsen grublende han hang,
 Med hendes Billed steg han mod det Høje,
 Til, af sin fordums Lidenskab paakaldt,
 Han i densaabne Svælg tilbage faldt.

Der laa han, til igjen ham laaner Vinger
 En Hændelse, som af Betydning blev,
 Da til et Udbrud Følelsen den twinger.
 En Aften, da paa Tagten om han drev,
 Og just sin egen Nod sig selv beskrev,
 En planlos Vandren ham til Skoven bringer,
 Hvor han paa kryds og tværs en Stund gaaer om,
 Til endelig ved Stranden ned han kom.

Der laa den gamle Borg i Maaneglandsen,
 Og i den graae Galts Windver Lys han saae,
 Hvis Skin faldt gjennem Krattet ned paa Skandsen,
 Som Strandens Bølgeslag med Brusen naae.
 En Stund han lytedtaus til Bølgedansen,
 Men nu mod Taarnet op hans Øine gaae:
 Ja, siger han, han maa et Raad mig give,
 Thi som det er, kan ikke meer det blive!

Han steg i Taarnet op, ved frem at samle
 Sig gjennem Mørket, lig en natlig Navn;
 Men først da høit han havde nævnt sit Navn
 Og banket længe, lukked op den Gamle.
 Vor Helt gav ei ham Tid til sig at samle,
 Han styrted strax sig voldsomt i hans Favn,
 Udøsende sin Lidelse, sin Smerte,
 Idet han aabned ham sit fulde Hjerte.

Sin Følelse for Clara han beskrev ham,
 Sin Længsel og sin Troengsel Dag og Nat.
 Han klaged, at hun grusomt sønderrev ham,
 Ved Haab at vække, som hun drobte brat.
 Han svor, at til Fortvivlelse hun drev ham,
 Han vidste knap, hvordan det meer var sat;
 Tegn stod mod Tegn, og dersom Galt ei vidste
 En Hjælp i Nøden, maatte Hjertet brieste.

Den lille Galt, som da vor Helt kom ind,
 I dybe Rynker havde trukket Panden,
 Net som han ørgerlig var i sit Sind,
 Udbrod nu halv distraint: Det var som Fanden!
 Gengang De havde næsten tabt Forstanden,
 Og nu, med Hjertet tabt, ved Maanestkin
 De kommer som den Unge til den Gamle,
 For Raad og Hjælpetropper her at samle.

Og hvilken Hjælp kan Dem den Gamle byde,
Naar De paa Mod og Kraft Dem føler tom?
Hvorledes kan til Maalet jeg Dem skyde,
Naar selv De Maalet skyder udenom?
Den kræver dristigt Mod, den Konst at nyde! —
Men da De lidt paatvors mig nylig kom,
Var just jeg ved at holde Helligaften;
Kom med! Maaske det styrke kan Dem Kraften!

Her i Tapetet han en Dør oplukked,
Som førte til et dunkelt Galleri,
Hvor høit i brusne Bindver Ugler sukked,
Da fulgt af Adam rask han gik forbi.
En Trækvind Lyset i hans Haand udslukked
Og bagved dem med Larm slog Bindvet i.
Kun fremad! skreg den Gamle; slukt er Praasen,
Men her er Døren. Jeg har sat i Laasen.

De traadte ind, hvor klare Lamper lued,
Og i det Lys, som blendende fremsprang,
En gammel Ridder sal nu Adam skued,
Hvor rundt paa Væggene Portraiter hang.
Men ingen Ridder der i Rustning trued,
Og ingen skægget Helt sin Landse svang;
Thi Summen af de samtlige Portraiter
Var smilende Blondiner og Brunetter.

Der hang i Klædedragter lidt porøse,
 Saa klarlig man de skjonne former saae,
 Galante Damer mellem Tiggertose,
 Og sortebrune Dine mellem blaae.
 Der saae man Gen sit Strompebaand at løse,
 En Anden halvpaaklædt for Speilet staae,
 En Tredie slumrende paa Græs i Lundene,
 En Fjerde med Champagneglas for Munder.

Som om han smagte selv Champagnevinen
 Vor Helt i Salen stod med tryslet Blik.
 I midlertid omkring den Gamle gik
 Som artig Vert og fyred i Kaminen,
 Og frem paa Bordet Glas og Flasker sikk;
 Tilsidst af Posen ud han Violinen
 (Den ægte Cremoneser) varomt drog,
 Hvorpaa han klimprende tilorde tog:

Min unge Ven! som staer i Synet tabt
 Af mine svundne Dages lyse Stjerner,
 Af stolte Nympher og af friske Terner,
 Hvis Deilighed mit Hjerte rummer knapt:
 Her seer De Lykken, som sig aldrig fjerner,
 En flygtig Lyst til evig Fryd omskabt!
 Her seer De Frugterne, som jeg har sanket
 Mens i min Ungdom rundt jeg Kloden vanked.

O skønne, usforglemelige Tider!
 (Blev i sin Tale han begeistret ved)
 O Hør af Minder, som forbi mig glider,
 Og drager Sjæl og Blik fra Sted til Sted:
 O spanske Donna, som paa Mulen rider!
 O Schweizermo, midt i dit Urtebed!
 O Romerinde, glimrende Coquette!
 Hvem paa min Liste skal jeg øverst sætte?

Han gik til Bordet hen, hvor rask han tomte
 Et Bæger af en stærk og krydret Vin,
 Og lokked frem saa af sin Violin
 Et Hav af Toner, hvori Vellyst drømte.
 Snart paradisiske og snart fordømte
 Steg Tonerne med Lyst og sank med Hvin,
 Til med en fuld Accord han Spillet endte;
 Hvorpaa mod Adam han igjen sig vendte.

Min Helligdom (han sagde) har De seet;
 De kjender nu de tryllende Gudinder,
 Som forдум jeg har elsket og tilbedt,
 Som end jeg dyrker, syldt af søde Minder.
 En Gang om Ugen jeg mig her indfinder,
 Naar Mørkets Slør er over Jorden bredt;
 Og midt i Mattenaabner sig min Himmel
 I disse yndige Gestalters Briramel.

Her saae han sig omkring med adspredt Mine,
 Og strog Fiolen, sac den lisfligt klang;
 Hvorpaa han rask sig nærmed en Blondine,
 Der Tambourinen slog til Dands og Sang.
 O, mumled han, fortryllende Rosine!
 Hvor er den Tid, da vi omkring os svang?
 Da om dit ranke Liv jeg slynged Armen,
 Og af dit Hjertes Pulsslag folte Varmen!

Bildt rased over Strengen nu hans Bue,
 Hans lille Fod bevæged sig i Takt,
 Frem af hans Dine skod en mægtig Rue,
 Og reven hen, som af en Tryllemagt,
 Ind i en Drom han syntes dybt at skeue,
 Saa ikke meer paa Adam han gav Agt.
 Som drukken saae han mod det skjonne Billed,
 Imens han forfra sin Bolero spilled.

Bor Helt, der hidtil taus forundret stod
 Og af de skjonne Syner lod sig friste,
 Gi ret om han var vaagen meer nu vidste,
 Saa felsomt virked Spillet paa hans Blod.
 Han Galt sig nærmed, just som denne Sidste
 Sin Dandserinde med et Buk forlod;
 Han vilde ham sin Drommetilstand male,
 Men Galt var ikke meer at faae itale.

Han stod fordybet i et andet Billed,
 En bleg Gestalt, der laa paa Knæ og bad,
 Og en bodsærdig Nonne forestilled,
 Med løste Haar, som Vinden spredte ad.
 Dybt sukked Galt, mens en Choral han spillede,
 Hvorpaa i Psalmetone rørt han quad:
 Min Bon dig rørte, skjonne Magdalene,
 Men dine Bonner her maae røre Stene.

Du var saa spansk og stolt; du nøled længe,
 For du dig fange lod med sode Ord.
 Jeg gik omkring, som Munken gaaer i Enge,
 Og hæs mig for dit Gitter vindve svor.
 Jeg for din Gelle rørte Eithrens Strenge,
 Jeg led og stred — men Seiren og var stor.
 Ja stor var Lennen! Han en Hymne spillede
 Og traadte hen saa for det næste Billed.

Der vistes frem, i mindre hellig Stilling,
 Med Smil om Mund og ret paa Traaden løs,
 En laset, ung og deillig Tiggertos,
 Som holdt paa Skjødet fast en Kattekilling,
 Og bad, med Haanden udstrakt, om en Skilling.
 Ha! raahte Galt: Skjondt pjaltet, ei du frøs!
 Dit Blod var hædt! Jeg aabned knap dig Armen,
 For glødende du syrte mig til Barmen.

Her Fiolinen næsten Feber sit,
 Og længe foran Billedet han dvæled,
 Imens for Kattekillingen han fæuled;
 Hvorpaa i Kredsen videre han gik,
 Idet med Toner han sin Lyst besjæled,
 Bestandig verlende med ny Musik.
 Det tær paa Kræsterne! medeet han mumled,
 Og ned i Lænestolen mat han tumled.

Bor Helt, som netop satte bort sit Glas,
 Afsted til Bistand hovedkulds sig skyndte;
 Han tog ved Siden af den Gamle Plads,
 Der — kommen lidt til Kræster — strax begyndte:
 De seer mig gjøre Bod for hvad jeg syndte!
 Altfor lyksalig, blev jeg utilpas.
 Jeg kom i Swingning mod min egen Villie,
 Og ligger her nu som en knæklet Lilie.

Dog nok om mig! som først om otte Dage
 Igjen betræder dette Glædens Hjem;
 Thi nu, da jeg igjen er ved de Fem,
 Og etter mægter Veiret let at drage,
 Vil faderlig jeg snakke lidt med Dem.
 Hvad var det nu? — De vilde Raad modtage.
 Eh bien! Men før mit Raad jeg kommer med,
 Maae vi den tørre Tunge faae paa Gled!

Til Skjenkebordet hen han Adam forte,
 Og satte Vin for ham og sagde: Drif!
 Drif ud, min Ven! kun for det drukne Blik
 Sig Paradisets Herlighed afflerter.

Til Lysten Perialen altid hørte,
 Til Venus Bacchus — det er gammel Skif;
 Thi den Begeistring, som er paa det Tørre,
 Den kan umulig gjøre Hjertet større.

Her Flaskerne symmetrisk han rangered,
 Og medens Adam tomte sin Pokal,
 Syv, otte Sorter Vin hr. Galt probered,
 Hvorpaas han udbrod: Af, med hvilken Pral
 Har Philosopherne vor Tid trakteret!
 Om Enhed, Enhed snakker man sig gal;
 Men hvad er Enhed? Hvem vil ei den vrage,
 Naar han Mangfoldighed kan faae at smage?

Er Enhed Vand? Jo pyt! Begrebets Neenhed
 Gi mindste Spiritus fordrage kan;
 Og hvis man vilde søge Vins Enhed,
 Jeg vœdde tor, man sandt det bare Vand.
 Nei! Livet ejender ei til slig en Pænhed,
 Det slaer Mangfoldighedens Toner an;
 Med hundred Sorter Vin det Hjertet fryder,
 Og Dvinden ei, men Dvinder det os byder.

- Det er det første Punkt, som vel bør mindes:
 Kun i Mangfoldighed boer Hjertets Trost;
 Dernæst er Talen om Begrebet Lyst,
 Thi Lysten er jo Skatten, som skal vindes.
 Men naar vi spørge nu, hvor Lysten findes,
 Saa svarer os Erfarings rige Rost:
 Den ægte Lyst kun dybt i Mindet troner,
 Hvoraf den løkkes frem ved Viin og Toner.

See der, min unge Ven, min Theori,
 Af hvilken De min Praxis sagtens gjetter:
 Omgiven af de samtlige Portraiter,
 Jeg først mig stemmer ved en Melodi,
 Som mig i Mindets Drøm tilbage sætter.
 Dernæst bemægtiger min Phantasii,
 Af Vinen vakt, sig hvert et enkelt Billed,
 Udførende hvad halvt kun er fremstillet.

Nu vil De spørge, hvad det Dem gaaer an;
 Men bild Dem ind, at her De modtog Daaben! —
 De er jo virkelig en smuk, ung Mand,
 Og hele Verden staarer endnu Dem aaben.
 Brug mod de Skjennes Hjerter Deres Vaaben,
 Og saml saamange Minder som De kan;
 Thi husk! til Vintren saltes Sild i Vaaren,
 Og med at saae til Høsten ventet Daaren.

Men godt det var, isald en lille Billing
 Af Lykkens gode Ting De kunde faae,
 Og fremfor Alt en uafhaengig Stilling,
 Thi kun paa den Biis kan De Maalet naae.
 Tag Dem en Kone, som har et Par Skilling,
 Hvis ei paa anden Maade det vil gaae;
 Ved hendes Guld De snart faaer gyldne Binger,
 Hvormed De som en Phenix op Dem spinger.

Og nu — her han polisk sit Die hester
 Paa Adam, som andegegtig lytter til:
 Og nu, da jeg er kommen godt til Kraester,
 En Skaal vi til Finale tomme vil.
 Gjor mig Besked og gib mig Intet efter!
 Den skjonne Claras Gunst staaer her paa Spil:
 Skaal for den Helt, hvem Seiren skal tilsmile!
 Skaal for den Barm, hvorved han omt skal hvile!

Vor Helt blev purpurroed, men dog han klinked
 Med Galt, der syldte Glasset nok engang
 Og samtlige Portraiter huldt tilvinked,
 Idet begeistret han Pokalen svang.
 Skaal, mine Nymph'er! raahte han og blinked
 Med Dinene, hvori der Saarer hang;
 Sid i mit Liv I holde frisk mig Flammen,
 Til ved min Død vi kan begraves sammen!

Her brod han op, og med fortumlet Sind
 Tog Adam Afsked med den lyse Scene,
 Og snart igjennem Taarnet steg han ene
 Ned af den dunkle Vindeltrappes Trin.
 Han stod nu atter der i Maanens Skin,
 Som glimted frem imellem Skovens Grene,
 Og langs med Havet, Bølgerne forbi,
 Han iled hjemad paa den øde Sti.

Og medens hed af Vinen frem han ilste,
 Et nyt Lys over Livet op ham randt;
 Thi skjondt, naar Tanken ved den græae Galt hvilte,
 Ham Manden forekom extravagant,
 Og skjondt han ad hans Færd endogsaa smilte:
 Saa syntes det ham dog, at noget Sandt
 Laa skjult i Læren om Mangfoldigheden,
 Som Grundlag for Lykhalighed herneden.

Hans eget soundne Liv ham randt i Minde,
 Der visste fattigt sig paa Poesi,
 I Forhold til den Gammels Galleri,
 Hvor Elskerinde hang ved Elskerinde.
 Det syntes ham en herlig Lod, at vinde
 Saamange Hjerter og dog være fri;
 Det syntes ham en hoist poetisk Tanke,
 Et saadant Galleri sig selv at tanke! —

I slig en Stemning druknet og forlüst,
 Han Trapperne paa Galtenborg berorte,
 Hvor alt tilaften længst man havde spist,
 Hvad en passant han af en Djener hørte,
 Af hvem han nu til Døren hen blev viist,
 Der ind til Fruens Dagligstue førte.
 Der sad den Skjonne ved en Lampes Skin,
 Med Kort foran sig, Haanden under Kind.

Der sad hun klædt med Smag og Elegance,
 Heel tankefuld og med alvorligt Blik,
 Og spilled i sin Gensomhed Patience,
 Hvad tids om Aftenen var hendes Skit.
 Hun høit just gabed da hun Die fil
 Paa Adam; men med megen Contenance,
 Idet fra Stolen hun stod op med Til,
 Forandred hun sin Gaben til et Smiil.

Med dette Smiil gik hun ham let imøde,
 Men pludselig hun sagtner sine Skridt;
 Thi han, hvis Frygtomhed gik tids forvidt,
 Betragter hende nu med Blik, der gløde;
 Og han, hvis Ord paa Læben øste døde,
 Tiltaler hende nu fortrolig frit;
 Ja han, hvem qvindlig Blyhed ellers smykker,
 Til Læben syrigt hendes Haand nu trykker.

I sin Forundring hun tilbage viger
 Og sender ham et fremmedt Øiekaſt;
 Men da endnu han holder Haanden fast,
 I hendes Liliekinder Blodet ſiger,
 Og — vendende mod Bordet ſig ihast —
 Hun peger paa de ſpredte Kort og ſiger:
 Gi sandt, Piquet det er et morsomt Spil?
 Hvis De har Lyſt, vi det forsøge vil.

Ja med Fornſielſe! han kjælt udbryder,
 Idet ved Divansbordet Plads han ta'er.
 Men Clara, ſom til Ulting Tanker har,
 Nu i en Bunke hurtig sammen ſkyder
 Aviserne, der nylig komme var;
 Hvorpaa hun ringer og ſin Tjener byder,
 At bringe Kammerherren denne Kost
 Med Hilsen, at det var fra fidſte Post.

Da det besørget er, hun ned ſig ſætter,
 Og maalende med Blik ſin Contrapart,
 Hun ſkruer Lampen op og Vægen retter,
 Saa den dem beggeto belyſer klart.
 Imidlertid vor Helt, hvad let man gjetter,
 Har blandt og givet Kort i ſtorſte Fart;
 Og til det ſtore Spil han nu ſig ſkynder,
 Thi Fruen fra ſin Forhaand alt begynder:

Syv Kort har jeg i Nuder — De, min Herre,
 Hvor stor en Rommel kan De vise frem?
 Ne, svarer han med Kjælhed: De er slem!
 De romler saa jeg tumler; thi desværre
 Jeg maa bekjende, mine Kort er farre,
 Kun fire Hjerter kan jeg byde Dem.
 Dog — hvis det Deres Maade ei forskrækker —
 Mit eget, som det semte, til jeg lægger.

Man seer at Helten, for hver Frygt befriet,
 Veruust af Viin og gridst paa Eventyr,
 Og med sit Hoved fuldt af Galleriet,
 Begyndte Spillet som den raske Fyr.
 Men Clara var i Spillet godt indviet;
 Hun viser ham en Pande fuld af Skyer,
 Og siger strengt: Hold Dem til Spillets Negler
 Og tro for Alting ei, vi spille Kegler!

Det gjorde Virkning. Rusen sirax gif over,
 Det stolte Mod saa dybt i Hjertet faldt,
 At knap at heeve Blikket nu han bover
 Til Damens høit sig brystende Gestalt.
 En saadan Ydmighed den Skjonne bover,
 Hun siger med et Smil, der siger Alt:
 Bekamp mig kun saa tappert som De mægter,
 Thi her jeg paa min Haand har fjorten Knægter.

Af, tænker han, hun kunde semten følle,
 Hvis til de fjorten mig hun lagde blot;
 Men høit han svarer: Deres Knegter gjelde,
 I Støvet mine Tier har de traadt.
 Som i Triumf hun vedblev nu at melde
 Konger og Quarter, Terzer, Stort og Smaat,
 Til hun paa Stolen sig tilbage lagde,
 Og leende Halvfemfindstyre sagde.

Nu — raabte hun — nu har jeg Intet meer!
 Men De er taus; mit Slag før haardt Dem rammer.
 Ja vist, jeg reent forloren er, han stammer,
 Idet fra Kortet op igjen han seer.
 Han seer hvor hendes Kind og Die flammer,
 Hvor ham imode Purpurlæben leer,
 Mens af sin Skulder rask hun Shavlet river
 Med dette Udraab: Puh! hvor varmt her bliver!

Det var formeget! Strax han tabte Spillet,
 Endskjondt hun spiller ud for første Gang.
 Skaal for den Barm! nu for hans Ore flang,
 Og hvilen ved den han sig forestilled.
 Alt svandt for ham, kun ikke Claras Billed;
 Han Kortet slap, mens han i veiret sprang,
 Og Træet lig med overhugne Nodder,
 Sank han med disse Ord for hendes Fodder:

O tilgiv mig! O tilgiv, Deres Maade!
 Men i min Dval send mig en Lindring ned.
 Hvad? spørger hun, paa eengang mild og vred,
 Hvad gaaer der af Dem? De er mig en Gaade,
 Som jeg i Sandhed ei formaaer at raade.
 Nej, stammed han, det er jo Kjærlighed!
 Dem elsker jeg! for Dem mit Hjerte brænder!
 Her som i Krampe greb han hendes Hænder.

Saa det er mig, hvem Kjærligheden gjelder?
 Hun siger langsomt, men tilfoier fort:
 Der noget Splinternyt De mig forteller.
 Nu! Slip min Haand! De klemmer den saa haardt.
 Hr. Homo — jeg maa be'e Dem! Slip mig, eller —
 Her reiser hun sig op og skyder bort
 Den Knælende; men ogsaa han sig hæver
 Og siger blussende, mens Stemmen bæver:

Fortryllende! hvem alle Gratier smykke,
 Tilbedte! til hvis Slave jeg er domt,
 O Clara! Clara! Und mig dog den Lykke,
 Hvorom ved Dag og Nat jeg fun har drømt,
 Engang til dette Hjerte Dem at trykke —
 Her slyngede han Armen fast og om
 Om hendes Liv, og skjondt et Blik ham skrækker,
 Med hede Kys han hendes Mund bedækker.

Mr. Homo! læsped hun: hvad skal det sige?
 O, sværer han: jeg sagde det jo nys.
 Mr. Homo! raabte hun: Ulykkelige!
 Men hendes Raab han quæler med sit Kys.
 Mr. Homo! stammed hun: skal jeg da skrige?
 Men blegnende medeet hun hvisker ths!
 Thi Døren knirker og en Stemme brummer:
 Af Bladene der mangler jo et Nummer!

Bort! raaber Clara nu — og heftigt stoder
 Hun bort vor Helt, der, dreiende sig om,
 Den Slaabrok-klædte Kammerherre moder,
 Som med et Lys i Haanden mod ham kom.
 Han troer at see et Blik, der hævnsuldt gløder,
 Han troer at see i Flammeskrist sin Dom,
 Og lammet som paa Lemmer saa paa Sandser,
 For Galts Medusahoved stum han standser.

Der stod han stivnet, ret i Kattepine,
 Mens end med udstrakt Arm man Fruen saae
 I Forsvarsstilling stolt og ædel staae,
 Med slig en Værdighed i Blik og Mine,
 At Hoicer værdighed det kaldes maa.
 Men ubevægelig, som en Maskine,
 Betragted dem Mr. Galt phlegmatise holdt,
 Mens resigneert han Lyset for dem holdt.

Medeet han vinker ad sin Gemalinde,
 Og ind i Cabinettet begge gik:
 Hun, for at rense sig for hver en Klik,
 Og han, deels for at lade sig forblinde,
 Deels for den manglende Avis at finde,
 Hvorefter speidende gik rundt hans Blik.
 Men knap var Egteparret borte, førend
 Vor Helt ad modsat Vej sloi ud ad Døren.

Af Trappen op han til sit Kammer pūlte,
 Og Klæder, Støvler, Linned, Løst og Fast,
 Han pakket sammen i den største Hast,
 Hvorpaa i Huset han ei længer hvilte.
 Betynget af sin Kofferts svære Last
 Han stønnende til Bondebyen ille,
 Hvor Vogn han leied og en Kudse sik sat,
 Som kjørte bort med ham ved Midienat.

Hun Tommen holdt, men selv han Pidsken førte,
 Hvormed saa rask paa Hestene han slog.
 At gjennem Natten som en Storm de jog,
 Og snart han Morgenhanens Galen hørte.
 Men stedse frem mod Middelfart de kjørte,
 Og ind i Byen han før Middag drog.
 I Havnen laa en Smakke, nylig tjærret,
 Den han besleg — og nu først trak han Beiret.

Han sulked dybt dengang fra Land man stodte,
 Og rystende af Kulde mørk han saae
 Tilbage mod den fyenske Kyst, der mødte
 Ham vinterkold og taagefuld og graa.
 Den tætte Regn hans Kappe gjennemblodte,
 Paa sine Been han neppe kunde staae,
 Han folte sig paa Sjælen gjennempidset,
 Af Tro forladt, af intet Haab forfrisket.

Han mindededes, hvor Alt var anderledes,
 Da han ifjor gik over store Bælt;
 Og nu — imens sig Smakken nærmer snelt
 Den jydske Kyst, som for hans Blik udbredes —
 Hen paa hans Fremtidssljæbne Tanken ledes.
 Lang Tid i Twyl og Uro stod vor Helt,
 Da sulked han, som trussen af Erkjendelsen:
 Hvad er man Andet, end Produkt af Hendelsen?

Ottende Sang.

Min Læser! Du som kommen er tilende
Med syvende, skjondt ei med sidste Sang,
Og end har Bylt til Bladet om at vende,
For at forfolge Heltens krumme Gang,
Men dog som grundig Læser sporer Trang
Til først hans indre Tilstand ret at fjende:
Dig gad jeg spørge, om du aldrig saae
En Haandværkssvend paa Vandring ud at gaae?

Igjennem Gaden ned, med Bylt paa Nakken,
Hvor skred den muntre Svend som til en Dands!
Og Bordugshatten med den friske Krands,
Hvor mangen yndig Glut i Dine stak'en!
Hvor skinned Vesten og hvor struttet Frakken!
Hvor stred de hvide Lærredsbuxers Glands
Om Prisen med de blanktpoleerte Støvler,
Hvis sømbeslagne Hæle Gaden høvler!

Hvor svang han Knortekjeppen, da hans Die
 Ved Byens Port ad Beien skued hen,
 Mens Livet glimted fra de fjerne Hoie
 Og vinked ad den lykkelige Svend
 Med Lon for al hans Vandring og hans Moie!
 Saa gik han bort — men da han kom igjen,
 Og havde prøvet Livet paa sin Vandring,
O hvilken sør og mærkelig Forandring!

Af Krandsen er ei mindste Spor tilbage,
 Og Hatten selv er uden Rand og Puld;
 Paa Frak og Buxer seer man Lap ved Hul,
 Og Støvlerne fra hine blanke Dage
 Paa skjæve Hæle saaleløse knage,
 Saa Foden vel har Loft, men intet Gulv.
 Iklun hans Knortekjep er uforandret —
 Den stotted ham, mens hinkende han vandred.

Med Hat paa Snur gaaer op han gjennem Byen,
 En Gjenstand for Medslidenhed og Spot;
 Paa hvert et Gadehjorne hilset raat
 Af Drengene med Hujen og med Hyen.
 Men rolig sætter Næsen han i Skyen,
 Og Alting tykkes ham er saare godt;
 Han mærker ei til Folnets Spot og Murren,
Thi af de mange Snapse gaaer han snurren.

I denne Svend, som her han er fremstillet,
 Min Læser til sit Studium nu har
 Af Heltens Tilstand et sandfærdigt Billed;
 Thi paa et hullet Hjerte han jo var,
 Hans Haab og Tro var fra hinanden pillet,
 Og reent omtaaget af sin Muus han var.
 Han var som Svenden, naar man vil erindre,
 At Svendens Ydre her er Heltens Indre.

Af Læserens Medlidenhed ledsaget,
 Han meer og meer sig nærmest nu sit Hjem;
 Thi alt af Landsbykirken saae han Taget,
 Der bag de brune Høie dukked frem.
 Han sprang af Vognen juist som bedst han aged,
 Og med fornhet Liv i hvert et Lem
 Iforveien op ad Bakken han sig skynder;
 Thi nedensfor hans Faders Mark begynder.

Ud over Land og Fjord sit Blik han sender,
 Og efter Gablen paa Baronens Gaard
 Og Møllen bag den fjerne Skov han fjender.
 Et Dieblik han tabt i Synet staaer,
 Saa Veilefjorden brat han Nyggen vender,
 Og i en Hart han Præstegyden naaer.
 Dersra en Sti til Kirkegaarden leder,
 Og for en hegnet Gravhøi hen han træder.

Han tog ei feil — det var hans Moders Grav!
 Margrethe Homo stod paa Korset skrevet,
 Og under Tallet paa de Nar, hun leved,
 Var Timeglasset ombendt malet af,
 Men næsten farveløst var Alting blevet.
 Ved dette Syn i Suk han Lust sig gav;
 Det stod for ham, hvor hurtig Alt udslettes,
 Hvor snart en Sjæl — den bedste selv — forgjettes.

Han kom til Præstegaardens Port, som knaged,
 Og da igjennem Nabningen han saae,
 Ved første Blik sin Fader han opdaged,
 Ifort Kavainen og Kaskjetten graa.
 Et velklaedt Fruentimmer ham ledsgaged,
 Hvem midt i Gaarden han hjalp Kaaben paa,
 Idet han sagde høit, med munter Mine:
 Besøg mig snart igjen, min lille Trine!

Ta mange Tak! hun svared, og sig vendte
 I samme Dieblk mod Adam om,
 Der strax den tykke Møllerdatter kjendte,
 Da rød og blussende hun mod ham kom.
 Han tog til Hatten, mens forbi han rendte,
 Og skyted mod den gamle Homo, som
 Med Blik ham maalte op og ned af Skroget,
 Og derpaa udbrød: Du! Nei hvad for Noget!

Her Armen som en Krog udstrakte Præsten,
 Og, slaaende Kavaien fra sin Barm,
 Han trykkede sin Adam ømt til Vesten.
 En Stund stod Søn og Fader Arm i Arm,
 Saa gik de begge — Verten fulgt af Gjæsten —
 Ind i den lille Stue, luun og varm.
 Der blev der nu en Spørgen og en Svaren,
 En heel Fortrolighed med halv Forklaren.

Der raabte høit man, efter Homo's Bane,
 Mens Reisen over stor' og lille Bælt
 Med tusind andre Ting blev bragt paa Bane,
 Saa Aftnen under Snakken henrandt snelt.
 Da brød man op, og fulgt af gamle Ane
 Til Husets Gjæstekammer gik vor Helt:
 Hun, med et Lys og Lagener til Sengen,
 Han, med to Breve, nylig bragt af Drengen.

Men disse Breve længe havde ligget
 I Præstens Postskæl; thi det ene var
 Fra Veile Post ifjor September skillet,
 Det andet ankom midt i Januar.
 Paa begges Udstrikt fæster Adam Blikket,
 Signetet skarpt i Diesyn han tær;
 Han kjender Almas Segl — han kjender Haanden,
 Og selsomt stemt han soler sig i Nanden.

Han gaaer i Gjæstekamret op og ned,
 Urolig, adspredt, næsten som en Synder,
 Mens gamle Ane sig med Sengen skynder
 Og vender Dynen i sit Ansights Sved.
 Fortæl mig, Ane! han medeet begynder,
 Hvad Godt og Nyt her hjemmefra hun veed:
 Hvor staær det til? Gaaer det i alle Dele,
 Som da min Moder styred for det Hele?

Nei, lille Adam! svared ham med Stammen
 Den Gamle, mens fra Sengen op hun saae:
 Nei, Alting her i Huset gik istaa
 Fra den Dag, vi begravede Madamen,
 Og hen i Taaget gaae vi Allesammen.
 Vorherre veed om det vil bedre gaae,
 Naar vi faaer anden Madmo'er og naar Fatter
 Til Sommer gifter sig med Møllerens Datter.

Hvad? Gifter sig! udbrod med Hestighed
 Vor Helt, som her et Skridt tilbage viger;
 Og det med een af Møller Knudsens Piger!
 Men hvem har gibet Ane den Besled?
 Ja, svarer hun, hos Degrrens man det siger,
 Og det er ogsaa sandt, saavidt jeg veed;
 Men Praesten ogsaa veed hvem han skal føste,
 For Trine har betydeligt tilbedste.

Han stod som himmelfalden — i hans Vandet
 Lub Møllerpigen med hans Tanker om,
 Lig Møllehjulet med de rorte Vandet,
 Saa ei til Reflexioner han fandt Rum.
 Han spurgte nu om Degrøns Datter Hanne,
 Ved hvilket Spørgsmaal til sig selv han kom;
 Og gamle Ane svarer: Degrøns Hanne!
 Ja hende gaaer det godt, det maa man sande.

Hun tjener hos den unge Baronesse,
 Hos hvem hun har en Kammerjomfru's Mang,
 Og gaaer i Silkepels som en Prinsesse.
 Hun har et Skjort saa bredt, som hun er lang,
 Og Fjær paa Hatten i en Floielstresse,
 Thi saadan er vi Mennesker engang.
 Men kjæl hun bleven er ved dette Væsen,
 Og overdreven høit hun sætter Næsen.

Med disse Ord af Stuen ud hun gif,
 Og Adam, der stod tankefuld tilbage,
 Paa sine Breve fæstet nu sit Blik.
 Ved Øvnen hurtig Plads han monne tage,
 Paa Bordet stilled han sin Lysestage,
 Og frem det sidstankomne Brev han fil.
 Han brød det Segl, der Almas Ord ham delger,
 Og læste for sig selv, hvad her nu folger.

Jeg skriver til Dig; men hvorfor jeg skriver,
 Da paa mit sidste Brev der ei kom Svar —
 Ja dette Spørgsmaal selv jeg gjort mig har,
 Og Svaret jeg endnu mig skyldig bliver.
 Jeg skriver, medens Frygten mig indgiver,
 At hvad jeg dengang skrev til Anstod var;
 Med Ulyst mine Ord Du har fornunnet,
 Og derfor er din Læbe nu forsummet.

Med denne Tanke lægger jeg mig ned
 Hver Aften, naar jeg trættet af at gjette
 Gi anden Aarsag til din Taushed veed;
 Men Du kun veed, om Tanken er den rette.
 Ifald saa er, jeg blot kan sige Dette:
 Altting var skrevet i Oprigtighed,
 Med Ønsket, at det hjært Dig maatte blive;
 Hvis Ønsket glipped — Du jo kan tilgive.

Men hvordan gaaer det Dig? Om hvad Dig mødte
 Fra sidst vi skiltes, fil jeg aldrig Bud;
 Som inde sneet jeg sidder i min Hytte,
 Kun Savnets og kun Vinterkuldens Bytte,
 Og længes efter Dig og Solens Gud.
 Imellem seer af Hyttens Dor jeg ud,
 Om Ingen af Jer To dog snart vil komme?
 Om ei den lange Venten snart er omme?

Saa sikkert paa dit Lovste da jeg stoler; is med 109
 Thi blot jeg Kjolen af et Postbud seer, med vedlig 109
 I Haabets milde Skin jeg strax mig soler; med vigtig 109
 Og Brevets Indhold mig imøde leer. med vigtig 109
 Min Fryd og Skræl er disse rode Kjoler! med vigtig 109
 De nærme sig til Huset meer og meer; med vigtig 109
 De gaae forbi; paa næste Port der ringes — med vigtig 109
 Og min Forventning da til Graven bringes.

Til Graven — ja, men Døde skal staae op! med vigtig 109
 Det gamle Aar nu ringes og til Graven, med vigtig 109
 Dets Graad og Daad er gjemt i Dødninghaven, med vigtig 109
 Dets Liv er visnet, som i Nod, i Top. med vigtig 109
 Men over Livet brydes aldrig Staben med vigtig 109
 Det ny Aar skyder strax en anden Knop, med vigtig 109
 Der frist som min Forventning sig udfolder — med vigtig 109
 Dog Kulden begges Blomst tilbageholder.

Dersor til Aarets Drot jeg daglig beder: med vigtig 109
 Lidt Solskin og lidt Varme snart mig send! med vigtig 109
 At Livet om mig blomstre maa igjen, med vigtig 109
 Mens Haabet i mit Hjerte sig udbreder. med vigtig 109
 Som Gartnerpige jeg om Haabet fredet, med vigtig 109
 I hvert et Frekorn jeg jo stræer det hen, med vigtig 109
 At det kan voxe høit og Haven zire — med vigtig 109
 Og skulde da i mig det ikke spire? med vigtig 109

Jo! Som et Barn, der favner om̄t sin Amme,
 Saa holder ogsaa jeg paa Haabet fast:
 Jeg lader ingen Twibl dets Vinger lamme,
 Jeg lægger ei min Svaghed det til Last.
 Dets Øster daglig mine Læber stamme,
 Jeg fryder tidi mig ved dets Øiefast,
 Naar de forkynde, selv igjennem Taaren,
 At Glæden sikkert komme vil med Vaaren.

Ja, naar den friske Vaarsol Alt forgylder,
 Naar Guldregn tynger paa Syrenens Blad,
 Naar Haven i sit Blomsterflor sig hyller
 Og Rosenaabner sig for Duggens Bad,
 Naar Fuglesang det gronne Lyshus sylder,
 Hvor Haand i Haand ifjor saatidt vi sad:
 Da kommer Du med Glæden fra det Fjerne —
 Saa drommer Dag og Nat din Alma Stjerne.

Beveget Adam sad. Han lukked Brevet
 Og aabned saa det andet fra ifjor,
 Der meldte ham, at Tanten meer ei leved;
 En hidsig Feber havde hende revet
 Paa otte Dage bort fra denne Jord.
 Som Efterskrift der fulgte nogle Ord
 Om Husets Tilstand, og tilsidst Gjendrivelse
 Af Et og Andet i hans sidste Skrivelse.

Han fra sin Plads sig rejste; op og ned
 Af Gjæstekamrets Gulv igjen han vanker,
 Mens rørt af Mindets Sødhed Hjertet banker.
 Men pludselig — for selv han af det veed —
 Omturnles i en Contradands hans Tanker,
 Og Clara ham forbi med Prinsen gled.
 Han vilde dem med Almas Brev forjage;
 Men hendes Ord medeet var blevne svage.

Hvad feiled ham? Han vidste selv ei ret;
 Han folte sig i hvert et Opsving hæmmet,
 Saa adspredt, saa omtaaget, saa forstemmet,
 Saa tung, og dog saa villielos og let.
 Hans Sygdom var (at jeg skal sige det),
 At for sig selv han reent var bleven fremmed;
 En Sygdom, der jo hyppigt træffer ind,
 Naar først sig adskilt har Gemyt og Sind.

Thi som bekjendt kan semten Sind man have,
 Mens aldrig meer end eet Gemyt man har.
 Men Livets Holdning, der begrundet var
 I begges Genhed, kommer strax aflave,
 Naar Sindet, ikke længer holdt i Ave,
 Losrevet fra Gemyttet Flugten ta'er;
 Naar fra sit eget Selv sig Zeget skiller,
 Og Sindet, uden Forer, sig forbilder.

Det er da ikke meer det dybe Sind,
Der i Gemyttets Dyb sig sørker sille;
Ei meer det høie, der ved Hjertets Kilde
Til hvi Beslutning suger Kraften ind;
Det lader hvært et Indtryk med sig spille,
Det dreies som en Floi af hver en Wind,
Det i sin Tomhed rent kan blive borte,
Kan krænges, vendes, skiftes som en Skjorte.

Thi Sindet i sig selv er kun et Hang;
Dets Uro Savnet af et Indhold skyldes,
Og i dets Armod grunder sig dets Trang
Til altid af en anden Magt at syldes.
Det vil betages, hæves og fortrylles,
Det leve vil — det er dets Maal engang;
Er Glæden opbrugt, vil af Sorg det næres,
Men allersidst af Kjed somhed fortærer.

Naar Adam for sig selv vi kaldte fremmed,
Vi dersor Ordet i den Mening tog,
At med et verdsligt Sind, der los sig slog,
Han sig i Indtryk sollte sonderlemmet.
Men, vil min Læser sige — lidt bestemmet
Paa Heltens Begne — men en Theolog!
Af sligt et Sind en Hyller frem maa komme;
Dog altsor rask man sæder slige Domme!

Thi sees ei mangengang det Contraſterende,
 Af Livet enet, finde ſig tilpas?
 Seer man ei tidt en melankolſt Bajads,
 Og Hædersmænd, ſig ſelv proſlituerende?
 Seer man ei Smagbern, ſom er criticerende?
 Har man ei Mand-Sopran og Kvinde-Bas?
 Seer man ei magre Koner gift' med ſede Mænd?
 Og har man ikke joviale Bedemænd?

Ifald ſaa er, man og maa kunde finde
 Sig i en verdsligſindet Theolog,
 Der, hvergang ham den Elſte randt i Minde,
 Sit ſtille Hjertesuk oprigtigt drog,
 Men neppe hørte Suklets Lyd forſvinde,
 For fremmedt Stof i Tanken han optog,
 Der hindred ham at tænke Suklet eſter,
 Saa Kjærliſheden aldrig kom til K्रeſter.

Dog var det ikke Clara, ſom var Grunden
 Til denne Tilstand; med dens Brøſt og Bræk;
 Hans Lidenskab for hende var forſvunden.
 Det gik ham med dens Storheds ſpændte Træk,
 Som naar om Morgen'en man gaaer i Lund'en
 Og ſlaaer i Spindelvoer. Hvor er det? — Væk!
 Fra den Tid af, han Damen havde favnnet,
 Var af hans Kjærliſhed endnu fun Navnet.

Men hvad ham daglig nu forstyrred Freden,
 Hvad ham adspredte, saa han Ro ei fil,
 Hvad ham forknyttede, var Herligheden,
 Hvis Tab ham idelig til Hjerte gif.
 Hvert Syn i Hjemmet gjorde ham fortæden:
 Den jydske Simpelhed, der traf hans Blik,
 Hvad var den mod den sjænske Glands, hvis Billed
 Sig uafsladelig for Diet stillede?

Hvad var vel Fyrreslæden imod Kanerne,
 Der foer afsted til Selverbjældens Klang?
 Hvad var de skidne Høns og Gjæs mod Svanerne,
 Hvis hvide Halse var hans Fryd engang?
 Hvad vare Silhouetterne mod Ahnerne,
 Der oliemalt' i gyldne Rammer hang?
 Hvad var den usle Have — hvad var Marken
 Og Lundens imod Galtenborger-Parken!

Og Præstegaarden selv — de mugne Vægge,
 Hvor ofte gjorde de ham ei forstent!
 Og Stuen, til hvis Loft man kunde række,
 Hvor sollte han i den sig saa beklemt!
 Og Kakkelovnen, som ei vilde trække,
 Men som med Østenvinden rog saa slemt:
 Hvor minded den ved Aften og ved Morgen
 Ham om den rene Lust paa Galtenborgen!

Og nu det Selskab, som sig tidt indsfant
 I Præstegaarden! Denne Møller Knudsen,
 Som aldrig af sit Hoved tog Kabuden,
 Og disse Døtre, pyntede galant;
 Og denne Seminarist, saa stiv som Strudsen,
 Og denne flotende Forpagter Brandt,
 Som red paa Hestedækkens uden Sadel —
 Al, hvad var disse mod den syenske Adel!

Men Søndagmorgen, naar i Kirkestolen
 Han blandt en halv Snees gamle Bønder sad,
 Imens hans Fader, isort Præstekjolen,
 Aspilled Troen baade Blomst og Blad,
 Og med et Ansigt, smilende som Solen,
 Moral og Dogma konstigt stilte ad,
 Mens familicert han talte med vor Herre:
 Ja, da ham Altting tyktes endnu værre!

Da til sig selv han sagde mangengang:
 Det altsaa Maalet er, hvortil jeg stræber,
 Engang som Præst ataabne mine Læber
 For sliq en Menighed i Dannevang,
 For — medens Aanden i mig selv jeg dræber —
 At gjøre alle Andre Tiden lang,
 Ved dem den store Nyhed at forkynde,
 At Skrifstens Ord forbyder os at synde?

Og hvad er Lønnen? Lad mig ei bedrage mig!
 En ringe Bolig og et fattigt Brod,
 En Omgang og et Selskab, som vil plage mig,
 En Degrn, med hvem jeg evig faaer min Nød.
 Men det er sandt, en Kone kan jeg tage mig,
 Og leve, glemt af Verden, til min Død;
 Og er som Jubelolding jeg ilive,
 Da Consistorialraad kan jeg blive.

Bor stakkels Helt! han virkelig blev bitter.
 Sit Kald, sit Liv, sin Død bestemt han veed;
 Den ydre, tvingende Nödvendighed
 Afspælet har hans Fremtid med sit Gitter.
 I tusind Onsker sig hans Sjæl adsplitter,
 Men ingen Hjælp fra Himlen faldt der ned;
 Hans Fremtidshane la'er sig ei forandre,
 Frem ad den slagne Vej han kun kan vandre.

Paa disse Tanker daglig Drov han tygged,
 Naar han sin vante Tour paa Marken gik,
 Hvor Storken alt i Treæt Neden bygged
 Og Lærken hilsed ham med Baarmusik;
 Hvor Jorden sig med Grønsværtæppet smykked,
 Hvor Solen aabned Himlen for hans Blik,
 Hvor Livets Spirekraft i Alt sig rørte
 Og Foraarsvinden Balsam ham tilførte.

Den friske Wind lod frit han med sig spille,
 Og i det valte Liv han saae sig om
 Saalænge, til han traf paa Frelsens Kilde,
 Der — selsomt nok — ud fra ham selv just kom.
 En Dag paa Marken stod medeet han stille,
 Og syldende de slappe Lungers Rum
 Med kraftig Foraarsslust, som Hjertet svalte,
 Han til sig selv paa denne Biis nu talte.

Hvor har jeg hidtil galt dog ad mig baaret
 Og fun de ydre Magter Hylding bragt!
 Forst var det Skjæbnens blinde Gud, jeg kaared,
 Og saa et Forsyn blev jeg underlagt;
 Saa var det Hændelsen, som mig bedaared,
 Og nu er det Nødvendighedens Magt —
 Men hvilken ydre Magt kan da vel hindre
 Den Frihedskraft, der troner i mit Indre?

Opveier den ei Alt? Saasnart jeg siger
 Jeg vil, og holder villiefast min Haand:
 Mon ei hver Skranke da tilbage viger,
 Og hvor er meer da Hindring, Svang og Baand?
 Af dette Vil en Slaberkraft fremstiger! —
 Har ikke jeg min Fremtid i min Haand?
 Kan ikke selv jeg forme den og danne
 Den ester Tanken i min egen Pande?

Hvis Theologien jeg vil vende Nyggen,
 (Hvad jeg endnu dog ingenlunde veed)
 Mon ei et Præstekalds Nødvendighed
 Da for min Billie træder strax i Skyggen?
 Vil jeg i anden Sphære søger Lykken,
 Og bane mig en Bei, lidt mere bred,
 En Bei, lidt mere hævet over Hoben,
 Staaer ei den hele Verden da mig aaben?

Utvilsomt! Til min Afsmagt var kun Grunden
 Den Stilling, som jeg for min Frihed gav,
 Idet jeg troede den afhængig af
 Den ydre Vets Magt, som holdt den bunden.
 Gud være lovet! denne Tro er svunden;
 Her paa min fulde Frihed gjør jeg Krab!
 Hver Lænke, som mig twang, jeg bryder sonder —
 Fra denne Stund mit Frihedsliv begynder!

Han taug og skued rundt om sig med Glæde,
 Og Smilet, længe savnet om hans Mund,
 Saaes atter frem paa Læberne at træde.
 Lægt var hans syge Sind fra denne Stund;
 Tilfredshed i hans Bryst tog atter Sæde,
 Og hjertefrisk blev snart han sjælesund.
 Han i sin Frihed Tryllestaven eied,
 Hvormed til hver en Kant han fra sig seied.

Først svang han den mod Hændelsernes Lyn,
Der Glimt i Glimt hans Udsigt monne skjule,
Hvergang i Fyen han lofted' kun sit Bryn:
Og see! forbanded' til en Sværm af Fugle,
Nu rundt i Lufsten, rede, hvide, gule,
Bevingede de flagre for hans Syn;
De stige op og ned i Kommen, Svinden,
Og skareviis de føres bort af Binden.

Dem kan han ikke frygte, disse Smaa,
Hvoraf man nem kan for en Penning kjøbe,
Thi deres harmfri Væsen de jo robe,
Bud lige villigt Godt og Ondt at spaae.
Kolbytter vel i Lufsten kan de stobe,
Og lette Bolter vel i Flugten slaae;
Men Binden, som dem Curs og Metning giver,
Tilsidst sig fra en Frihedsmagt dog skriver.

Ta, netop hvad tilfældigvis os hændes,
Sig viser som Produkt for Tankens Dom
Af Guds og Individets Frihed, som
I Et slaaer sammen, hvorved Spillet vendes.
Tilfældets Lov dog vanskeligt erkjendes;
Thi det Produkt, som her der spørges om,
Just af en dobbelt Frihed er Fuldendelsen,
Og derfor uberegnelig er Hændelsen. —

Med dette svære Spørgsmaal set besvaret,
 Tog nu han paa Nødvendigheden fat,
 Hvis Nag vel nys hans Willie sprængte brat,
 Men hvis Natur hans Tanke dog ei klared.
 Her hverken Flid han eller Møie spared;
 Han tydsk Logik studered Dag og Nat,
 Til han Nødvendighed sik sammenknebet
 Og reduceert til Reflexionsbegrebet.

Nu først i Tanken frit han rørte sig,
 Thi hvert et Spor forsvundet var af Twangen,
 Da selv Nødvendigheden her laa fangen,
 Afmægtig lønket, en Prometheus lig.
 Hans Frihed hver en Ydermagt holdt Stangen;
 Som aldrig før paa Mod og Styrke rig,
 Ud over Livet han sit Blik nu sendte,
 Der altid hjem med Haabet til ham vendte.

Og syldt af dette Haab, det uvist føde,
 Hvis Fylde næsten gjorde ham beklemt,
 Og med en Fortid, der var halv forglemt,
 Besluttet han sin Fremtid ejæk at møde.
 Dens dunkle Skjed hans Skjæbne skulde føde,
 Der skulde være ganske ubestemt;
 En mulig Lykke foregreb han ikke,
 Thi Altting in suspenso skulde ligge. —

— Saavidt han kommen var med sin Methode,
 Da Sommeren kom med sit Rosenflor,
 Med sine Purpurskyer, sit Fuglechor,
 Og minded om at nyde Jordens Gode.
 Han og hans Fa'er dersor en Dag forlode
 Silvogns den lille Prestegaard og foer
 Til Skoven ud, for Fuglesang at høre,
 Og for Baronens et Besøg at gjøre.

Bor Helt sig havde raadført med sin Skæder,
 Og med en Halsklud, zierligt sammenlagt,
 Og med en næsten ny, moderne Dragt,
 Tog han galant sig ud i sine Klæder.
 Herever gamle Homo ret sig glæder,
 Og tids med Faderstolthed gab han Agt,
 Naar Sonnen, heelt tilbageslængt i Sædet,
 Sin Næse snoed med Silke-Lommeklædet.

Hør Kukkeren! Hør Kukkeren, min Son!
 Paa eengang med et Udraab han begyndte,
 Mens ind i Skoven, duftende og gron,
 Fra Landeveiens Stov sig Vognen skyndte:
 Et langt Liv denne Sang mig selv forlyndte,
 Da syg af Gigt isjor jeg sad i Lon
 Og bad den gode Gud mig Livet spare —
 Men spør nu du, og lad Profeten svare.

En net Profet, der kun gjør Bug! —
 Gjensvared Adam da hans Fader endte,
 Hvorpaa han heved Stemmen, klar og smuk,
 Og ind i Skovens Dyb det Spørgsmaal sendte:
 Hr. Gjeg! Hvormange Åar kan jeg mig vente? —
 Kukkul! lod Skorprofetens Svar — Kukkul!
 Kukkul, Kukkul (snart korte Kuk, snart lange)
 Kukkul, Kukkul, vist over tred've Gange.

Naa, smiler Præsten, den ei fort sig fatter,
 Den næsten dig en Gubbes Åar jo spaaer;
 Men siig hvormange (her han raaber atter)
 Vil der gaae hen, før Adams Bryllup staaer?
 Kuk! toner Gjogen, og med tvungen Latter
 Vor Helt udtryrder: Hvad! til næste Åar? —
 Men Homo kaster munter sig tilbage,
 Idet han byder Kudsklen frem at age.

De kom til Sideveien, fra hvis Bakke
 Just rulled ned et ziirligt Kjoretoi,
 Der kjortes af en Dreng i Fløielsfrakke,
 Med red Barete, hvorunder Haaret sloi.
 Ved Siden af sad rank, med hævet Makke,
 En pyntet Dame, baade høi og drøi.
 Den muntre Knalden Hestene bevinged,
 Og hurtig ind paa Veien Vognen svinged.

Hvem — hvilker Adam — ruller der saa let?
 Tys! svarer Homo: Baronesse Mille —
 Og i det Samme holder Vognen stille
 Og Homo hilser dybt med sin Kastjet.
 Sit Blik paa Adam Damen lader spille,
 Mens Kjøresvenden raaber: Seer jeg ret,
 Hr. Pastor Homo! — Men hvorhen forresten?
 Til Hr. Baronens Dør, gjenmæler Presten.

Fortraeftigt! lyder Svaret: jeg dem melder;
 Hvorpaa, i Lusten swingende sin Vidst,
 Den muntre Kudst nu raaber: Fremad! Frist!
 Og kjører til, som om det Livet gjelder.
 Men ud af Vognens Slag sig Damen holder
 Og seer tilbage, smilende polisk,
 Hvorved paa Adams Kinder Roser skabtes,
 Der svandt, da snart af Syne Vognen tabtes.

Naa (til sin Fa'er han siger) man maa sande,
 Silveirs stod BaronesSENS Hat og Fjær.
 Ja vist, Papa ham svarer: klart du seer!
 Hun med de hvide Fjær var Degrrens Hanne.
 Hvad! raaber Adam, mens den Gamle leer,
 Hvem var da Drengen med den kjække Pande,
 Der bar den røde Hue, smykt med Tressen?
 Ih! svarer Homo: det var BaronesSEN!

Vor Helt forbauet sad, og Luther Dre — min.
 Han var, imens hans Fader bliver ved:
 Ja, Baronessen ikke blot kan kjøre,
 Men sin Beriderkonst forstaer hun med.
 Sin lille Jagtflint kan saagar hun føre,
 De vilde Fugle gjør hun tidt Fortræd.
 Men er forresten, hvad man end vil sige,
 En højt begavet og fortæslig Pige.

Jeg veed nok der er Folk, som hende kalde
 Et lidt forkjælet Barn — men Herregud,
 Som eneste Datter, som det sidste Skud,
 Hvem Baroniet eengang vil tilfalte,
 Har hun ei flere Heil end vi har Alle,
 Og frisk og sund hun er og glat af Hud.
 Hvem hun i Hymens Tempel scatter Stævne,
 Lykkens Pamphilus man vel tor nævne.

Et Baroni paa otte hundred Tonder,
 Foruden Mose- Skov- og Molleskyld;
 Hovpligtige halvtrediehundred Bonder,
 En Faarehjord, foruden Plet og Byld,
 Et Meieri, hvis Smør Alverden ynder:
 Hvad siger du, min Son, til den Idyl?
 Hvad mener du? (han napped ham i Treien)
 Har du ei Lyst at skyde Pappegøien?

Du bliver rød. Du troer nok at jeg maler
 Et Lustkastel, som ei for Jorden duer? 111 1111 1111
 Du troer, at Baronessers Idealer 1111 1111 1111
 Langt overgaae en Præstesøns Natur? 1111 1111 1111
 Men vær du rolig! jeg for Alvor taler. 111 111 111
 Med din Forstand, dit Ansigt, din Figur, 111 111 111
 Man støder ikke paa Umuligheder, 111 1111 1111
 Og tro du mig, man ligger som man redet. 111 111 111

Bor Helt sig remmed. Hvordan er Baronen? 111 111
 Som halv i Distraction nu spurgte han. 111 111 111
 Baronen, lyder Svaret, er en Mand, 111 111 111
 Som baade frygter Gud og ærer Kronen, 111 111 111
 Og som har god og jaevn og jydske Forstand. 111 111 111
 I hvad ban figer klinger Hartkorns-Tonen; 111 111 111
 For al sin Tale har han til Behikel 111 111 111
 Den gamle Jagtlov og den ny Matrikel. 111 111 111

Som Enkemand i snart en halv Snees Åar, 111 111 111
 I Verden Ingenting saa høit han skatter 111 111 111
 Som denne sjælmske, overgivne Datter, 111 111 111
 Der altid med Papa sin Villie faaer. 111 111 111
 Med Bon og Graad, med Luner og med Latter 111 111 111
 At drej' og vende ham hun ret forstaær; 111 111 111
 Og faaer hun blot det Indsald, hun vil ha' dig, 111 111 111
 Baronen og til Svigerson maa ta' dig. 111 111 111

Klem derfor paa, min Son! Klem paa, klem paa!
 En saadan Udsigt blev ei Hvermand givet:
 En nittenaarig Brud, hvis Skjort er stivet
 Med Hærsligheder, saa det nok skal staae.
 Gaa som en Karl din Lykke rask paa Livet!
 Og lad dig ikke strax af Marken slaae,
 Hvis Baronessen lidt tilvands dig rider:
 Den Hund, som gjoer, just ikke derfor bider.

Her holdt han inde — Skoven her ophørte,
 Men hoit paa Banken, som nu hilste dem,
 Steg Herregaardens rode Tage frem,
 Og overaabne Marker Veien forte.
 Langs hoie Gjødningdynger frem de kjorte,
 Til Vognen standsed for Baronens Hjem.
 Paa Trappen Hanne stod som gammelt Benslab,
 Med hvem nu Adam gjorde nyt Bekjendtslab.

Mens hun gif foran, for dem ind at føre
 Til hvad hun kaldte for Baronens Baas,
 Og mens vor Helt galant la'er hende høre,
 At hun er bleven kjøn fra sidst de saaes,
 Sig gamle Homo beier mod hans Dre
 Og hvisker sagte, saa det knap forstaaes:
 Ja, gode Miner hold med Kammerpigen,
 Thi hun til Baronessens Gunjt er Stigen.

De stod for Døren til et stort Gemak,
 Som Kammerpigen aabned for dem Begge,
 For derpaa selv tilbage sig at trække,
 Mens gjennem dunkle Skyer af Nøgtobak
 De Fred forbi den lange Stovlerække
 Op mod Baronens paillegule Frak.
 Han paa en Sopha sad og fored Hunden,
 Der knurrende gav Hals og aabned Munden.

Han reiste sig — en mager, lang Gestalt,
 Med Haaret graat og filtret, Ryggen balet,
 Med Slovhed og Godmodighed i Diet,
 Men med et Ornencæb, der trodsed Alt.
 Ih, see god Dag! han brummende fornøjet,
 Mens Viben af hans Haand paa Bordet faldt:
 Det Fanden ta'e mig glæder mig at see Dem!
 Sæt Dem, Hr. Pastor! Sæt Dem! Maa jeg be'e Dem.

Det er nok Deres Son — Vær stille, Hund!
 Er det Maneer imod din Præst at tage? —
 Naa, tag dog Plads! Min Knæster maa De smage,
 Endnu til Middagstid vi har en Stund.
 Her er Tobak og Öl — vil De behage!
 Tys, Tyrras! — Satan, vil du holde Mund!
 Her greb han Tyrras fat ved begge Øren,
 Og spændte den med Stovlen ud ad Døren.

Man satte sig, og vældigt blev der roget,
Mens Præsten og Baronen gjennemgik
Det ypperlige Gjødningsstof, man sik,
Naar man Guano blandede med Moget.
Bor Helt sad taus, og da han selv ei smoged,
Saa banded dobbelt han Baronens Skik,
At bløse ham den skarpe Neg i Næsen,
Der nødte ham til evig Contra-Bløsen.

Dog endelig Forlesningstimen slog;
Tilbords de kaldtes af Lakaien Ole,
Og Allemand til Spisesalen drog,
Som, gammeldags, var smykt med Muslør's-Stole.
Der Hanne retted an i Silkekjole
Bek Sidebordet, hvor hun ud sig tog,
Skjønt fjern fra Taslet selv, det cirkelrunde,
Omkring hvis Dug der snused fire Hunde.

En Dør gik op — og buttet, frisk og red,
Med Halsen bar, med Kroppen svær og lille,
Med brune Øine, der i Ho'det spille,
Med sorte Løkker, der om Skuldrer flod,
Indtraadte hvidklædt Baronesse Mille,
Hvem strax tilbords den gamle Homo bed;
Nei, raabte hun: hos Deres Sen jeg sidder!
Jeg for idag ham kaarer til min Midder.

Bed disse Ord Stumpnæsen fjaek hun dreied
 Om mod vor Helt, hvem det just kom tilpas;
 Han bukked dybt, mens skjødesløst hun neied,
 Og snart ved Damens Side tog han Plads.
 Baronen Hundene tilside feied,
 Hvorpaas han syldte sit og Preestens Glas,
 Og tog paa Maden sat, imens hans Datter
 Sit muntre Bæsen drev med Spog og Latter.

Hun Pastor Homo rigtig holdt i Nande;
 Thi naar hans Ønske til Exempel gjaldt
 Lidt Peber, rakte hun ham Allehaande,
 Og naar han bad om Sukker, sik han Salt.
 Men mest hun bragte sin Papa i Vaande,
 Thi raskt hun sagde ham imod i Alt,
 Og hvad saa Ornenæsen monne sige,
 Bestandig den for Stumpen maatte vige.

Med Hanne havde meget hun at hviske,
 Og til hinanden nikkede de tidt
 Med Smil, som forekom vor Helt polisse.
 Men nu (imens de Gamle Skridt for Skridt
 Det sidste Aars Capitelstart opfriske)
 Hun sig mod Adam vender let og frit
 Og siger: tro mig, jeg forlængst Dem kjender;
 Igjennem Hanne vi er gamle Venner.

Hun tusind Ting om Dem mig har fortalt;
 Jeg veed, hvortid De Skoleret har staet,
 Jeg veed, hvad til Examen De har faaet,
 Jeg veed, Dem Nygtet har forlovet kaldt;
 En lille Gartnerpige, som er gaaet
 Dem om i Hovedet, jeg kjender alt.
 Her lo hun høit, mens Adam, red i Panden,
 Kun tænkte ved sig selv: det var som Fanden!

Aa, vedblev hun, idet hun med sin buttede,
 Sin lille Haand en Jagthund gav et Rap,
 Saa bort fra hendes Skjød den trak sin Rap:
 Jeg troer juist ei, hvad Nygtet Dem paaduttede;
 Ved første Blik jeg til en Mand mig sluttede,
 Som for en Blomst sin Frihed offer knap.
 Friheden leve! her hun Glasset tommed,
 Mens han i sin Forlegenhed sig rømmed. —

Da Taslet var forbi og Kaffen vinked,
 Man til den køle Havestue gik,
 Hvor alt imøde Kopperne dem blinked,
 Som Hanne syldte med den brune Dris.
 Baronen strax til Venestolen hinked,
 Men Præsten sig med Baronesen sik
 En luun Passiar, og Adam stum beskued
 To Kobbersik, hvis gyldne Rammer lued.

Det ene Billed viste ham George Sand,
 Romanfatterinden med Routine,
 Der svang en Rudepidisk, mens klædt som Mand
 Hun røg sig en Cigar med vigtig Mine.
 Det andet viste Tydskernes Bettine
 For Speilet, foran Skriverbordets Rand,
 Sig selv beskuerende, mens Haanden førte
 Den rappe Pen, hvis Sprutten fast man hørte.

Bor Helt stod tabt i de berømte Kvinder,
 Da Mille, som af Præstens Snak var kjed,
 Med dette Spørgsmaal ilste til ham ned:
 Hvad siger De til mine to Heltinder?
 Ne, svared han: passable jeg dem finder.
 Passable! gjentog hun med Irrigthed:
 Husk, Talen er om Damer, som har vippet
 Over Mand i Nøg og gjennemført Principet.

Han tog sig sammen i sin Distrabering,
 Idet han spurgte, hvad Princip det var.
 Jeg mener Kvindernes Emancipering,
 Gav, kjælt sig brystende, hun ham til Svar;
 Det store Tidsprincip, som en Numstering
 I alle svage Hjerner frembragt har;
 Men for hvis Gjennemførel tusind Kvinder
 Beredt at offre Liv og Blod De finder.

Her saae hun ham med Dristighed i Diet;
 Men han, som flig en Kjækhed ei forstod,
 Og som paa ingen Maade var fornoiet
 Med Spøgen, hun ved Bordet sig tillod,
 Lidt irriteert sig mod den Skjonne hoied
 Og svared rask, med usædvanligt Mod:
 Na, sligt et Offer neppe vil sig lønne,
 Principet selv er ikke værd en Bonne.

En Bonne! raabte Baronessen høit,
 Mens skromtet Brede hendes Blik oplued;
 Dog Adam trodsed Blikket, som ham trued,
 Og seied til: Nei, ikke værd en Diet!
 Hvad! ei engang med Bonnen er De noit?
 Udbredt hun atter, mens hun om sig skued.
 Har du hørt Mage, Hanne! Hørte du?
 Principet man i mig forhaaner nu.

Allt kom i Nøre. Gamle Homo vilde
 Ved Mægling dem forsoné beggeto;
 Den spændte Hanne halv forlegen lo;
 Den svage Fader raabte: Mille, Mille,
 Det gaaer forvidt! Nu maa du tie stille,
 Du reent forstyrre mig min Middagsro.
 Men Mille gav til Svar, lidt uopdragen,
 Papa, jeg be'er Dem, bland Dem ei i Sagen!

Her pludselig paa Hælen hun sig vendte,
 Rev Hovedoren op, og hurtig ned
 I Lundens mod det tætte Krat hun rendte,
 Af Hanne fulgt, hvis Fod i Farten gled.
 Vor Helt stod slagen — gamle Homo vred
 Ham et af sine bøstre Blik tilsendte;
 Men gabende Baronen sagde blot:
 Nu kan en Phombre rigtig gjøre godt!

Thi gik man atter til Baronens Kammer,
 Hvor Phombrefort og Piberne kom frem,
 Og hvor ved Sommersolens gyldne Flammer,
 Som dog Tobakken næsten skjulte dem,
 Beet efter Beet som Lynet Adam rammer,
 Saa han aldeles tabte sine Fem;
 Han fire Timer lækket sad til Stolen,
 Med Ryggen vendt mod Haven og mod Solen. —

Saa endtes denne Tychobrahes-Dag,
 Der ham i hver en Netning Tab paaførte,
 Og i hvis Minde han kun lidt fandt Smag,
 Dengang ved Maanelyset hjem de fjørte.
 Paa Veien han sin Faders Skoer hørte:
 Jo du har rigtig fremmet godt din Sag!
 Jo du har Verdenstone, som man siger!
 Du smukt forstaaer at vinde unge Piger!

Men Du maaskee af andre Lænker bindes,
 Af noget ret Sublimt og Idealt?
 Ved Bordet blev jo, hvis jeg rigtig mindes,
 Der om en lille Gartnerpige talt.
 Jeg vil dog haabe Mygtet falsk befindes,
 Et sligt Parti det var dog altfor galt —
 Nei, vær kun rolig! Jeg vil Intet høre!
 For selve Tanken stopper jeg mit Øre.

Der sad vor Helt en net! En indre Stemme
 Tilraabte ham: nu, Adam, vær en Mand!
 Din Kjærlighed ei længer taus du gjemme,
 Men lad den tale, saa det spørges kan!
 Benyt det givne Vink til den at fremme!
 Lad Dagens Uheldaabne din Forstand!
 Gjør nu dig fri! Du kan endnu med Gre.
 Slaa løs, og lad saa brioste eller bære!

Dog kun forgjæves hørtes Stemmen lyde;
 Thi stum sad han, der bleven var for klog
 Til sig om slige Stemmer meer at bryde,
 Hvormed en Enthusiaſt sig tidt bedrog;
 Til slige skjæbnefulde Vink at tyde,
 Hvorpaas man finde kan et Catalog
 Hos Overtroen, hvoraf han jo blæser.
 Saar tænkte han — hvad siger du, min Læser?

Hvad mener du om disse skjulste Nøster,
Der tidt i Lykken vende sig til En;
Der tidt i Livets Modgang og dets Meen
Os hilse lig Musik, der Hjertet troster;
Der tidt os gjennemtone Marv og Been,
Lig Torden slaget, naar det Huset ryster;
Der blidt os lokke med et Kom, o kom!
Der strengt os true med Vend om, vend om!

Og hvad Betydning vil vel du tillægge
De stille Vink, som Sands og Tanke slaae;
Som snart os lede ret og snart os gjække,
Men hvis Natur og Grund vi ei forstaae?
Vink, der lig Hænder os i Kjolen trække,
Vink, der lig Stjerner os vor Skjægne spaae,
Vink, der i Gensomhedenaabenhæres,
Og Vink, der midt i Verden kan erfares.

Alt kommer her an paa den rene Sands,
Der sanddru dommer, uden Valg og Bragen;
Thi Tro saalidt som Vanro afgjør Sagen,
Og Videnslaben rides reent tilvands.
De Stjerner, som fornegtes kan om Dagen,
Dog gjennem Matten bryde frem i Glands;
Men den, som i et evigt Daglys boede,
Mon ogsaa han paa Stjernehimlen troede?

Saadan i Dagens Prosa gaaer tilgrunde
 Og i Forstandens Klarhed mangen Skat,
 Som sig et luttret Sind tilegne kunde,
 Ved at fordybe sig i Livets Nat.

Thi gjennem denne tale tusind Munde,
 Og tusind blanke Tegn paa den er sat;
 Men for at tolke dem og satte Sproget,
 Det gjelder om en Sands, en uomtaaget.

Det gjelder om, at Tidens Mol og Rust
 Gi svækket har dit indadvendte Ore,
 Saa midt i Larmen det formaer at høre
 En Aandestemmes øtherlette Pust;
 Saa Røsten, som til dig sig vender just,
 Det usorfalsket kan til Hjertet føre:
 Hün Røst, som Aandeverden gjennemrunger,
 Som taler til Enhver med egne Tunger.

Og naar medeet forbi dit Syn der gik
 Et ydre Tegn, som for et Bink du skatter,
 Da, for at domme ret, det gjelder atter,
 Hvorvidt din Aand hün rene Skuen fil,
 Som ei det Sande blot ved Slutning satter,
 Men som det veed at grieve med et Blik.
 Men fil du denne Sands, som Livet rummer,
 Da vent dig ei de Sandseløses Slummer!

Thi der hvor Verden hviler død og stum
 For Mængdens Blik og Øre — der den vender
 Sig levende mod dig, idet den sender
 Dig Bud paa Bud i Tankens stille Rum;
 Der hvor Sletintet sig for Hoben hænder,
 Der hvor det nyhedslystne Publicum
 Altraaer lidt Nøre til lidt Vedervægelse,
 Der er for dig en uafbrudt Bevægelse.

Vor Helt, da han kom hjem, blev og beveget,
 Skjønt af en anden Grund; thi Brev der laa,
 Og da ihast han nu det gjennemsaae
 Og Underskriften reent fandt overstreget,
 Forundred først dets Navnloshed ham meget;
 Men endnu sterkere ham monne slaae
 Epistlens Indhold, da, med Hjertet bolgende,
 Han af en daarlig Haandskrift udfandt Folgende:

Min Herre! jeg Dem anseer for en Mand,
 Som ikke blot kan Andres Øre krænke,
 Men som dem og Satisfaction vil skjenke
 Paa den Viis, som det anstaarer Folk af Stand.
 I Nøddestoven, tæt ved Kildens Baenke,
 Vi næste Lordag Middag træffes kan.
 Pistoler med jeg bringer; men maskeer Dem,
 At ei De kjendes skal, hvis Nogen seer Dem.

Vor Helts Forbauselse var ikke siden.

Af Brevets Datum strax han fundet har

At det en Uge gammelt er i Tiden,

Saa næste Lørdag alt imorgen var.

Han Underskriften skarpt i Die ta'er,

Ei forfra blot, men bagsra og fra Siden,

Og finder ud, hvad han har anet alt,

At Navnet, som der staaer, maa være Galt.

Han falder ad den Dreng, som modtog Brevet,

Og spørger heftigt, hvem der har det bragt.

Han faaer til Svar, at Brevet ind er lagt

Af Beile Postbud, der betalt er blevet

Med otte Skilling, som det havde krævet,

Men at det intet Bid're havde sagt.

Han byder Drengen gaae, og selv han vanker

Af Gulvet op og ned i dybe Tanker.

Han standser — sæster atter sine Bliske

Paa Brevet, overveiende dets Ord.

Hvert Ord forstaaer han vel, men fatter ikke,

Hvorfor just nu Hr. Kammerherren troer

Det passende, ham sligt et Brev at skille,

Nu, da paa Eventyret Mos der groer;

Og det først nu da kommet til Erklæring,

Og understøtter Fruen hans Besværing? —

Hvad er at gjøre? — Skal han feig sig vise?

Skal usjel han til Korset krybe her

Og hele Verdens Agtelse forlise?

Nei ingenlunde! Men er ham kjær.

Skal han da møde, skjøndt han ei tør prise

Sin Færdighed i Brug af Haandgevær?

Det var jo Døden uden Haab om Maade!

Men jævne Sagen? ... Ja paa hvilken Maade? —

Han i Bevægelse sig sætter atter,

En Udbevi søgerende, som ei han fandt.

Det var, som hørte han en Dæmons Latter,

Hvergang hans Tanke noget Nyt opspandt.

Først efter Midnat han saavidt sig fatter,

At Hvileplads han ta'er paa Sengens Kant,

Hvor slov og modig han sank hen i Drømme,

Mens vilde Billeder forbi ham strømmie.

Han vaagned op da Morgensolen skinned.

Han saae sig om med halvforstyrret Sind,

Det han reiste sig og sig besindet,

Thi Brevet og dets Indhold faldt ham ind.

Om Lørdag Morgens Frembrud Dagen minded

Ham med sit blod- og purpurrode Skin.

Han greb sin Hat og ud i Haven ilste,

Hvor Duggens Perle blank paa Blomsten hvilte.

Men hvor idag ham Haven syntes skjøn,
 I al sin Simpelhed et jordisk Eden!
 Hvor var den lille Græsplæt frisk og grøn,
 Og Bænken høst en Hvileplads for Freden!
 Hvor sloi de muntre Fugle let til Nedens
 Og quiddred glade deres Morgenbon!
 At Livet var saa skjønt, han aldrig vidste —
 Og dette Liv maaskee han skulde miste!

Han sørked Blæket, og med sagte Skridt
 Han vandred tankefuld til Kirkegaarden,
 Hvor ved sin Moders Grav han stansed lidt,
 Mens der han bragte Kors og Krands i Orden.
 Saa paa den lave Græsbænk, tæt ved Jorden,
 Han sat sig hviled og betraged blidt
 Den stille Gravhøi, smyklet med Tiolen,
 Der dusted frisk for ham i Morgensonen.

O, hvilsked han, rørt af sin Moders Minde:
 Du som for mig paa Jorden led og stred,
 Du som mig varmed med din Kjærlighed,
 Du gik foran — men jeg skal dig gjenfinde!
 Den samme friske Krands skal os omvinde,
 Hvis her jeg ved din Side lægges ned;
 Den samme Jord skal vore Been bedække,
 Den samme Himmel hvælves om os begge!

Dg du — her han et Suk til Alma sendte —
 Du som i Tanken nu mig vist er nær,
 Du som af Alle mig dog mest er kjær,
 Om stundom end mit Sind fra dig sig vendte:
 O, hvis mit Hjerte blot tilbunds du kjendte,
 Du din Tilgivelse mig skjenked her!
 Ja kunde blot endnu engang vi mødes,
 Da vilde selv det Bittreste forsødes!

Hans Vandende sank, idet for Tanken fælled
 Sig Mindet om hin Sommeraftenskund,
 Da han og Alma paa Basinets Bund
 Afspeilet saae det skønne Fremtidsbilled.
 Omkring hans Kind et Træk af Beemod spillede,
 Og længe sad han taus og drømte kun,
 Mens Læben smiled blidt og ubilkaarlig;
 Men pludselig han reiste sig alvorlig.

Tet var paa Tiden! — Han afsted sig skyndte;
 Men nu Samvittighedens Stemme lød,
 Som Dommen over Mordere forkyndte,
 Og først holdt inde, da han hrit udbredt:
 Jeg selv vil bøde for hvad selv jeg syndte,
 Men ikke være Skyld i Nogens Død!
 Her gik han frem, med Skridt nu dobbelt raske,
 Men umaskeert, thi han foragted Maske.

Ved Skovens Indgang saae han paa sit Uhr.
 Alt over Tolv var Klokkens. Frem han ilte
 Langs med den lille Bæk, der solklar smilte
 Og leded dybt ham ind i Skovens Buur.
 Der seer han Kildens Bæk, hvorpaa sig hvilte
 En sortmaskeret, kappelædt Figur;
 En anden Maske staaende han skuer,
 Og beggeto bar sorte Fløjelshuer.

Det for hans Nine sortner — nu det gjelder!
 Han træder frem og letter paa sin Hat,
 Idet som Adam Homo han sig melder.
 Den siddende Figur sig reiser brat,
 Den staaende de femten Skridt aftæller,
 Og med de Ord: Pistolen har jeg ladt,
 De skyder først! ham Secundanten rækker
 Pistolen, og sig selv tilbage trækker.

Taus stod vor Helt og overskued Scenen,
 Mens et Minut i Dødens Stilhed svandt:
 Hans Modpart, som stod kappelædt paa Stenen,
 Ham forekom en frygtelig Gigant;
 Og lidt til Siden, med en Haand om Grenen,
 Stod truende den mørke Secundant;
 Dog folte dybt han, at han tale burde,
 Og før han brændte løs han tog tilorde:

Min Herre! Som Fornærmeren forbyder
 Mig Agrens Lov at gjøre første Skud,
 Og kun min egen Følelse jeg lyder,
 Idet jeg efterfolger dette Bud;
 Hvis derfor ei vor Strid kan jævnes ud,
 Namoder jeg Dem om, at først De skyder —
 Hr. Secundant! kan Dette ei tilstedes?
 Nei! svarer denne: Loven overtrædes.

Nu vel, han siger, mens han knapper Kjolen
 Og Hanen paa sit Baaben trækker op:
 Saa sender denne Kugle jeg til Solen!
 Han sighted pludselig mod Træets Top
 Og brændte løs, og Røgen fra Pistolen
 Nu fulgtes af et Knald, som naar en Prop
 Ud af Champagneflaskens Fængsel bryder;
 Dog anderledes det for Adam lyder.

Han rank og stiv for Skud sig monne stille;
 Men Secundanten raabte: Masken ned!
 Thi Kampen føres her med Aglighed;
 Og ned af Stenen, pludselig saa lille,
 Sprang demaskeret Baronesse Mille,
 Mens af de runde Skuldre Kappen gled.
 Paa samme Tid blev fri en anden Pande,
 Og Secundanten stod som Degrrens Hanne.

Vor Helt knap troede her sit eget Die —
Endnu paa Dødens Tanke fast han holdt,
Endnu det ned ad Nyggen løb ham holdt,
Endnu han Kuglens Retning fulgte noie;
Den Overgang var ham for svær at doie,
Han næsten svimled — men paa eengang stolt
Han ta'er sig sammen og saavidt sig fatter,
At Luft han faaer i krampeagtig Batter.

Tys, tys, min Herre! Baronessen raaber:
Endnu min Kugle jeg tilbage har,
Som ei jeg skyder bort, lig andre Taaber.
Jeg holder Stand! gi'er Adam hjælt til Svar.
Med mindre (vedblev hun) hvad dog jeg haaber,
De Deres Ord fra sidst tilbage ta'er.
Er end Bettine og George Sand passable? —
Nei, svared han med Smil, nei admirable!

Men dermed er endnu jeg ikke noit,
Foer Damen fort med samme Harcelering;
Hvis De vil opnaae Kuglens Asparering,
Saa svar mig nu bestemt og klart og hoit:
Anseer De Kvindernes Emancipering
For neppe værd en Venne og en Doit?
Her lægger hun Pistolen an og sigter —
Aa, leer han munter: alt mit Mod mig svigter!

Emanciperingen jeg vel maa sande,
 Den staaer jo for mig, fri for alle Baand.
 Saa ned paa Deres Knæ! udtryder Hanne,
 Og kys den frie Kvindes hvide Haand!
 Han traadte frem, og med en bojet Pande
 Han sank i Knæ, og med en ydmyg Rand
 Han kyssed ikke Haanden blot men Kjolen,
 Mens Damen over ham afslod Pistolen.

Fra Jorden rask han reiste sig, men end
 Et Eftersmæk af Svimmelen han folte,
 Hvorfor til Kildens Rand han tvede hen
 Og med det folde Vand sin Pande folte.
 En Stund med bojet Hoved der han nolte,
 Men knap hans Tanke klaret var igjen,
 Saa rykked Hanne bagfra ham i Germet,
 Og spurgte sagte: har vi Dem fornærmet?

Pistolerne med løst Krudt var kun ladt,
 Det Hele var en Spøg, for Dem at friste —
 Ja, mumled han, det meget godt jeg vidste,
 Dengang ved Brevet jeg blev Stævne sat;
 Men sulsten er jeg bleven paa det Sidste,
 Mit Savn af Frokost gjør mig slau og mat.
 Alts, lyder Svaret, stor er ikke Skaden,
 Der kommer Baronessen just med Måden!

See her, min Herre! lod den Stjønnes Ord,
 Paa Deres Arm vor Madkurb maa De bære!
 Modtag min Tak (han svarer) for den Gre,
 At Eslets Nolle De mig her betroer,
 Kun maa De ogsaa nu mig Beien lære.
 Fremad! hun siger: Ned til Beilefjord!
 Og gjennem Skoven frem de traved Alle,
 Mens Damerne Pistolerne lod knalde.

Det var en lyttig Vandring; Dagens Hjerte
 Belyste Skovens Lov paa deres Gang,
 Og let og frit sig hæved Adams Hjerte,
 I hvilket Livets fulde Toner klang
 Igjennem Dødens overvundne Smerte.
 De munstre Damer Jægerviser sang,
 Mens over Stenter, op og ned ad Bakker,
 De sloi afsted i deres Flivelsfrakker.

De naaede Fjordens Bred, hvor Baaden laa,
 I hvilken Adam svingled som en Daare,
 Ved under Hannes Bippen ned at staae.
 Derpaa greb begge Damer hver sin Aare,
 Og høit til Styrmand de vor Helt udkaare,
 Som dog udbeder sig, at roe han maa.
 Nei, raabte Mille: De skal Farten styre,
 Imens vi Andre roe som rafle Fyre!

Og virkelig, de gjorde raske Tag, —
Den kjælle Mille og den tappre Hanne,
Og høist næjagtigt holdt de Mareslag,
Saa Baaden let gled hen ad Fjordens Vand.
Bor Helt, som maatte Færdigheden sande,
Mens han ved Noret sad i al sin Mag,
Dem for to sikre Damer ogsaa roser —
Hvad Damer! svares der: Vi er Matroser!

Snart landed Baaden ved den lille Ø,
Hvor, til et Skjerm mod Sommersolens Flammer,
De grønne Bøge hvælved høit et Kammer
Midt i den solbestraalte, blanke Ø.
De steg island, og ved to ranke Stammer,
Hvor Gyngen hang og hvor det friske Hø
Indbød til Hvile Lemmer, som var matte,
Sig Adam mellem begge Damer satte.

Her seer De mit høiteste Sanssouci,
Begyndte Mille, medens Hanne læssed
Den velforsynte Madkurb af paa Græsset
Og af den fulde Flaske skjenked i:
Her faaer jeg Lust, er Hjertet sammenpresset,
Her drømmer jeg om Livets Poesi,
Her la'er det faste Land jeg bag mig ligge,
Og her med Dem vil nu Forlig jeg drække.

Nor Helt med Tak det rakte Baerer tog,

Og beggeto paa eengang svang Pokalen;

Men netop som de klinked, Mattergalen

I Krattet bag dem sine Triller slog.

Hør — hvisked Hanne — hør, Musik i Salen!

Et saadant Varsel aldrig mig bedrog;

Det tyder paa Belsignelse fra Oven

Før Venstakspagten, knyttet nys i Skoven.

I denne Spaadom jeg min Hanne kjender!

Udtraabte Mille; thi De vide maa,

Af fra igaar hun speculerer paa,

Af os at gjøre to intime Venner.

Imorges, da i Fjorden her som Aender

Vi svømmmed rundt, lod ret hun Munden gaae.

Hun paastod, vi var skabte for hinanden;

Har De hørt Mage? Hun er fra Forstanden

Som Lille havde hun et prægtigt Hoved,

Gjensvared Adam med et Smil om Kind;

Og siden den Tid har jeg ikke sovet,

Faldt Kammerpigen ham i Salen ind.

Men beggeto vi har af Dem os lovet

Et Eventyr, som muntre kan vort Sind;

Tortæl os et, før Kagen vi fortære —

Ta, raabte Mille: saadan skal det være!

Et Eventyr? han gjentog, medens hine
 Sad lyttende, med Diet mod ham vendt;
 Velan! (tilsvoed han med tænsom Mine)
 Saa hør da, hvad maaskee Dem er bekjendt.
 Og nu fortalte han dem om Undine,
 Som født af Vand, dog blev af Ild optændt;
 Om hendes Eskov, som et Under slakte,
 Om Sjælen, som hun fik og som hun tabte.

Historien dem stærkt interessered,
 Men ogsaa vpperligt fortalt den blev,
 Og Mille hoit med Varme declamered:
 Undine, Stakkel, du ei vidt det drev!
 Fra Vandet knap du var emanciperet,
 For atter Elementet bort dig rev;
 Men Hanne sagde, bydende dem Kage,
 Paa alt det Vaade nu lidt Tort kan smage.

Forresten (blev hun ved) af Alt jeg dommer,
 At Baronessen snart en Frier faaer,
 Thi ogsaa hun som en Undine svømmer,
 Og her en Ridder jo ved Bredden staaer.
 Den Skjonne svared vredt: Jeg troer du drømmer!
 Hvis ei du tier, jeg til Gjengjeld spaær
 En Laas dig for din Mund, som vil den stoppe —
 Her saaes til Gyngen hen hun let at hoppe.

Stig ind, min Herre! foer hun munter fort,
 Og mod sin Billie Adam maatte gjor'et;
 Dog neppe var det skeet, for han, omsnoret
 Af Gyngens Neb, i Lusten fôrtes bort.
 Da han foer op, det fôrde ham om Øret,
 Da han foer ned, blev for hans Blik det sort;
 Men stedse høiere han kun blev slynget,
 Thi ubarmhjertigt Damerne ham gynged.

Nu er det nok! han raabte til dem ned,
 Mens Jord og Himmel for hans Blik sig blanded.
 Nei! svared Mille, som i Touget sled:
 De med Undine trak os ned i Vandet,
 Til Gjengjeld maa De op i Etherlandet,
 At ret om Lusten De kan faae Besked.
 See Dem omkring! De kan jo aldrig vide;
 Om ikke der De møder en Sylphide.

Saaledes endtes med en Himmelfart
 Den Dag, som Undergang vor Helt forkyndte;
 I Baaden hjem fil Skoven man sig skyndte,
 Hvor med den Skjonne han tog Afsked snart.
 Hans Tanker nu at røre sig begyndte,
 Og, gjorende sig Damens Væsen klart,
 Han sagde — som for selv sig at belære —
 Hun viistnok let at leve med maa være.

Han let og styrket hjemad gik sit Skud; —
Men ingen Ro fra den Tid sik han mere,
Thi næsten daglig, een Gang eller flere,
Kom fra Baronens nu der Brev og Bud,
For ham til Gaarden op at invitere;
Og dersra gik det muntre Tog saa ud,
Tillands, igjennem Marker, Enge, Skove,
Tilvands, hen over Sø og salten Rose.

Han maatte Damerne tilhest ledsgage,
Og give Følge, naar paa Jagt de tog;
Han maatte med i Phaethonen age,
Naar over Stok og Steen afsted de jog;
Men medens Uger, Maaneder og Tage
Paa denne Biis forbi paa Vinger drog,
Skred ogsaa mægtigt frem det ny Bekjendtslab,
Der Kammeratslab blev, men aldrig Benslab.

Det selsomt var, men selv han vidste ikke,
Hvorvidt, og i hvad Grad ham Damen led;
Thi skjondt af Glas med ham hun kunde drikke,
Og skjondt i Græsset hun hos ham sig smed:
Var altid kolige dog hendes Blikke,
Og uden mindste Glimt af Kjærlighed.
Til størkt at gjøre Cour han tabte Lysten,
Og saadan stod nu Spillet sidst i Høsten.

— Det var en Morgen og paa Herregaarden
 Høstgildet til om Aftnen var bestemt,
 Hvortil (hvad Læseren begriber nemt)
 Den hele Præstegaard er indbudt vorden.
 I Præstens Stue sad i daglig Orden
 Vor Helt ved Frokostbordet, og beklemt
 Af Gulvet op og ned hans Fader vandred,
 Med spændte Miner, som sig tidt forandred.

Vaa eengang stansed han og stærkt sig rømmed.
 Min Søn! begyndte han: Min Søn! Min Ven —
 Her brod han af og gik til vinduet hen,
 Som om ved meer at sige han sig ømmmed.
 Min gode Søn! (her kom han sig igjen)
 Dig forud at fortælle vel sig ømmmed,
 At jeg — for Tid og Alder reent omfiste mig —
 At jeg ... at, at ... jeg tænker paa at gifte mig.

Afbryd mig ei! Jeg veed, hvad du vil sige.
 Du troer, jeg har din gode Moder glemt?
 Ja dersom det var saa, da var det slemt;
 Nei, aldrig faaer jeg Nogen, hendes Lige!
 Jeg veed, at dybere jeg ned maa sige,
 Men ei desmindre har jeg mig bestemt;
 Og spørger du, paa Grund af hvad Omstændighed?
 Da vil jeg svare dig: af puur Nødvendighed!

Forstaer du mig? Hvad Andet er Nødvendighed,
 End disse tusind Smaating, disse Grunde,
 Som hver for sig os veier ingenlunde,
 Men som tilsammen tvinge med Ubændighed?
 Nødvendighed for mig bencænnes kunde:
 Lidt Svaghed, Gigt, min Præstegaards Elendighed,
 Lidt gammel Gjeld, som snart jeg skal klarere,
 Uordentlige Folk, og andet Mere.

Men hvad en Kone gjelder, først man fatter,
 Naar man som Enkemand det har probeert
 Og seer sin Gaard og Avling halv spoleert.
 Mit Valg er Møller Knudsens ældste Datter,
 En vacker, huuslig Pige, som jeg skatter,
 Som jeg desuden selv har confirmeert.
 Hun med lidt Midler hjælper mig paafode,
 Og i min Alder seer hun mig tilgode.

Her holdt han inde — han paa Sennen seer,
 Hvem Pausen og det stive Blik besvaerer;
 Men Homo selv dog lider endnu meer,
 Og Adams Mening reentud han begjærer.
 O, svares der: min Faders Valg jeg ærer,
 Naar af Nødvendighed kun ei det skeer;
 Min Mening er, hvis jeg den yttre turde,
 At her der just med Frihed handles burde.

Ta Frihed, Frihed! gjenta'er ivrig Præsten:
 Det er et højt sublimt og gyldent Ord,
 Men altfor idealst det slinger næsten;
 Gud bedre det! for en saa syndig Jord.
 Ta er man ung og har man det forresten
 Luunt inden Begge, man paa Frihed troer;
 Men blev man gammel i vor Slægts Elendighed,
 Saa ta'er man nok sin Hat af for Nødvendighed.

Thi den paa ingen Maade er det Samme
 Som Skjæbnen, der er blind, af hedensk Art.
 Var det saa vel! du skulde see mig snart,
 Som christen Præst mig for mig selv at skamme.
 Nei, lad kun Skjæbnens Kølleslag mig ramme,
 Bli'er for Nødvendighedens Nag jeg spart;
 Men da du ei Begrebet synes kjende,
 Bli'er det nok bedst, vi det paa dig anvende.

Hvor blev han glad den Gamle, ved i Strikken,
 Imens han selv gik fri, sin Søn at faae!
 Men rask til Svar gab Adam, hvem i Strikken
 Philosophien ikke her lod staae:
 Nødvendigheden hører til Logiken!
 Dens objective Deel den slutte maa;
 Derfra til Frihed i Begrebets Biden,
 Er Veien, som jeg tidi har gjort, kun siden.

Aa Snak med din Logik! den Gamle siger;
 Her taler vi om den Nødvendighed,
 Hvoraf det borgerlige Liv fun veed:
 Om den, der i en nøgen Krop fremstiger,
 Om den, der fra en sulten Mave skriger,
 Om den, der perler i vort Ansigts Sved.
 For den Nødvendighed tilta'er Respecten,
 Jo meer man kjender til sig selv og Slegten.

Ia den med Narene man ret vurderer!
 Men og paa dig, uagtet du er ung,
 Uagtet du til Frihed dig studerer,
 Nødvendigheden ligger haard og tung.
 Den ligger i din pengelose Pung,
 Og i din Lyst til Alt hvad der brillerer;
 Den ligger i din Smag paa Livets Fest,
 Og i din Ulyst til at være Preest.

Et Valg nødvendigt er — dig rask bestem!
 See! paa den ene Side vinker Lykken
 Med Baroniet dig til Høihed frem;
 Og paa den anden Side, her i Skyggen,
 Et Landsbykald med et Unner paa Ryggen
 Dig hilser som din Fremtids ringe Hjem.
 Hist Gren, og i Staten daadrig Virken,
 Her Pligten, og Bestræbelser for Kirken.

Nælg selv! Men det jeg forud la'er dig vide,
 At hvis der skulde være gamle Baand,
 Som vil dig drage til den ene Side,
 Da riber jeg dem sonder med min Haand.
 Imod din Fader vil dog ei du stride,
 Og derved synde mod den Helligaand,
 Og seie Skyld til Tab af Interessen? —
 Betenk nu det, og tænk paa Baronessen!

Her gik Pastoren bort; men trist tilbage
 Paa Stolen i sin Slaabrok Adam blev,
 Som strøg betænksom sig om Kind og Haze,
 Og med sin Gaffel paa Tallerknen skrev.
 Hans Faders Ord ei ret ham vilde smage,
 Paa en Afgjørelse for rasl de drev;
 Men at han dem paa Hjerte dog sig lagde,
 Sig viste tydeligt, da nu han sagde:

Ta det er sandt, mit Kald til Præst er ringe,
 Og var endog jeg Alma nok saa god,
 Hvad nytter det, at ville gjennemtvinge
 Hvad hele Verden sætter sig imod?
 Belsignelse det aldrig kunde bringe,
 Hvis her min Faders Billie jeg modstod;
 Ved ret at overveie hver Omstændighed,
 Jeg indseer selv Beslutningens Nødvendighed.

Nei, nei! udbrød paa eengang han igjen:
 Nødvendighed skal Hjulet her ei drive;
 Nødvendigheden, som jeg trods'er — den
 Skal aldrig Skyld jeg for min Handling give.
 Midt i min Vælgen vil jeg fri forblive,
 Og frit beslutte, frit mig give hen;
 Men dog med Overleg skal alt bestemmes,
 Og intet Pro og Contra tør forglemmes.

Med dette Forsæt indtil Dagen veg
 Hvert Pro og Contra nu vor Helt berørte,
 Hvorpaa en anden Dragt han sig iforte,
 Og op i Vognen med sin Fader steg.
 Naak til Baronens Ladegaard de kjørte,
 Hvor Gildet var begyndt med Dands og Leg;
 Thi alt i Porten dem imøde hviner
 Clar'netter og forstørre Violiner.

De gaae i Laden ind, hvor tændte Lygter
 I grønne Krandse rundt paa Væggen hang,
 Og hvor et Leergulv Træskodands ei frygter.
 Piger og Karle gjor dem Beien trang,
 Thi just som ellevild den gamle Nøgter
 Med Tosse-Karen om paa Gulvet sprang;
 Omkring det gamle Par lød Skoggerlatter,
 Der steg til Wildhed da omkuld det dratter.

Mod Gjæsterne kom wende Bønderpiger,
 Hvis røde Baand fra Huen hang covet,
 Og En af dem giver Prästen Haand og siger;
 Go' Dau bit' Fa'er! Et Tøsen it' net?
 Hvad? Baronesse Mille! Prästen skriger,
 Og du, min gode Hanne! Seer jeg ret? —
 Men leende sig begge Damer dreied
 Paa Hælen rundt, saa Skjortet om dem feied.

Bemærker De, til Adam hvisker Mille,
 Den stærke Dunst, som om mit Hoved staer,
 Som ikke jeg for Meget miste vilde,
 Thi dygtig Dands den mig iasten spaer.
 Lugt, hvor jeg vædet har til dette Gilde
 Med Brændevuin og Punschextract mit Haar;
 Med slig Essens man lokker Bondedandserne,
 Og under Dandsen dem fortryller Sandserne.

Ta, meer til Verial man ei behøver,
 Gi'er muntert leende vor Helt til Svar;
 Men vild Musik hans Latter overdøver,
 Thi paa en Polstdands just begyndt man har.
 En Herre Baronessens Haand ham røver,
 Og let til Dandsen gaaer det unge Par.
 Hvem var den Mand? han overrasket siger —
 Ih! svarer Hanne: Kammerjunker Kriger!

Det er en hoist fortryllende Person,
 Som nys er kommen i Øvarteer i Veile,
 Og som, hvis ei jeg meget skulde feile,
 Paa Gaarden her gad tage Garnison.
 Tag Dem iagt! thi han forstaaer at veile
 Med Skæg og Sporer som en kjæl Dragon,
 Og bli'er han vred, han Deres Hoved spalter;
 Men nu farvel! thi der er min Forvalter.

Og bort sloi Hanne med Forvalter Hansen,
 En kraftig Karl, som voldsomt gjorde Cour
 Og tumled hende lystigt om i Dandsen,
 Imens vor Helt, med Minen stram og suur,
 I Krogen stod, belyst af Lygteglandsen,
 Og gjorde kun en maadelig Figur.
 Han saa at sige næsten stod istampe,
 Mens rundt om sig han fedder hørte trampe.

Musiken, der var stillet op paa Tønder,
 Med Hvinen gjennemskar den varme Lust,
 Hvor i der bølged som en blandet Dust
 Af Støv og Sved, af Brændeviin og Bonder:
 En Damp af jævn Natur og sund Fornuft,
 Som Adams fine Næse lidt kun ynder.
 Han gik til Døren hen; men der han stodte paa
 Baronen, til hvis lange Snak han lytte maa.

Hans Blit løb rundt, og mellem Folk, der buldre,
 Han Baronessen seer i Dandsens Lag
 Med Haenderne paa Bondekøns Skuldre,
 Som rast i hendes Høster gjorde Tag;
 Som op og ned ei gynged blodt sin Huldre,
 Men som til begge Sider gjorde Slag
 Med Been og Skulder, mens i Ring han kjørte
 Den tappre Dame, der saa rank sig førte.

Medeet de Valsende sig brat adskille,
 Og hen mod dem sloi Adam som en Piil,
 Og med et ydmygt Buk han beder Mille,
 At dandse med ham Molinast og Niil.
 Ib, ja saamænd! hun svarer med et Smil,
 Men først en Lædsedrik, min Tørst at sille!
 Her pustende hun sætter sig paa Bænken,
 Og efter Punsch vor Helt foer hen til Skjenken.

Da han tilbage kom, sad Lieut'nant Kriger
 Henbvet over Damen høist galant,
 Og syldte hendes Øre med sin Smiger.
 Hun Punsch'en tog og den fortæflig fandt,
 Hvorpaa til Adam, der stod tvær, hun siger:
 Jaften er jeg Grethe — ikke sandt?
 Men De, Hr. Homo, Navn af Hans skal være,
 Og Kammerjunker Kriger Mads skal være.

I Adams Kram det Hansenavn juſt passed;
 Han satte ſig ihaft paa Bænken ned,
 Hvorpaa i Bondesprog om Kjærliгed
 Af Herrerne der hanſet blev og madſet,
 Imens ſkjon Grethe nipped tidt til Glasset
 Og gav til begge Sider dem Besked.
 Men da hun havde faaet nok af Hvilen,
 Hun reiſte ſig og raabte: Nilen, Nilen!

Man ſpilled op, og ind i Kredſen traadte,
 Da Hanne ſig til Dandſen havde meldt,
 Med begge ſine Damer nu vor Helt.
 De gamle Koner ſig ved Synet gotte,
 De unge Karle med Beundring ſkotte
 Til Adams Lemmer, ſom han ryster ſnelt,
 Til Hannes Bagdeel, der ſaa hurtig vrkker,
 Til Milles Been, der gaae ſom Trommefikker.

Beständig mere voldſom blev Muſiken,
 Og mere glad det Folk, ſom paa dem ſeer;
 Beständig løſere ſig Adam teer,
 Beständig raskere blev Hannes Vrikken,
 Beständig ligere med Trommefikken
 Slog Mille Foden imod Gulvets Leer;
 Og hvergang Plads i Kredſen de forandre,
 Lig fulde Folk de krydſed om hverandre.

Dem Alles Jubelraab Triumf beredte,
 Da, efter Nilens Slutning, til sin Plads
 Den lykkelige Hans hjemførte Grethe.
 Han ilste bort, at sylde hendes Glas,
 Men da han kom igjen, som før det skeete
 Alt han ved hendes Side træf paa Mads,
 Der just ved Smigren og ved Overrasken
 Af Damen Øoste faaer paa Molinasken.

I Adams Kinder Blodet heftigt stiger
 Ved det, som lige for hans Dine skeer;
 Han ønsked ret at knuse denne Kriger,
 Og stamppe ham saa flad som Gulvets Leer.
 Til Baronessen han lidt bitter siger:
 For mig er altsaa intet Haab der meer?
 Nei, hørtes Lieut'nant Kriger spøske at spare,
 Nei stakkels Hans kan her sig Moien spare.

Hvem gjelder Deres Hans, Hr. Kammerjunker!
 Med rynket Bryn vor Helt nu spørger ræs,
 Ide med Haanden han i Bænken dunker.
 Åa, raaber Mille: hvilket rædsomt Dæk!
 Men Kriger leer: Hr. Hans han sprudrer Funker,
 Han slaaer os Allesammen reent i Mast.
 Hr. Lieut'nant! stammed Adam, rod af Bredie:
 Folg med! Om en Forklaring maa jeg bede!

Han kom ei langt; thi Mille brat i Farten
 Ham standsed og ham hurtig forte hen
 Til Kriger, der sig strog om Knevelsbarten
 Og høflig sagde: Naa, godt Ord igjen!
 Glem De min Spog! Jeg kunde gjerne spart'en.
 Men Mille hvisked til ham: kjære Ven!
 Naar Dem jeg Hans og ham jeg Mads bencevner,
 Mon om min Mening da en Twivl jeg levner?

Her gik med Kriger hun til Molinasken,
 Just som i Nækken ned et Par der foer,
 Ledsgaget af de Andres Nævekladsklen
 Og Støbletrampen, lig et Glædens Chor.
 Vor Helt imidlertid gned Pandebrasken
 Og gjentog for sig selv de gyldne Ord:
 Naar Dem jeg Hans og ham jeg Mads bencevner,
 Mon om min Mening da en Twivl jeg levner?

Han følte sig for hver Bekymring lettet,
 Og drivende med aabent Sind omkring,
 Han lagde Mærke til de tusind Ting:
 Hjst i en Krog en Ms paa Stadsen retted
 Og fast om Benet Strompebaandet fletted;
 Hjst om en Kiste Koner stod i Ring,
 Og høit paa Laaget sad en Pukkelrygget,
 Hvis stive Korsklæd' var med Strimler smykket.

Hun saae paa Dandsen med sit skarpe Blis,
 Meddelende sig heit til Huusmandsenken,
 Mens Adam gif forbi dem hen til Skjenken,
 Hvor ud af Tonden fled den stærke Drif.
 En halv Snees gamle Bonder sad paa Baenken
 Og sig en luun Passiar ved Kruset sit,
 Mens Andre, lyttende til Kudsken Søren,
 Med Piber stod og røg Tobak i Døren.

Han gjennembrod med Moie denne Stimmel
 Og flygted ud af Ladens aabne Dør,
 Men fast ved Overgangen blev han svimmel:
 Dyb Stilhed dekker Egnen som et Øer,
 Foroven sees den klare Stjernehimmel,
 Forneden Duggen sine Perler stroer;
 En sagte Lustning Poppelpilen rører,
 Hvis svage Skjælven Natten ham tilfører.

Han stod en Stund med føengslet Sind og Sands,
 Mens Blisket opad han mod Himlen retter,
 Hvor, over Jorden hævet, Lyset fletter
 Af Tidens Tegn sig Evighedens Krands.
 Da vakte ham de hæse Clarinetter,
 Og fra sin forte Drøm i Mattens Glands
 Han atter nu i Laden ind sig skyndte,
 Hvor paa den store Runddands man begyndte.

Der kom skjøn Grethe livlig ham imøde,
 Og raahte: Hans, til Dands her er min Haand!
 Og han naturligvis lod ei sig nøde,
 Men greb den hurtig, med taknemlig Aand.
 Til Kredsens Ring snart Fleer og Fleer der støde,
 Om Ung og Gammel danner den et Baand,
 Om Pigen, Karlen, Krøblingen og Konen,
 Om Svinedrengen, Præsten og Baronen.

Bed støiende Musik den hele Kjede
 Bevæged rundt sig i det store Rum,
 Mens haardt i Gulvet Alle hørtes træde;
 Derpaa i Kreds svang Pigerne sig om,
 Som til at dele med sig Valsens Glæde
 Til Makkor tog hvem dem i Tanker kom.
 Men efter hver en Vals — hvad mest fornøier —
 Kom der en Træskodands med Leg og Loier.

Først sad Jens Røgter paa Forundringsstolen,
 Saa faldt, som Blindebuk, ved hvert et Skritt
 Den gamle Kirsten, hvem man trak i Kjolen;
 Saa Birthe røg Tobak og hostet tidt,
 Saa gned den døve Mikkel paa Fiolen,
 Mens lamme Jeppe dandsed Molevit;
 Saa snurredes der Kyllinger som gale,
 Og saa sprang lyftigt Buk de unge Kæle.

Men storst Plasser det vakte dog ved Festen,
 Da Mille bød for Latteren tilfals
 Og hurtig som en Top omsnurred Præsten,
 Der holdt befippet fast om hendes Hals,
 Mens samme Tid Baronen styrted næsten,
 Af Hanne tumlet i en holsteenst Vals.
 Der blev en Stoien, som kan ei beskrives,
 Hvorved selv Gaasetøsens Træk oplives.

Vor Helt var som paa Toppen af sin Lykke;
 Thi da i Dandsen rundt man atter drog,
 Og let sin Dames Haand han voved trykke,
 Et kraftigt Gjentryk han til Svar modtog.
 I Lykkens Solskin først der kom en Skygge,
 Da Vognen kom og Afskedstimen slog;
 Da Mille han hang Kaaben over Skuldren,
 Og selv han fjørte bort fra Gildets Buldren.

Han sob saalænge som sig kunde somme,
 Dengang i Hjemmet træt han smed sin Krop
 Paa Leiet, hvor han snart sank hen i Drømme.
 Først ud paa Formiddagen stod han op,
 For — sigende til alle Drømme stop —
 Endnu engang sin Stilling at bedomme;
 For, mens hans kaldte Haab og Minder frem,
 Sig ret at orientere mellem dem.

Han var en ærlig Karl — han negted ikke,
At Almas Spil her stod forbandet slet;
Hans Dobbeltspil sig stilled for hans Bliske,
Og det fortrod ham, thi han var honnet;
Han var fornuftig og forstod at skilke
Sig i en Verden, som var ei ham ret;
Men ogsaa følsom var han — dybt han sukked,
Da langsomt han sin Skriverpult oplukked.

Deraf han udtoj Pen, Papir og Blæk,
For Alma hendes Frihed at gjengive:
Han skrev og skrev; han vedblev rast at skrive,
Og — løst var Baandet til hans egen Skræf.
Men derved lod han ikke det forblive;
Han sine Grunde gav med klare Træk,
Og til sin Hovedgrund (en Faders Billie)
Han seied sit Farvel til Havens Lilie.

Men knap var Brevet med Oblaten vædet,
Knap var Addressen skreven udenpaa,
For han ad Drengen kaldte, som paa Stedet
Med det til Postcontoret maatte gaae.
Han fulgte Drengen med sit Blik til Ledet —
Han dreied mørk sig om og sagde: Saa!
Nu har jeg gjort, hvad Ægens Stemme bød mig;
Nu har jeg skrevet, ak! hvad halv fortrod mig.

Den hele Dag han gik omkring i Spænding
 Og følte sig saa øengstelig beklemt,
 Som om han søgte sin forlorne Penning,
 Men Stedet, hvor den tabt var, havde glemt.
 Først næste Dag hans Tanker tog en Bending,
 Hvorved hans Følelse blev meer bestemt;
 Thi med sin Fortid bag sig, nu han skued
 Ud mod det Fremtidshaab, som for ham lued.

Og hvor han kjælt og kraftigt skulde virke,
 Nu da saa store Midler sig tilbød!
 Wel ei som Præst for Menighed og Kirke,
 Men som en Gud for Mengden i dens Nød.
 Ei meer saa smaat han frem sig vilde lirke,
 Velsignelsernes hele rige Skjod
 Han vildeaabne for sig selv og Alle,
 Og som Patron Clienters Held fremkalde.

Wel havde han endnu ei Baroniet,
 Som alle Virkemidler skrev sig fra;
 Men meget feil af Alt han maatte ta',
 Om ikke Lykken paa hans Vink fun bied,
 Om ikke Baronessns Haand og Ja
 Med Gaard og Gods og hele Cleresjet
 Var hans, naar blot det Ord han sige vilde,
 Der evig bandt hans Skjæbne fast til Mille.

Saa gjorde nu vor Helt sit Livsbestik,
 Og det saa godt som mangen En, der bytted
 Den Nolle bort, som han i Livet fik;
 Og til hvis Indhold han fra ung af lytted;
 Thi har sin Frihed først saa frit man nyttet,
 At reent det indre Kald forbi man gif,
 Da er det virkelig omtrent det Samme,
 I hvilken Nolle man skal staae tilskamme.

O, kast dit Blik hen over Livets Scene,
 Og see, min unge Læser, dig i Speil!
 See, hvor Acteurerne for fulde Seil
 Gaae bag ad Dandsen, og det godt fortjene:
 See dem med Intet være paa det Nene,
 Hør af Replikkerne dem tage feil,
 See dem i Monologer sig behage,
 Men i Actionen forteft Straa at drage!

Og hvad er Grunden til det usle Spil? —
 I Garderobeskabet ligger Grunden
 Til at den Nolle, som dem hørte til,
 Ved Proven altfor ringe bliver funden.
 En simpel Dragt med Nollen er forbunden,
 Og man i Pragtcostume glimre vil;
 For Fløil og Flitterstads sig selv man sælger,
 Idet man „Nollen over Evne“ vælger.

Thi Helt man være vil; med gyldne Bremer
 Om Kaaben stolt sig støtte til sit Sværd,
 Og, Stodderkongen lig blandt Fattiglemmer,
 Beundring vække, men Respect især.
 Det store Drama's Fordring reent man glemmer,
 Thi fun som sin har Handlingen man kjør,
 Og man saalidt paa Sammenspillet tænker,
 At Tanken om hver Sammenstilling frænker.

O triste Stund! naar under Piben, Trampen,
 Man skamfuld da fra Scenen trækker bort,
 Hvor galoneert man stod, belyst af Lampen,
 Mens man i Spil og Handling kom tilkort.
 O triste Stund bag Scenen! naar med Svampen
 Man visker Sminken af, men ei sin Tort;
 Naar Stykket er forbi, og efter Spasen
 Man nu nødvendigiis skal af med Stadsen.

O Smerte! (thi det Smerte vel maa volde)
 Naar da man mindes angerfuld, beklemt,
 Sin egentlige, sin forsmaade Rolle,
 For hvilken man i Livet var bestemt,
 Men som at lære nu det haardt vil holde,
 Da man paa Stumper nær den har forglemt;
 Og som i hvert Fald dog det er forsilde
 I Gravens Dragt ved Tæppets Fald at spille.

Ei sandt, min Læser, slig en Udsigt strækker?

Nu vel, saa grib da i din egen Barm!

Thi om du end som Tilskuer heller lægger

Til No dig langt fra Spillet og dets Larm,

Dig Livet ind paa Scenen snart dog trækker.

Før du i Spil og Handling bliver varm,

Betænk din Stilling ret! Jeg selv vil holde

Mig til vor Helt og til hans Fremtidsrolle.

Hans Plan vi veed — men den realiserte

Dog ei saa nemt just, som han havde meent,

Uagtet, selv naar ei han inviteerte,

Han tog til Gaarden tidlig nu og seent;

Uagtet, naar med Damerne spadseerte,

Han næsten ud af Posen talte reent;

Uagtet uophorlig for den Skjonne

Han gjorde sine Frierhoser gronne.

Thi hun bestandig var og blev den Samme,

Som om hun Grethes Haandtryk havde glemt,

Og tidi han med sin Omhed stod tilskamme

Bed grusom Latter og letsindig Skjemt.

Men hvad hans Haab fornemlig monne lamme,

Hvad meer end Alting gjorde ham forstmidt,

Var denne Lieut'nant Kriger, som fra Veile

Overanden Dag tilhest kom for at veile.

O, hvor han hadde denne Kammerjunker,
Der strøg om Knevelsbarten sig saa fjært,
Der, medens Diet spruded Eskovsfunkers,
Greb Damens Haand og kyssed den saa frækt!
O hvor han vidste godt, at denne Knægt
Kun beilede til Baronessens Grunker!
O hvor den Hykler var i veien her
Ham selv, som hende selv dog havde fjær!

Hvordan han ret var faren knap han vidste,
Mens han paa denne Biis, med Sindet sygt,
Bestandig indklemt mellem Haab og Frygt,
Saae hele Maaneder forbi at liste. —
Det Vinter blevet var, og paa det Sidste
Den stærke Frost sin Iisbro havde byg't,
Da, indbudt til et Skeitelob af Mille,
En Morgen han til Fjorden vandred stille.

Der spændte strax han sine Skoiter paa,
Og ud fra Landet, under Isens Knagen,
Han uilte fremad over Sneens Lagen,
Der tyndt og fint paa Bolgebroen laa.
Han i det Fjerne tre Figurer saae,
Og vidste nu hvad Klokk'en her var slagen;
Han Krigers blaae Dragonfrak kunde hjende,
Og Iversygens Ild han solte brænde.

Han rast løb frem, mens ham imode stred
 Hr. Kriger, med cigar imellem Tænderne,
 Og Dømfru Hanne, strittende med Hænderne,
 Bestandig rede til at dumpe ned,
 Og Baronessen, swingende med Lænderne,
 Til pludselig paa eet Been frem hun gled,
 Mens hun det andet udstrakt holdt i veiret,
 Med hvilken Hilsen hun vor Helt beared.

Velkommen! raabte hun med muntre Lader,
 Idet hun napped ham i Kappens Flip:
 Jeg seer, den stærke Frost Dem ikke skader,
 De floi jo mod os som en Sperrevip.
 Hvorledes lever Deres Næsetip
 I disse tretten eller fjorten Grader?
 I Deres Dienbryn sidder Rimen tyk:
 Men see engang min puddrede Paryk!

Her tog hun Huen af de mørke Lokker,
 Hvor i den hvide Ruum som Blomster hang,
 Og ved hans Udraab: nei det var som Pokker!
 I Lusten lystigt hun sin Hue svang.
 Men Kriger siger: Hyacinthens Klokker
 I Vinterkulden glimrende fremsprang
 Ved Kraft af disse Kinders varme Nose —
 Ja vist, hun leer: det er som Fod i Hose!

Men nu (blev paa sin kjælle Biis hun ved)

Hjemad til Den, paa hvis Bred vi lande!

Her gav hun Kriger Haand, og raskt affstede

Foer beggeto hen ad de frogne Vande.

Bor Helt da maatte række Haand til Hanne,

Og med en Braad i Hjertet følge med;

Dog medens hine sloi som Fugle hjemad,

Krab som en Snegl han med sin Dame fremad.

Bestandig Hannes Fod i Løbet valler,

Hvert Dieblik med Latter standser hun,

Og tids af Adam kræves der Mirakler,

Hør at faae Skoiten slot, der stod paa Grund.

Hørst efter lang Tid naaede begge Stakler

Den fjerne Kyst, hvor Spot dem hilste kun,

Hvor Mille sin Eigar ved Krigers tændte

Og Nøgen haanligt dem imøde sendte.

Det var det andet Stød, vor Helt modtog,

Men derfor lod dog ei han sig forknytte.

Den faldne Hanne lod han selv sig skjøtte,

Mens rundt paa Isen han i Kredse jog;

Det ene Been lod kun han Kroppen støtte,

Mens kjælt han Volter med det andet slog;

Tilsidst i Løbet han omkring sig vendte,

Og længe baglæn ds i en Cirkel rendte.

Her af sin Dame han ei længer sloses,
 Men hans Triumf oplosses dog i Dunst.
 Det gik ham som hos Pharaos det gik Moses,
 Hvis Under og Mirakler var omsonst;
 Thi Kriger, hvem det ærgrer at han roses,
 Løb frem og estergjorde hver en Konst,
 Saa Milles Bisald fra vor Helt bortviger
 Og vender sig fordoblet imod Kriger.

Da sagde denne: Hvis De Algt vil give,
 Skal noget Mærkeligt De faae at see:
 Af Deres skjonne Navn vil her jeg skrive
 Det første Bogstav, som jo er et E.
 Han uilte bort og lod de Andre blive
 Paa Fladen, dækket af den tynde Sne;
 Han kom igjen, og midt i Løbets Snirkler
 Skrev han med Skovtens Tern to halve Cirkler.

Og virkelig! der stod et E saa tydeligt,
 Saa smukt afrundet, at det var en Lyst.
 Men Mille raabte: Nei, hvor det er nydeligt,
 Hvor kjælt det bugter sig fra Vest til Øst!
 Vor Helt, hvis Sind blev meer og meer fortrydeligt,
 Fil pludselig igjen sin tabte Rost,
 Og til det Udraab lod han sig forføre:
 Na intet Undet! det kan med jeg gjøre.

Han flei affsted; men da han kom tilbage,
 Og havde gjort det ene krumme Spring,
 Og Tilløb til det andet vilde tage,
 Idet paa Isen han sig svang omkring,
 Formaaede han ei Linien krum at drage.
 Da raabte Mille: Naa, istand det bring!
 Og sterkst hun puffed til ham, saa paa Skoiten
 Han lige fremad foer til Krigers Fløiten.

See, skreg nu Baronessen: Udraabstegnet!
 Det er, som var for Deres S det skabt!
 Men Adam, ved hvad her han hørte, blegned,
 Og snart Balanceen reent for ham gik tabt.
 Han gled og gled — han stred og bagud segned;
 Han holdt paa Hælene sig opret knapt,
 Hans Hat faldt af — og under Milles Latter
 Han baglænzs ned paa Isen voldsomt dratter.

Der laa han nu. Et Dieblik han troede,
 At Ryggen knækket var ved dette Stød,
 Skjøndt Smerten længer nede lod formode,
 At der dog var den egentlige Nød.
 Men efter Faldet snart han kom paafode,
 Thi Damens Latter nærmere nu lod;
 Han greb sin Hat og hilste bittert smilende,
 Bod høit Farvel, og sloi saa hjemad isende.

Med Stormens Fart afsted ham Skeiten forte,
 Mens han forbittret saeldte Milles Dom,
 Der over Isen efter ham nu kom.

Hun kaldte — men han lod, som ei han hørte;
 Hun Adam skreg — men det saalidt ham rerte,
 At ei engang sit Blik han dreied om.
 Han naaede Bredden, hvor han spændte af sig
 De lette Skoiter og island begav sig.

Han ilste frem ad Stien, hed i Panden,
 Mens fra det heftigt kogende Gemyt
 Dæmoner steg, omtaagende Forstanden.
 Han folte sig som Gen, der Gift har nydt,
 Som Gen, der havde solgt sin Sjæl til Fanden,
 Og mærker, han for Lønnen bliver snydt.
 Han mægted i sin Stemning ei at bunde,
 Hans Harme selv gik reent i den tilgrunde.

Han kom til Hjemmet, hvor ved Middagsbordet
 Han traf sin Fader, som, da han tog Plads,
 Juist fyldte sig af Öl et mægtigt Glas,
 Og, da det tomt var, skjentende tog Ordet:
 Du seer jo ud, som om du halv var jordet,
 Saa bleg om Næbbet som vor syge Mads.
 Stik du paa Flesket! det vil Hjertet lette;
 Jeg maa afsted, for Fyren at berette.

Og bort gik Presten, for med Prestekjolen
 Alt faae sin Mads berettet og vendt om;
 Men neppe skued Adam Stuen tom,
 For han ved Winduet satte sig paa Stolen
 Og stirred ud i Gaardens snevre Rum,
 Hvor Sneen glimred blank i Vintersolen.
 To hele Timer sad ved Ruden vist
 Saadan han maalløs, tankeløs og trist.

Den sorte Dag alt mod sin Nedgang helder,
 Den blege Maane staer i Østen op,
 Da hører pludselig han Klang af Bjælder,
 Og Lyden gjennemtoner Sjel og Krop.
 Han lytter — høit en Pidst i Porten smælder,
 Han seer en Hest med høirød Kanetop,
 Der, Møddingen forbi, tilvenstre svinger,
 Fulgt af en Kane, som den laaner Vinger.

Og bag paa Kanen, med den gyldne Tressé
 Om Huen og med laadne Stovler paa,
 Stod kledt i Pels den lille Baronesse,
 Der knaldende med Pidsken om sig saae.
 Vor Helt nu med fordoblet Interesse
 Lod sine Nine rundt med Kanen gaae;
 Men neppe foran Døren holdt den stille,
 Før hurtig ind i Stuen hopped Mille.

Der stod hun, gratulerende til Frelsen
 Fra Falset og fra Stødet, som han fik,
 Hvorpaa hun føied til med muntert Blik:
 Alssted, min unge Herre! Kryb i Pelsen,
 En Kanetour vil styrke Deres Helsen! —
 Heel villig efter Kappen bort han gik;
 Men mod sin Billie, da han kom tilbage,
 Paa Kanescdet Plads han maatte tage.

Dog stod han paa, han Tømmen vilde føre,
 For ikke reent at sidde som et Fjog,
 Og hun, som først ei derom vilde høre,
 Tilsidst gav efter for hans Bonner dog.
 Hyp! sagde han, og frem han monne fjøre,
 Mens bagpaa hun med Pidsken smælded og
 Den svang omkring sig, dengang ud ad Porten
 Dem gjøende forfulgte Spids og Morten.

I Gydens Ende ved en dristig Dreien.
 De naaede Kirkebalken, steil og hoi,
 Og derfra gik det frem ad Landeveien
 Med Lynets Fart, til Nordenbindens Sto'i.
 Den hvide Sne ved Blæstens strappe Feien
 Og Hestens Hovslag dem om Dret sloi,
 Ja tidt i Adams Mund den sloi som Pudder,
 Saa Talen gik for ham i Skuddermudder.

Fra Markensaabne Streg de nedad skraede
 Mod Fjordens Bred, hvor det medeet blev tyt,
 Og snart, af Skovens Bakker daelt', de naaede
 Den iisbelagte, sneebestrøede Kyst.
 Sin blanke Solvregn Maanen her udsaaede,
 Mens Skyens Sloer omkring den bølged lyt;
 Men pludselig den slerfrei hilsté Kanen,
 Der ved dens folde Smil gled frem paa Banen.

Bor Helt sad taus, mens Diet suged ind
 Den lyse Klarhed, udbredt over Dvelden;
 Og Aftnens Stilhed ved en lydlos Bind,
 Imellem afbrudt kun af Pidkens Smælden,
 Men gjennemtonet hoit af Solverbjælden,
 Fremkalde Dagens Minder i hans Sind.
 Han saae omkring sig og han gjenfandt Stedet,
 Hvor i hans Falde hans Skoitejern var gledet.

End seer hvert Spor han i den hvide Sne,
 Sit eget lange Sving han kjender atter,
 Og nu han stramt i Haanden Tømmen fatter
 Og kjører rask hen over Krigers E.
 Hvad! raaber Baronessen hoit med Latter,
 Idet hans kjølle Daad hun faaer at see:
 Der skærer De mig over midt i Livet!
 Nu er det Puf betalt, jeg Dem har gibet.

Dvælteret er for Skaden som for Skammen,
 Giver han til Svar med et forsonligt Blik,
 Der hende traf da hun trak Pelsen sammen,
 Just som i Skjul bag Støret Maanen gik.
 See! raabte hun igjen: see, hvor Madamen
 Coqvet med Skyerne nu leger Kit!
 Og Adam strakte Halsen langt tilbage,
 For Legen ret i Diesyn at tage.

Der som Endymion akkurat De ligger!
 Udbrod den Skjonne med et listigt Smil;
 Tag Dem iagt! thi Luna hun er sikker,
 Og alt paa Strengen gynger Amors Pil.
 Hvis blot et Blik som før De hende sikker,
 Hun strax fra Skyen kommer ned med Til —
 Aa, lo vor Helt, i otte Graders Kulde
 Saa let ei Hjertet smeltes i den Hulde.

Her vendte Blikket opad han fornøiet,
 Som før i Kanen heelt tilbagestrakt;
 Men Damen vedblev — medens fremad bojet
 Hun over Panden saae ham ind i Diet,
 Der straalste glimrende med Stjernepragt:
 Saa De for Alvor trodser Lunas Magt?
 Ja, svared han: De seer jo hvor hun nøler —
 Dog knap det sagt var, før et Kys han soler.

Ved Kryssets Smæk han Tommen synke lod,
 Saa midt i Løbet Hesten brat stod stille;
 Men selv han reiste sig paa hurtig Fod
 Og strakte Armen henrykt imod Mille,
 Som først ei rigtig vidste hvad hun vilde,
 Men ikke længe dog sig nøde lod.
 Det som en Kat hun smutted ind i Kanen,
 Der snart igjen gled fremad over Banen.

Da kun til Gen der fandtes Rum paa Sædet,
 Saa tog den Skjonne Plads nu paa hans Skjød,
 Hvorved saa inderlig vor Helt blev glædet,
 At af Erkjendtlighed han over flod.
 Imellem begge udspandt sig paa Stedet
 En øm Passiar; som Damen først afbrød
 Med dette Udraab: Hurtig! hjem til Gaarden,
 At strax vi Ulting kan faae bragt i Orden.

I Fjørspring gif det hjemad over Boven,
 Og derfra paa en Markvei ind de slog,
 Hvorpaa de skraaede op igjennem Skoven,
 Saa ind paa Herregården snart de drog.
 Der sprang af Trappen Hanne ned forvoven
 Og dem med høie Jubelraab modtog;
 Men Baronessen raabte: Gratuleer mig,
 Thi her, min Tøs, du som forlovet seer mig!

Fra Hannes Farntag sig den Skjonne vendte
Mod Adam, hvem hun hurtig med sig trak
Ind til Baronen, som i Aftenfrak
Sad ved sit Kruus, og just sin Pipe tændte
Bud Lyset, der paa Bordet døsigt brændte,
Ombølget af en Sky af Røgtobak.
Papa! hun skreg: imens De her har sovet,
Har Deres lille Datter sig forlovet.

Forlovet? gjentog langsomt Ornenæsen,
Det han slap det netop fyldte Glas
Og reiste sig besværligt fra sin Plads:
Forlovet? Hvad er det nu for et Væsen? —
Hvordan, Papa! Er nu De blevet kæsen,
Er min Forlovede Dem ei tilpas?
Her staaer han! og mens dybt Baronen sukked,
Trak rask hun Adam frem, som ydmygt bukked.

Hr. Homo! stammed Manden — men jeg haaber,
Det Hele-kun er Spøg. Gi sandt, min Glut,
J har dog ikke handlet her som Taaber?
Som Taaber! gjenta'er Mille, stødt og mut,
Hvorpaa til Adam, der stod taus, hun raaber:
Sal du til Fa'er nu jeg har Isen brudt!
Dog fort vor Helt sit Frieri affatter
Med: Hr. Baron! jeg ve'er om Deres Datter.

Saa det er Alvor? Plager Fanden Eder?
 Brod nu den Gamle los med Skjend og Gnab:
 Men det er vist, man ligger som man redet.
 Alt kommer af den Frihed, jeg Der gav,
 Af denne Foiten om og gjoren Dav,
 Som i mit Huus jeg ikke meer tilsteder.
 Dig, Mille, vil i Stuen ind jeg spørre,
 Og De — ja De forstaer mig vel, min Herre?

Som om sin egen Kraft han styrke vilde,
 Et heelt Kruus Ol han heftigt flyrte ned;
 Hvorpaa i Vibespidsen fast han bed,
 Mens Adam klemte Hatten stum og stille,
 Og lamenterende paavei tog Mille.
 Bed Sligt at høre, sig Baronen vred;
 Tilsidst han siger, i lidt spydig Tone:
 Saa du har Lyst at være Præstekone?

Hvad! Præstekone jeg? Paa ingen Maade!
 Troer De, Papa, jeg er en saadan Nar?
 Nei, sode Fa'er, lad her De mig kun raade!
 Og nu hun fat ved Haanden Adam ta'er
 Og siger: Maar Papa dig ta'er til Maade,
 Du Præstegrillerne vel flyve la'er?
 Ja, svarer Adam: dertil er jeg villig;
 Den Fordring er jo vijsnok meget villig.

Stop lidt! den Gamle raaber, mens han dunker
 Bestemt og fast i Bordet med sin Kno:
 Thi hvoraf vil I leve da, I To? —
 Aa, leer hun: Adam bliver Kammerjunker,
 Og ikke sandt, Papa! De har jo Grunker,
 Hvormed De hjælper os at sætte Vo?
 En Svigersøn vil Deres Alder styrke,
 Og hjælpe Dem med Deres Jord at dyrke.

Og tænk saa — her Baronen hun omfavned
 Og hopped om ham som en vever Fugl —
 Og tænk saa paa hans sjeldne Navn! thi Navnet
 Er nok saa godt som Brockdorff eller Juel.
 En Homo man endnu ved Hoffet savned;
 Tænk, hvor De selv Dem vilde ærgre guul,
 Hvis i en Homos Sted der her paa Pladsen
 Kun stod en Nielsen, Møller eller Madsen.

Ta, du for dine Varer prægtigt snakker!
 Afbrød Papa, bestandig lige tvær;
 Men hun blev ved: naa nu fornustig vær!
 Tænk, om en adelig, forsulsten Prakker
 Til Svigersøn De havde faaet her,
 Han havde lagt Dem øde, jo jeg takker!
 Med Spil og Gjeld, hvorved saa De blev hængende,
 Han snart Dem havde hjulpet af med Pengene.

Det Argument fornemlig gjorde Gavn;
 Og da paa Milles Bon nu Adam loved,
 At bryde ret med Beveldrift sit Hoved,
 Tog ham Baronen faderlig i Favn. —
 Saa blev med Gre da vor Helt forlovet,
 Og snart derpaa der kom fra Kjøbenhavn,
 For Kammerjunkerbrevet, som var ventet,
 Hof- Jagt- og Ride-Junkeri-Patentet.

Det var en lille Modgang, dog især
 For Hr. Baronen, som paa Adams Begne
 Om Titlen havde søgt og tog sig nær,
 At man fra Magtens og fra Maadens Egne
 Ham draabeviis tildrypped Maaden her,
 Og ikke lod dens fulde Strøm nedregne.
 For Adam selv var saa omtrent det Get,
 Og Mille sagde: det er lige fedt!

Og viſtnok! blot ved Nettet til at bære
 Hof-Uniformen, var vor Helt traadt ind
 I Livets høiere og større Sphære;
 Thi stod end nederst han paa Stigens Trin,
 Hvert Skridt ivedret var et Skridt til Gre.
 For denne Fordeel var han selv ei blind;
 Men skjondt hans Blik mod Høiden stadigt droges,
 Af større Ting dog nu hans Sjel optoges.

Den Frihed nemlig, som var al hans Tanke,
 Og hvis Idee han hidtil leved i,
 Stod nu, da falden var dens sidste Skranke,
 Realiseret for hans Phantasi.
 Nu folte stolt han først sit Hjerte banke,
 Nu først med Sandhed faldte han sig fri,
 Nu da med Midlerne han eied Magten,
 Der gjør til ydre Daad den indre Tragten.

Thi hvad er hvært et Frihedsideal,
 Med samt de Følelser, som til det høre,
 Foruden Magten til at gjennemføre
 Det i en Verden, som dog er real?
 Hvad er det Andet end en Capital
 I Barrer, hvormed Intet man kan gjøre,
 Fordi ei Guldet montet er og har
 Det Præg, som gjør at Verden det modta'er.

Men for vor Helt var Idealet præget,
 For ham det montet var ved al den Magt,
 Som i Baronens Mønt ham her blev rækt,
 Og som en tørstig Sjæl ret vederqvæged.
 I lutter Fremtidsdaad han sig bevæged,
 En evig Frihedsytring var hans Agt:
 Han vilde det og det og det udrette,
 Og det og det og det igjennem sætte.

I denne Frihedsruus ham lidt kun tynged
 De nye, af Elskovsguden snoete Baand,
 Hvormed nu Baronessens blode Haand
 Ham og hans hele Fremtidsliv omslynged.
 Som Rosenlænker for hans Blik de gynged,
 Og standsed end i Flugten de hans Aland,
 Maar Jordens lave Dal assyne svandt ham,
 Saa dobbelt fast til Glaederne de bandt ham.

Thi paa et Fælledsliv, saa frisk som sundt,
 Sig daglig nu det unge Par beslitter:
 Man ta'er paa alle Herregaarde rundt,
 Hvor som Forlovede man gjør Visitter;
 Man paa de tusind Narrestreger hitter,
 Man gjør af Fjas og Spas en Hverdagsdont,
 Man til Godmorgen toppes, næbbes, nappes,
 Og til Godnat man fernes, kyses, flappes.

Paa denne Biis sloi bort med Tidens Bold
 Den hele Vinter og en Stump af Baaren,
 I hvilken gamle Homo Bryllup holdt
 Med Bruden, til hans Alders Trost udkaaren,
 Med Møllerpigen, som i Præstegaarden
 Nu meled Præstens Kage nok saa stolt.
 Maimaaned kom; men knap den endte, forend
 Vor Adams Bryllup ogsaa var for Døren.

— Den store Morgen stod betids han op,
 Hofjunker-Uniformen at probere,
 Der, syet i Kjøbenhavn af Skæder Popp,
 Og nys tilbage sklikket, for lidt mere
 At lade sig i Bryst og Liv vattere,
 Taftes sildig ankom i Galop.
 Han trak i Burerne, de blaae, de mørke,
 Der viiste Venets Skjønhed og dets Styrke.

Han saae mod Stevlen ned og med en vis
 Fornøjelse betraged han sin Spore;
 Han sig iførte Kjolen, med hvis Snore
 Og Broderi han heiligt var tilfreds;
 Ham Hattens Trefant syntes ret at more,
 Han dreied frem paaskraa dens ene Spids;
 Han om det flanke Liv sig spændte Kaarden,
 Greb begge Handsker — og var heelt i Orden.

Præcise Klokkens Tolv steg med sin Fader
 Han op i Vognen og til Gaarden tog,
 Hvor Djenerne paa Trappen stod i Rader,
 Mens gjennem alle Døre Gjæster drog.
 Hr. Præsten til Baronen man indlader,
 Men Adam, som lidt Stov af Hatten slog,
 Og ønsked sine Hænder at faae tvættet,
 Man fører ovenpaa til Toilettet.

Han vasker sig, og venter nu paa Bud,
 For sig til Huuskapellet ned at skynde;
 Han speiler sig og sukker: Herregud,
 Vil ei de gode Folk engang begynde!
 Han neppe sat staarer op fra Stolens Hynde;
 Han gaaer omkring og seer af vinduet ud;
 Han trækker Portefeuillen op af Lommen,
 Hvor i paatværs ved Kjørslen den var kommen.

Idet han aabned den, faldt af dens Gjemme
 En lille Seddel ud, som knap han saae,
 Her Mindet hilsed ham med Almas Stemme.
 Den nu saa gamle Skrifst var Svaret paa
 Et af hans fordums Breve, som iglemme
 Ham selv for loenge siden monne gaae.
 Ved Sedlens første Blad omkring at boie,
 Faldt strax paa disse Linier hans Die:

Dit Søndagsbrev just nu jeg lukked til.
 Midt i dets Ord, min Adam, var jeg inde,
 Da randt dets gamle Datum mig i Minde,
 Og hvad jeg tænkte, jeg Dig sige vil.

Man jo fortæller, at en Straale mild
 Kan ned til os fra slukte Stjerner skinne:
 Vi Lyset saae, skjondt over Nattens Tinde
 Forlængst er død og udbrændt Stjernens Ild.

O, vredes ei! men da jeg læste Brevet,
 Da kom den Tanke op midt i min Lyst:
 Mon nu han sører, hvad der her staær skrevet?

Er skrevne Ord ei Lyset fra højn Stjerne?
 Den Stemning, som har født dem i vort Bryst,
 Er endt, naar selv de læses i det Fjerne. —

Lyslevende for ham stod Almas Billed.
 Med Haarets Guld omsnoet af Myrtens Baand,
 I snehvid Brudedragt hun sig fremstilled,
 Og rakte mildt mod ham sin lille Haand.
 Ned ad hans Kind en bitter Saare trilled,
 Og angerfuld han sukked i sin Aand:
 Hvor gaaer det til, at jeg først nu dig mindes?
 Det er jo dig, med hvem jeg skal forbindes.

Som naar en Dæmning, trængt af Bolgeslaget,
 Og i sin Grundvold undergravet fast,
 Paa eengang voldsomt sprænges, og ved Braget
 De løste Bølger bruse frem i Hast:
 Saa i hans Hjerte, smertelig betaget,
 Hvert konstigt Baand om Mindets Fængsel bræst;
 De bundne Minder styrted frem som Fanger,
 Og Frihed, Lys og Liv ethvert forlanger.

En voldsom Kamp der udbrød i hans Indre.
 Fra alle Kanter det som Stemmer lød:
 Kast Lænken af, som vil din Frihed hindre!
 Husk paa det dyre Øste, som du brød!
 Spring ud af Vindvet! Hurtig! Intet mindre
 End Flugt dig redde kan i denne Nød.
 Flyb hjem! Tag Extraposit! Tænk paa den Smerte,
 Som du forvoldt har et saa kærligt Hjerte!

Bor Helt forvirret stod — hans Pande brændte,
 Hans Øie, stirrende, blev dobbelt stort.
 Paa eengang rast til Vindvet hen han rendte,
 Og aaben saae hans Havens fjerne Port.
 Hen imod den et Længselsblik han sendte —
 Ikkun et dristigt Spring, saa var det gjort!
 Men først han Alt dog overveie måatte ...
 Da — ind i fuld Ornat hans Fader traadte.

Kom, smilte denne: kom, din Dom er fældet!
 I Lænker skal du smedes med din Brud;
 Thi nedenfor man samles i Kapellet.
 Men hvor du staaer! Hvor du fortapt seer ud!
 Hvad er der arriveert, min Søn? Fortælp'et! —
 O, gav med Suk vor Helt til Svar: o Gud!
 Men ei det nyttet længer det at negte:
 Jeg kan, jeg tor ei Baronessen øgte!

Hvordan! udbrød den Gamle heel forskrækket:
 Hvorfør? Hvad er der skeet? Fortæl, men snart!
 Og Adam, ved sin Faders Udraab egget,
 Sit brudte Løste skrifted i en Fart,
 Og endte med, at Liliens Liv var knækket,
 Hvis ei for denne Smerte hun blev spart.
 Dog Præsten raabte: Pokker ta' din Lilie!
 Her spørges ei om din og hendes Billie.

Men du — her blev hans vrede Stemme bister —
 Du høilige mig forbauser ved dit Ord!
 Du er dog virkelig en sand Philister,
 Hvis end paa Valg og Frihed her du troer.
 Mens du som Katten dig om Grøden lyster,
 Er den forsvunden til det sidste Spor.
 Vær dersor dog dig ad nu med Anstændighed,
 Og husk, din Tugtemester er Nødvendighed.

Nødvendighed! fortvivlet Adam sukked.
 Ja netop den, gjensvared Præsten vred:
 Netop Nødvendighed, som du bestred,
 Har begge Ender paa dig sammen bukket,
 Og dersor rask asted, til Altret ned!
 Du gaaer ei? — Har dit Øre da du lukket
 For Spot og Haan, Foragt, Prostitution?
 For Navnet af en æreløs Person? —

Nødvendighed! lod after Adams Klage,
 Og ud mod Havensaabne Port han saae,
 Idet han vendte sig, for ned at gaae.
 Stop! raabte Præsten, som var lidt tilbage,
 Du med paa Sloebetouget mig maa tage,
 Mig, som i Talen vist vil gaae istaa:
 Den, som jeg skrev, var Luther Fyr og Flamme;
 Men Ens Begeistring du forstaer at lamme.

Ind i Kapellet, i hvis Stolestader
 Forventningsfulde Bryllups gjæster sad,
 Skred Adam nu, ved Siden af sin Fader,
 Med mørke Blik og bleg som Liliens Blad.
 En Mumlen paa hans Vei sig høre lader,
 Der hviskes rundtomkring i Damers Rad:
 Nei, hvor den gamle Fa'er dog er pedantisk,
 Men Sonnen, o hvor sød og hvor romantisk!

Knap havde begge taget Plads i Stolen,
 Før hvert et Hoved dreied sig som før;
 Thi ved Baronens Arm, i Atlaeskjolen,
 Der rasled, mens det lange Brudeslør
 Fra Nakken flød og glimred blankt i Solen,
 Indtraadte Bruden af Kapellets Dør.
 Til alle Sider lod hun Blikket spille,
 Mens ned fra Org'let lod den første Trille.

Vag Bruden gik der twende Brudepiger,
 I Silke klædt, og med et Hjerte hver,
 Der syldt af Længsel efter Bryllup higer,
 Hvortil kun fattes dem en Hjertenskjær.
 Med Diet senket, medens Barmen stiger,
 Paa Bryllupsgang de gjorde Prøve her,
 For naar det kom til Stykket ei at feile;
 Det twende, unge Frøkner var fra Beile.

En Psalme blev pro forma nu der sungen,
 Og midt for Altret traadte Parret frem,
 Hvor Homo stod og Tanden holdt for Tungen,
 Imens han faderlig saae ned paa dem.
 Paa eengang slap han Talens Strom i Lungen
 Og raabte o! hvorpaas med Fynd og Klem
 Han talte om det Baand — det Baand, der binder,
 Der binder — der forbinder Mænd og Kvinder.

Han talte om de Torne, om de Moser,
 Om Glædens Dør, lukt i og lukket op,
 Om Sorgens Suk i Livets dybe Moser,
 Om Haabets Udsigt fra dets lyse Top;
 Om føllede Skøn ved Skævnens bittre Skoser,
 Om føllede Lyst, naar Kjærligedens Knop
 Udfoldede duftende sin modne Rose —
 Og her gled Talen ret som Fod i Hose.

Da Vielsen var endt, og efter Skif
 Et Kys for Altret verlet var af Parret,
 Og Haand i Haand fra Præsten bort de gif,
 Hver Tilstuer troede, at forbi nu var'et.
 Men, som det ofte gaaer, man dog blev narret;
 Thi op gif Døren samme Dieblik,
 Og bryllupsklædt indtraen Forvalter Hansen
 Med Degrrens Hanne, smykt med Brudekrandsen.

For Altret op de skyndte sig paastand,
 Hvor Homo, af den sorte Hvile vækket,
 Nu strax sin anden Tale fanged an,
 Idet den førstes Affald han opdækked.
 Men skjondt hver Levning med et O! han spækked,
 Saa bar mod hin ei denne Tale Vand:
 Den fordums Flugt var bleven til en Kryben,
 Den fordums Rose viiste sig som Hyben.

Men dog saa rort, saa inderlig fornøjet
 Bar Hanne ved den Hyben, der faldt af,
 Alt lange Saarer hende hang i Diet,
 Da Hansen hende Brudgomskysset gab.
 Derpaa sig begge Brudepar forsøied
 Af Sværmen fulgt, som af et oprort Hab
 Til Salen ind, hvor Mængden nu tracterer dem
 Med sit „jeg gratulerer=lerer=lerer Dem!“

Om Mille stimled Onklerne og Tanterne,
 Om Adam Vennerne med Smiil og Nik;
 Men i sit Bryst vor Helt fornam et Stik,
 Dengang han, bukkende for Gratulanterne,
 Juist som til Taffels blæste Musikanterne,
 Paa Kammerjunker Kriger Die sik,
 Der paa sin spodske Biis til Bruden sagde:
 I Lænker altsaa Dem man ogsaa lagde?

Han hørte Mille svare: Hvad, min Herre!
 De er nok ei ved Deres fulde Fem;
 Troer De, jeg la'er i Buur mig indespærre?
 For slig Bekymring kan jeg troste Dem.
 Min Frihed, som var hidtil knap, desværre,
 I Egtestanden skyder Vinger frem.
 Fra Lieut'nant til Kaptain jeg avancerer,
 Og en Kaptain sin Mand jo kujonerer.

Bed dette Svar, der robed Hjertets Kulde,
 Det gjennem Adams Årer risled koldt,
 Men dog han taug og gode Miner holdt.
 Tilbords med Anstand førte han den Hulde,
 Og spilte der sin Rolle som han skulde,
 Galant mod Bruden, mod Nivalen stolt.
 Da efter Bordet man til Haven iilte,
 Med Brudens Arm i sin endog han smilste.

Men utaalmodig Dame løs sig fled,
 Og med sit lange Slør afsted nu farende,
 Løb hun til Kriger hen, med hvem passiarende
 Hun Arm i Arm omkring i Haven skred.
 Vor Helt sig alle Complimenter sparende,
 Til Lundens fjerne Bænk da tyede ned,
 Hvor til sig selv han hvisked, dybt nedslaet:
 Hvorledes er det Hele til dog gaaet?

Min Faders Ord jeg selv jo sande maa,
 Nødvendigheden holder her mig bunden;
 Nødvendigheden, som jeg oversaae,
 Som af min Billies Kraft var overbunden,
 Som til et Nul for Tanken var indsvunden,
 Som logisk oplost i min Frihed laa,
 Som ved Begrebets Styrke var henveiret —
 Nødvendigheden her mig har beseiret!

Med sørket Vandt længe taus han sad,
 For Lys i dette Mørke dog at finde;
 Men op medeet han saae veemodig = glad,
 Og udbrød: hvor vi Mennesker er blinde!
 Det som ei hører sammen vi forbinde,
 Og det Forenede vi skille ad:
 Om Frihed i Logiken lyder Talen,
 Men Frihed kun begrundes ved Moralen.

Saa snart jeg fra Moralen skeier ud,
Forlader ogsaa jeg mit Friheds-Eden,
Og møder pludselig Nødvendigheden,
Der tyder paa en Villie, skilt fra Gud.

Saa snart der Spørgsmaal bli'er om Tvang og Bud,
Paa Pligtens Sti maa Foden være gleden;
Thi den, som altid vil hrad Himlen vil,
For ham er ei Nødvendighed der til.

Ta deri har min Hovedfeil bestaaet,
At for Moralens jeg gik Tankens Wei;
Og derfor, skjondt jeg Friheds Frø har saaet,
Nødvendighedens Frugt nu høster jeg.
Jeg maa tilbage, thi jeg vild er gaaet!
Og kan end Følgerne forandres ei,
Fra denne Stund der strengt moralst maa handles,
Min Villie luttres maa, mit Sind forbandles.

Det bliver vanskeligt — jeg veed, jeg veed'et!
Men i min Kamp jeg dog har denne Trost,
At i hvor tidt end saaret blev mit Bryst,
Jeg i det Hele dog er fremad skredet:
For hvert et Tab der Indsigt kom istedet,
Af hver en Smerte drog jeg Tankens Lyst,
Bud hver en Feil, som ak! jeg har begaaet,
Har idetmindste jeg Erfaring faaet. —

Han styrket reiste sig, og efter gik
 Han op i Haven, som dog nu var øde;
 Men ned fra Salens Bindver klang Musik,
 Hvis Toner bølged lisligt ham imøde.
 Knap var han inde, før han Die fil
 Paa Kriger og Mille, som i Balsen glæde,
 Paa Hansen og Hanne, som en Hopsa sprang,
 Paa Herrer og Damer, som i Kreds sig svang.

Musiken netop taug, og om han vilde
 Til næste Dands omslynge Brudens Liv,
 Da ham det Puds Rivalen vidste spille,
 At snappe bort igjen den unge Bib.
 Hvad Andet har da selv han at bestille,
 End søge Hanne op til Tidsfordrib,
 Med hvem paa Gulvet længe han omsvang sig,
 Mens til en voldsom Lystighed han twang sig.

Herover blev nu Hansens Pande kruset;
 Tilsidst Forvalt'ren raabte: Mange Tak!
 Hvorpaa sin Brud han bort fra Adam trak,
 Der hen til Bordet tumled som beruset.
 Mens Milled dandsed og Musiken brused,
 Omkap med et Par Herrer der han drak,
 Saa ei den mindste Dands han sik med Bruden;
 Thi nu tog Sværmen bort, som var indbudten.

De twende Brude fjerned sig med Tlen,
 Idet de listigt til hinanden saae,
 Og Adam med Collega fort derpaa
 Godnat Baronen bød, som dem med Smilen
 Formanedede, til ret at nyde Hvilen
 Og ikke just med Solen op at staae.
 Jeg selv, han vedblev, vaager for Ter Alle,
 Mens Folkene Naketterne la'er knalde.

Afsted sloi begge Herrer, samme Vei,
 Og varm af Eskov, hed af Vinens Flammer,
 Vor Helt nu aabner Døren til sit Kammer
 Og sukker længselfuld: See her er jeg!
 Men ingen kjærlig Arm ham der annammer,
 Han seer omkring sig — Bruden er der ei;
 Han aabner Skabet, ryster Sengepuden,
 Men borte var og borte blev dog Bruden.

Han løfted Bordet op med Vaskevandet,
 Selv under Sengen sogte han sin Brud;
 Men der han fandt dog noget ganske Undet,
 Og skuffet sloi paa Gangen saa han ud.
 Her modte han Forvalteren, der banded
 Og raabte til ham, hidsig som en Stud:
 Hvor har De gjort af Hanne? Gid den Sorte ...
 Hvad! afbrød Adam: Ogsaa hun er borte?

En Pige gik forbi, der lod et Ord
 Om begge Damers Flugt til Haven falde,
 Og ned i Haven begge Herrer foer,
 Just som Naketterne man herte knalde.
 Ved Maanens Smil, som Elskende paakalde,
 De speided ivrigt efter Bildtets Spor:
 To hvide Skikkelses saaes fjernt i Gangen —
 De styrted frem, og hver nu Sin holdt fangen.

Paa Engen ud de Sprællende de sorte,
 Men see! ved Adams Hjerte Hanne laa,
 Og da sin Donna Hansen rask afflørte,
 Han ind i Baronessens Dine saae.
 De twende Herrer deres Fangst ei rørte,
 Men bytted Damer, som man kan forstaae,
 Og uden Naade maatte nu fra Engen
 De skjonne Fanger op i Brudesengen.

Men i den maaneklare, stille Nat,
 Steg Glimt i Glimt Naketter op fra Jorden,
 Der kasted deres Stjerner over Gaarden,
 Og spruded Funker ved det Under, at
 Den frie Drinde nu var lænket vorden.
 Knap sluktes een, før een der tændtes brat,
 Hvis Knald den store Nyhed høit forkynder
 For Verden — det vil sige: Godsets Bønder. —

Saalunde da vor Helt blev Ægtemage;
 Han nød nu Lykken, ikke blot af Navn,
 Mens som en Drøm de gyldne Hvedebrødsdage,
 Da hele Somren, svandt i Hjemmets Favn.
 September kom, og bort fra Godset tage
 De unge Ægtefolk til Kjøbenhavn,
 Hvor Mille absolut vil have Bolig
 Og gjøre sig med Byens Liv fortrolig.

I aaben Wienervogn med fire Fuchser
 Ad Vesterport de rulled ind med Larm,
 Imedens Adam, støttet paa sin Arm,
 Med fornemt Nedblik Folkemængden duxer.
 Bagpaa sad Tjeneren i gule Buxer
 Og læned sig til Kammerpigens Barm;
 Men Fruen selv sad ved Gemalens Side,
 Med Fløjelshat og Strudsfjer, lange, hvide.

Ved Vognens Numlen hun forsviet leer,
 De stærke Smæld af Pidskens hende gotte,
 Og mens de foran Bagten holde maatte,
 Hun muntert om til alle Sider seer.
 Men da Sergeanten ud lidt brøsig traadte
 Og spurgte dem om Navn og Characteer,
 Da skreg hun heit, for om Respect at minde:
 Hofjunker Homo med Fru Gemalinde!

Afsted foer Vognen — men af Volden ned
 Netop paa samme Tid der monne stige
 En bleg og blond, en ung og hvidklædt Pige,
 Hvis grønne Slør om Liliekinden gled.
 Dengang ved Bagten Vognen holdt og lige
 Forbi den paa sin lette Fod hun skred,
 Saae hun i veiret, og af Synet rammet
 Hun standsed, og i Purpur Kinden flammed.

Med Lynets Hast den lille Parasol
 For Kinden og for Diet op hun forte,
 Og dækket af dens Skjerm som af et Skjold,
 Hun skjælvende nu Milles Udraab hørte.
 Ned efter Vognen, som med Larm bortkjørte,
 Hun længe stod og stirred, stiv og kold,
 Saa drog hun Veiret dybt, og langsomt fremad,
 Igennem Porten ud, hun vandred hjemad.

Hun kom til Havens Dør, hvor Gittret endte,
 Hun løfted Klinken, mens et Suk hun drog,
 Men atter slap hun den og om sig vendte,
 Hvorpaa til Vester=Sti hun Beien tog.
 Mens Aftensolens Glod i Bølgen brændte,
 Og sagte Windpust over Søen jog,
 Gik der hun op og ned med scenket Die,
 Mens tunge Tanker hendes Hoved boie.

Længst Solen sank, men hendes Trin dog lode,
 For hver en Vandringemand var Stien tom,
 Da saae medeet hun op som fra de Døde,
 Og dreied Foden imod Hjemmet om.
 Der hende Pigen uissomt kom imøde
 Og raabte: Tomfru Alma! Skynd Dem, kom!
 For Deres Udebliven var vi bange,
 Alt Deres Fa'er har søgt Dem flere Gange.

Hun gik i Stuen ind, hvor Theemaskinen
 Paa Bordet stod med Lys og Aftensmad,
 Og hvor i Slaabrok, klædt som Mandarinen,
 Den gamle Gartner ved sit Skakbræt sad.
 Hvor bli'er du af, min Tøs? han raabte glad,
 Idet ved hendes Syn sig flared Minen:
 Den gaaer til Otte, og før Klokk'en Ni
 Du veed vi maae ha' endt vort Skakparti.

Høst, du Erstatning skylder mig for Mat'en,
 Som med din Dronning du igaar mig gav;
 Thi hvis jeg ikke her mig hævner brav,
 Jeg lukker intet Die hele Natten.
 Undskyld mig, svared Alma, medens Hatten
 Og Shawlet hun nu hurtig lagde af:
 Jeg blev i Byen længer end jeg vilde,
 Og mærked ikke selv det var saa silde.

For hendes Fader Dranken hun issjenked,
 Paa hvert et Spørgsmaal gav hun ham Besked,
 Hvorpaa hun satte sig, med Blikket sørket,
 Til Skakpartiet foran Bordet ned.
 Den Gamle drak sin Thee, med Diet lønket
 Til Brættet, hvor med Brikken frem hun skred;
 Og Spillet nu gik fort saa godt det kunde,
 Mens Alma misted Officer og Bonde.

Medeet den Gamle raabte: Hvad, du Nar,
 Der trækker du jo med min sorte Springer,
 Og hvad er det? Du ryster paa din Finger.
 Nei lad mig engang see! — Et Lys han ta'er,
 Som ganske nær han hendes Ansigt bringer —
 Ja saa min Sanden! du jo Feber har,
 Hvis paa Couleur jeg ellers kan forstaae mig —
 Nei løft dit Die! See dog rigtig paa mig!

Dog Alma her sit Blik ei løste vilde,
 Thi fast ved Dielaaget Taarer hang,
 Der yppigt ned ad hendes Kinder trille,
 Da med at rinde først de kom igang.
 Fra Stolen hun sig reiste ganske stille,
 Men med det Udraab op den Gamle sprang:
 Du noget Nyt om ham har hørt derinde!
 Den gamle Sorg du aldrig vil forbinde.

Da intet Svar der kom, gik spændt urolig
 En Stund han taus af Gulvet op og ned,
 Til Alma skottende, der kæmped trølig
 Med hver en Taare, naar den frem sig stred.
 Paa eengang udbrød han med Hestighed:
 Hvad er der blevet dog af denne Bolig,
 Af dette Huus, hvor Freden før holdt Vagt:
 Os dette Menneske har ødelagt!

Ta hvilken Glæde var det for hver Morgen,
 Maar ved min Dont dernede selv jeg gif,
 Og du mig sloi imøde med et Blik,
 Der var for Munterhed og Sundhed Borgen;
 Maar med din Sang du mig bortgjenned Sorgen,
 Maar i din Skaal dit Blomsterfrø du sile,
 Maar du mig hjalp at klappe Havens Gange —
 Ne, i vort Paradüs der kom en Slange!

Hvordan har hele to Åar nu vi levet!
 Forpiunt og spændt, som mellem Liv og Død,
 Som om der Dyrtid var paa Glæde blevet,
 Og Taarer hørte med til dagligt Brød.
 Et heelt Åar ei den Falske havde skrevet,
 Saa kom der Brev, der gab os Hjertestod:
 Et Opslug til den Brud, han selv sig kaared —
 O, som en Slyngel har han ad sig baaret!

Hvad er der blevet af det Rosenslor,
 (Her strøg han Almas spredte Haar ilave)
 Som jeg opelsked i min stille Have,
 Og hvoraf disse Kinder før bar Spor?
 Af Taarer vandet i mit Hjem nu groer
 Kun Lilien, som man planter den paa Grave.
 For det jeg takker ham, der sit i Garn,
 Der reent spolered mig mit rare Barn.

Ja over ham alt Ondt jeg ønske funde!
 Tys, Fader! raabte Alma pludselig:
 Onsk Adam intet Ondt, thi alt det Onde,
 Der ramte ham, tilbage faldt paa mig.
 Men tro mig, tro mig, læges skal min Bunde!
 Alt fra imorgen af, jeg lover dig,
 Vi Dagen hilse skal som før med Glæde,
 Ikkun iasten gib mig Lov at græde!

Her kasted hun med Suk sig til hans Bryst,
 Hun græd og græd, som om i Taarer Kilde
 Sig hendes Hjerte reent oplöse vilde,
 Og snart den gamle Mand græd med til Trost.
 Om i hans Arm hun længe hvilte stille,
 Til hun Godnat ham bød med kjerlig Rost,
 Og med et Lys, hvis lange Tande flammer,
 Steg nu hun op af Trappen til sit Kammer.

Der dvælte længe hun for Adams Billed,
 Før med alvorligt Blik hun ned det tog,
 Hvorpaa et Klæde hun om Hammene slog,
 Og tætindhyllet det paa Bordet stillede.
 Ud af sit Skab hun saa en Skuffe drog,
 Af Minder fuld, der Savnet tidt formildede,
 Og da hun havde seet, at Intet feiled,
 Hun Alting pakket ind og Alt forsegled.

Dybt i Commodens hemmelige Gjemme
 Portrait og Pakke langsomt skød hun ind,
 Idet hun sulked: For hans Billed blind,
 Jeg stræbe maa ham selv nu at forglemme;
 Han i en Andens Hjerte nu har hjemme,
 Og Synd er nu det længselsfulde Sind.
 Hver Mindeblomst, jeg før gav Ly og Skygge,
 Maa som et Ukrud jeg med Rod oprykke.

Tmod det aabne vindue hen hun gif,
 Hvor ud hun i det dybe Mørke skued,
 Der lydloft over Gartnerhaven ruged;
 Men snart fra Mørket hæved hun sit Blik
 Mod Efteraarets Stjernekrands, der lued,
 Og der først hendes Tanker Hvile fil.
 O, hvisked hun: Hünt Lys er din Indstiftelse,
 Hos dig er ei der Skygge af Omskiftelse!

Op til din faste Orden skuer jeg,
 Hvor frem i Natten Kloderne du fører,
 Der følge Planen, men forstaae den ei.
 For dem sig ogsaa Banens Maal tilslører,
 Men paa dit Vink enhver af dem sig rører
 Og vandrer rolig den bestemte Vej.
 For deres Løb med Troskab at fuldende,
 Det er dem nok, at de din Villie kjende.

O, mig den samme Troskab ogsaa lær,
 At ei min Sjæl fortvivlet skal forsage;
 Af dine Hænder lad mig Skjæbnen tage,
 At den, skjondt dunkel, kan mig vorde kjær.
 Min brudte Bane ny for mig du drage,
 Og medens Alt for mig forvirres her,
 Mens jeg er blind, mod Maaleet du mig føre:
 Min hele Villie kun skal dig tilhøre!

Til Skjæbnens Herre hun sig overgiver,
 En Nyttet lig, der ved en Afgrundstrand,
 Naar stedse mørkere det om ham bliver
 Og Sporet ei at see han er i stand,
 Den slupne Tømme til sin Ganger giver,
 At Svelget den forbi ham bære kan.
 En ubetinget Lydighed hun lover,
 Og derved kom Fortvivlesken hun over.

Hun saae den under sig i al dens Bildhed,
Hun følte Frygten for dens Afgrund endt,
Mens her hun stod i Aftnens dybe Stilhed
Med Blikket opad imod Trosten vendt,
Ned fra hvis Lys en Strom af Fred og Mildhed
I hendes Hjerte uafbrudt blev sendt.
Fra Sorgens hele Bitterhed befriet,
Blev dybt i Lidelsen hun her indviet.

Hun i dens Skole havde gjennemgaet
Den første Klasse, hvorved Indsigt ret
I Lidelsens Natur hun havde faaet.
Dens Analyse havde hun forstaet,
Mens hun i Gensomheden havde grædt,
Omspundet af de mørke Tankers Net.
Hun havde skuet Twiblen dybt i Diet
Og siddet ængstet under Frygten bøiet.

Hun havde seet som Boblen Haabet brioste
Og Lykken som en Drøm opløses brat;
Hun havde prøvet Alt i Et at miste,
Og sluppet med et Suk sin sidste Skat;
Hun havde følt Fortvibelsen sig friste,
Fortapt og trosteslos, af Tro forladt;
Hun havde lært, at Livet kan opgives,
At det kan splittes, splintres, sonderrives.

Men her ved Mattens klare Stjerneskin,
 Der Broen mellem Jord og Himmel bygged,
 Hun op i Skolens anden Klasse rykked
 Med et i Fred og Mildhed oploft Sind.
 En meer af Lidelsen til Jorden tryklet,
 I dens Synthese viedes hun ind,
 Hvor alt det Sonderrevne skal forbindes,
 Hvor Alt hvad der er tabt paany skal vindes.

Hvor Hjertets skulsive Spire skal beskyttes,
 Til atter blomstrende den skyder Knop
 Og Mindets Nodder sees som Haabets Top;
 Hvor Indtryk med Anskuelser skal byttes,
 Hvor Dissonanser, hvoraf haardt man stødtes,
 I klangfuld Harmoni skal løses op;
 Hvor Livet midt i Døden skal bevares,
 Hvor Lidelsen, med eet Ord, skal forklares.

Men hvor er dette muligt, var der ikke,
 Naar Lidelsernes Skole her er endt,
 Et andet Liv, hvor Tanken har erkjendt,
 At Fryd og Smerte Favn i Favn maa ligge?
 Hvor er det muligt, Lyst af Qval at drifke,
 At juble paa et Baal, der alt er tændt,
 At synge Martyrsangen midt i Flammer,
 Hvis Lidelse fra Salighed ei stammer?

Men Himmelens Salighed er altfor rig
 Til i et enkelt Væld sig at udømme,
 Og dersor deelt den her udgyder sig
 I Lidelsens og Glædens fulde Stromme.
 Paa Glædens Bund jo Smerten sees at drømme,
 I Smertens Dyb jo Glæden ligger Lüg;
 Af Væsen eens, de mod Forening hige,
 Af ueens Form, hinanden de bekrige.

Ved denne Kamp, paa Jorden aldrig endt,
 I Livets Gang Bevægelsen de vække,
 Og Sjælen, som de verelviis tiltrække,
 Har begges Forskjel i sit Suk erkjendt.
 Kun i et enkelt, lykkeligt Moment
 I Hjertets Fred de sammensmelte begge,
 Og den, som da paa eengang begge smagte,
 Til ham sit Nectarbæger Himlen rakte.

Til ham den fulde Wished ogsaa flød,
 At Saligheden Lyst og Smerte rummer,
 At Himmelens Fryd optager Jordens Kummer,
 At Lidelsernes Hjem er Glædens Skjød.
 For denne dybe Trøst hvert Suk forstummer;
 Og denne Himmelens Nectardraabe nød
 Nu ogsaa Almas Sjæl, mens Lyst og Smerte
 Forenet gjennemstrommed hendes Hjerte.

Endnu som før ved Winduet hun stod,
 Endnu fra Nattens Mulm, som hende truedes til i Hætten.
 Da nys sit Svælg Fortviblelsen oplod,
 Med faste Blik hun op mod Lyset skued,
 Hvor af det milde Stjerneskin hun suged
 En evig Trost, der slog i Hjertet Rød;
 Der ind i Fredens Rige hende førte,
 Hvor intet jordisk Haab sig længer rørte.

Niende Sang.

Bor Helt gaaer fremad — Helite fremad gaae,
Om Kugler end som Hagl omkring dem regne,
Om Venner end og Fjender om dem segne,
Om Skjæbnens Lyn end Slag i Slag dem naae:
Og denne Heltens Fremgang her vi maae
Endog med Navnet af et Spring betegne,
Thi siden sidst han forte Bruden hjem,
Er tolv Aar han i Tiden sprungen frem.

I dette Spring leverer han det factiske
Beviis for Tidens frygtelige Fart;
Thi Ni og Tred've Aar han sylder snart,
Og staarer nu midt i Livet, i det practiske.
Det Livsafsnit, der kaldes det didactiske,
Fordi man deri lærer at see klart,
Nu ligger bagved ham, og Liv og Lære
Man seer ham deres modne Frugter være.

Skjøndt mangen Ungdomsdrøm han har opgivet,
 Han dog mod Idealet stræber end,
 Med den Bevidsthed, at det kun er Skin,
 Naar ei det mægter at beseire Livet.
 Hii Frihed, som i Tankeperspectivet
 Abstrakt og formløs vinked for hans Sind,
 Men for hvis Uttring Livet strax slog Bommen ned,
 Har han vendt Nyggen og vil nu Fuldkommenhed.

Han alt sig har tilegnet nogle mindre
 Fuldkommenheder, hvorpaa Magt der laa;
 Og hvilken Magt vel skulde ham forhindre
 Fra Skridt for Skridt til Maalet selv at naae?
 Paa dette Punkt, betræffende det Indre,
 Sees altsaa Helten ester tolv Aar staae;
 Og nu der spørges om, hvad Virkning Tiden
 Har frembragt i hans Liv paa Ydersiden.

Her er en virkelig Forandring skeet,
 Og en Forandring, som saalidt ei klunker;
 Thi ei blot blev forlængst han Kammerjunker,
 Hvad man med hundred Andre og har seet,
 Men han en Kammerjunker blev med Grunker,
 Og om en saadan har man længe ledt.
 Af Doden Hr. Baronen er udmarbet,
 Og Mille nu har Baroniet arvet.

Hvis hun en Søn faaer, bliver han Baron,
 Men hidtil har hun Døttre kun desværre;
 Og dør hun selv, da bli'er for sin Person
 Vor Helt imens han lever Godsets Herre,
 Men kjøres han saa bort paa Dødens Kærrer,
 Gaaer Godset, med hans Arvings Exclusion,
 Over til Sideliniens øldste Lemmer,
 Hvad Erectionspatentet klart bestemmer.

Endnu til Overflod, om ei til Gavn,
 Her at berette heller ikke slader,
 At med Baronen sank hans gamle Fader
 Fra Møllerpigens Arm i Gravens Havn.
 Af denne Grund ei Unstand meer tillader
 At falde Helten ved hans Døbenavn;
 Som Arving til sin Faders Navn og Hæder,
 Han under Navnet Homo nu optræder.

Og nu, min Læser! ind i Homo's Bolig,
 Der midt i Hovedstaden hæver sig
 Grundmuret, stor og elegant — fortrolig
 Af Sidetrappen op jeg fører dig.
 I sin Studerestue, dyb og rolig,
 Paa Kobberstik og Bogreoler rig,
 Staar Helten ved sin Pult, til Bogen lænket,
 Hvor i hans Blik og Tanke dybt er senket.

Hvor smukt endnu hans Ansigt! Ikke meget
 Han sig forandred i den lange Tid:
 En mindste Haar er paa hans Hoved bleget,
 Og Haand og Pande skinner ungdomshvid.
 En enkelt Rynke Tiden vel har streget
 Om Kind og Mund, der dog er lige blid;
 Men som Erstatning har til Manddoms-Gave
 Den skjenket hans Person en lille Mave.

Men vel at mærke, kun en ganske lille,
 Der næsten for Figuren er en Zitr,
 Og dobbelt Værdighed Personen giver,
 Naar Kammerjunker-Rollen den maa spille.
 Hans Klædedragt — dog lad mig tie stille!
 Begyndes her, jeg aldrig færdig bli'er;
 Thi at Fuldkommenhed han stræber efter,
 Fuldkommen os hans Klædedragt bekræfter.

Hvad læser han? — Kan jeg mit Die troe?
 Demosthenes! og det i Dr'ginalen!
 Og der ved Siden ligger Cicero
 Med Quintilianus, Mesteren for Talen.
 Først i den græske Text han stirrer jo,
 Og derpaa de latinske Reglers Allen
 Han legger paa den, for at see, hvorvidt
 Her Theori og Praxis holde Skridt.

Med hvilken Flid og Iver han studerer,
 Og dog med hvilket aandigt Velbehag!
 Man seer det gjelder en alvorlig Sag,
 En Sag, der meget nær ham afficerer.
 See blot, hvor han nosiagtigt sig noterer
 Udbyttet af sit Studium idag!
 Saa hurtigt som hans Pen just gaae hans Tanker,
 Da pludselig det rast paa Døren banker.

Knap faaer han sagt: Al, hvem vil nu igjen
 Mig plage med sin Snak? det vist er Bentsen!
 For Dørenaabner sig og lille Jensen,
 Hans Barndoms, Ungdoms og hans Manddoms Ven,
 Foruden andre Cer'moniers Endsen
 End et god Dag! imod ham styrter hen.
 Hvor gaaer det? stammer Homo, lidt betuet.
 See, raaber Jensen: Listen den er sluttet!

Bed disse Ord han et Papir udfolder,
 Som sammenrullet han i Haanden var,
 Og som en Nække Navne indeholder,
 Saa lang, at knap der Ende paa den var.
 En mægtig Glæde Synet Homo volder,
 Papiret ud af Jensens Haand han ta'er,
 Og begge sætte sig paa Canapeen
 Med Listen, for i Mag at gjennemsee'en.

Mens dermed sysselsat er begge Venner,
 Vil dig, min Læser, jeg indvie her
 I Sagens Sammenhæng, som ei du kjender,
 Men hvis Begriben dog dig ligger nær.
 Du veed, at Homo's Streben sig fuldender
 I en Fuldkommenhed, der Frugter bær,
 Og at dens Genhed deelviis han opleder,
 Idet han Tagt gjør paa Fuldkommenheder.

Du veed, at allerede nogle mindre
 Fuldkommenheder han erhvervet har —
 Saa til Exempel kan vi her erindre,
 At ypperligt han spille kan Billard,
 At Fransk han taler, som om i det Indre
 Af Frankrigs Hovedstad han opfødt var,
 At han en Mester er i Nideskolen,
 Og at han træffer Prisen med Pistolen.

Men dermed har til No han ei sig slaaet;
 En fuldendt aandelig Personlighed
 Er Idealet, som for ham har staaet,
 Og af hvis Skjønhed aldrig han blev kjed.
 Paa twende Maader har han søgt at naae'et:
 Forst som den fine Mand — som den, der veed
 At gribe Livets Form, den ægte, sande,
 Og dernæst ved til Taler sig at danne.

Som sin Mand er han mægtigt avanceret,
 I Smag og Anstand har han vidt det bragt,
 Hans Væsen er proberet og justeret,
 Og fuldendt er hans Tone som hans Tact.
 I fornemt Lag, hvor tiidt han figurerer,
 Har hans Galanteri selv Opsigt vakt,
 Og i sit Huus sin lille Baronesse
 Behandler han med største Delicatesse.

Som Taler — og af hvilken Grund han vil
 Just være Taler, ligger klart for Dagen;
 Thi fun i Talen, som i Konsten Smagen,
 Personligheden driver frit sit Spil.
 I den Personen udgjør Eget med Sagen,
 Der gjennem hin jo netop bliver til;
 I den (hvad vore Præster kan os lære)
 Kan selv en Gestus Frugt for Livet bære.

Som Taler altsaa har i flere Nar
 Han Rhetoriken grundigt lagt sig efter,
 Og end han dyrker den af alle Kræfter;
 Thi intet Nutidsmonster han forsmaaer,
 Og paa de Gamle skarpt han Blikket hestter.
 Demosthenes som Maal for ham staarer;
 Men dette Maal som Middel atter tjener
 Den Plan, han her at gjennemføre mener.

Som hver en ædel og begavet Mand
 Han ønsker Efterverdnen at tilhøre,
 Og dersor noget Stort han vil udføre,
 Idet han løser fri af Tankens Baand
 Det Ideal, som skal Mirakler gjøre,
 Naar han til Seir har ført det ved sin Haand —
 Jeg siger Haand, skjondt Mund jeg burde sætte,
 Da han ved Ordet jo vil Alt udrette.

Allmindelig Fuldkommenhed er Tingen,
 Som han udbrede vil i hver en Stand,
 Og i saa vidt et Omfang som han kan,
 Thi efter Planen udelukkes Ingen.
 Ved Talerkonstens Kraft han vil fremtving'en,
 Fuldkommengjøre vil han Stat og Land,
 Gjenføde Folket ved total Forvandling,
 Idet hans Tale vækker det til Handling.

Det var en dristig Plan, men ei Chimære;
 Hvad Andet var det vel han vilde her,
 End hvad de største Mander, hver især,
 Til Formaal satte sig ved Liv og Lære?
 Men for nu Planen at realisere,
 Har længst han forelagt den for en fjær
 Og gammel Ven, som villiger Tendensen,
 Og som er klog paa Livet — nemlig Jensen.

Bor Jensen, som Assessor er i Retten,

Og derhos Practicus og Pebersvend,

Samt ivrig liberal og varm i Hætten,

Er snart i tolv Åar Husets bedste Ven.

I hver en huuslig Strid han stiller Trætten,

Han Herrens Rynker glatter ud igjen

Og Fruens Sti paa tusind Maader jævner,

Saa hun sin Cicisbeo ham bencævner.

Bed Tjensens Hjælp iværk skal Planen sættes,

Thi begge Venner, efter lang Debat,

Har sig foreent i den Beslutning, at

En Talerklub som snarest skal oprettes,

Hvor alle Hjerter skal ved Talenlettes,

Hvor alle Stænder Ordet skal tæ'e fat,

Og hvor, ved Homo's Ord gjort idealere,

Den store Masse dannes skal til Talere.

Er først af Homo Massen inspireert,

Samt gjennemtrængt af Livets Idealer,

Og godt i Konstens Regler indstudeert:

Skal den i Landet sendes ud som Taler,

Og allevegne stifte Filialer,

Bed hvilke hele Folket, stimuleert

Og egget op, som i total Forvandling

Begeistres skal og drives frem til Handling.

Paa eengang, som ved Trolddom og Magi,
 (Thi sligt et Maal man opnaer ei ved Virken)
 Skal Slaget bryde los, i kraftig Virken
 For Haandværk, Handel, Landbrug, Industri,
 For Almeenaanden, Bidenskaben, Kirken,
 For Frihed, Konst og nordisk Poesi,
 Og Talen ei med Folket slutte Freden,
 For det i Alt har naaet Fuldkommenheden.

Det var den store Plan, som Egoisten
 Forhaane kan, men Landets sande Ven,
 Ja hvert oprigtigt Menneske og Christen,
 Ei nok til Gjengeld prise maa igjen;
 Paa Talerklubben var det Medlemslisten,
 Som nys til Homo Jensen rakte hen,
 Hvis Iver og Bestræbelser det skyldtes,
 At med saamange Navne Listen syldtes.

Gi sandt, udbryder Jensen: her er nok
 Af KræFTER til din Plan at gjennemføre,
 Og bringe Landet i et vældigt Nøre,
 Naar først sig taler varm den hele Flot?
 For Løiers Skyld du Tallet dog skal høre!
 See her! Af Journalister just en Skof,
 Af Militære Tre, for ei at lyve,
 Af Pensionister Gen og Fjørdfindstyve.

Af Philosopher og Poeter Fyrre,
 Af Laugsinteressenter og af frie
 Professionister Hundrede og Ni.
 Af mindre Kjøbmænd Tolv — En af de større.
 Af Professorer og Doctorer Ti.
 Sex Seminarister — ikke af de tørre.
 Fem Gaardmænd. Ette Huusmænd fra et Lehn.
 Af Procuratorer Syv, af Sømænd Gen.

Af Kræmmersvende Sytten. Af Studenter
 Tre og Halvfjærds. Af Fabrikanter Fem.
 Halvtreds af Folk, som tære deres Menter.
 Af Konstnere, som her har Huus og Hjem,
 Endnu ei Nogen, men endeel jeg venter.
 Af Præster To — vi kan undvære dem!
 Halvsems af Folk, som Ingenting kan kaldes —
 Det gjør: Fem Hundrede og Fjirs in Alles!

I Sandhed! svarter Dennen, heel fornøjet:
 Din Iver ikke nok jeg rose kan;
 Men sūg mig dog, hvordan har det sūg føjet,
 At her ei tegnet staaer en Adelsmand?
 At excludere dem jeg har for Diet,
 Udraaber Jensen: Bort med denne Stand!
 I vore Tider reformeres Staterne
 Af Adlen ei, men fun af Demokraterne.

Maaſkee! gjensvarer Homo: Men nu maa
 En Generalforsamling der bestemmes,
 For at iſtand vi Lovene kan faae,
 Hvorved det unge Samfunds Kraft skal tæmmes.
 Især maae Filialerne ei glemmes,
 De under Moderklubbens Magt vor ſtaae;
 Thi fun i den kan Status man bedømme,
 Og ud fra den Impulſen fun vor ſtrømme.

Ta viſt, ham Jensen ſvarer: Lov maa gives,
 Og Straf der ſættes maa ved Exclusion,
 Og ſtrax der vælges maa en Direction,
 Thi ellers vil man rives fun og kives.
 Men førſt maa Samfundsaanden dog oplives,
 Og dette angaaer nærmest din Person;
 En Generalforsamling er fornøden,
 Især for at dit Ord kan gjennemglød'en.

Jeg kan forſikke dig (vor Helt gjenmæler)
 Uforberedt jeg dertil ikke gaaer.
 Det er nu — lad mig ſee — paa ſjette Mar,
 At juſt ved denne Sag min Tanke dvæler.
 Ved Dag og Nat jeg for Ideen fjæler,
 Som min Bestemmelse den for mig ſtaaer,
 Ta dette Værk et helligt Værk mig tykkes;
 Det ſtaaer i Himmelens Haand, om det ſkal tykkes.

Det lykkes vil, det lykkes vil med Øre!
 (Ham Jensen ræs i Talen falder ind)
 Thi sūg mig, hvad iweien der skulde være?
 Jeg mig forstaaer paa Menneskenes Sind,
 Jeg veed at de vil smigres; at de høre
 Hvert Nag, naar blot dem levnes Ørens Skin.
 Bring blot til høit at svulme Samfundsanden,
 Og Værket vil faae Fremgang esterhaanden.

Naar da om en ti, tolv Æar, eller flere,
 (Her Vennen let paa Skuldræn flapped han)
 Vi see Fuldkommenheden rundt florere
 Og flynge Krandsen om det hele Land:
 Da — da, min Ven, vil Folket subskribere
 Paa Øressoilen for sin store Mand.
 Her, ligefor dit Huus, vi hen vil flytl'en,
 Og den skal slaae Sparto til Frihedsstøtten!

Ja du er god Profet! den Anden smiler,
 Idet han let fra Sædet reiser sig:
 Men kom, min Ven! Forlænge her du hviler,
 Min Kone ved sit Theebord savner dig.
 Hvor har jeg mine Handsker? — Tiden iles,
 I Reunion française man venter mig.
 Har du din Hat? — Nei lad fun Listen ligge!
 Jeg nok har Lyft, lidt meer i den at kiske.

De gik med rafte Skridt igjennem Salen,
 Mens Homo sagde: Nøb ei, hvad du veed
 Om Sagens Sammenhaeng; det vil forhal'en,
 Giver du min Kone om vor Plan Besked.
 Imorgen tidlig vi fortsætte Talen,
 Naar jeg i Retten kommer til dig ned;
 Da vil paa Lovene vi rigtig klemme,
 Og Tiden til Forsamlingen bestemme.

Her aabned Doren han til Dagligstuen,
 Hvor i sin Sopha, for sit Theevandsbord,
 Ved Lampens Skin sig præsenteerte Fruen,
 Mod hvem med Bul og Skraben Jensen foer.
 Hun var endnu den Samme: Fløielshuen
 Sad skraa paa Løkkerne med Dusk og Snor,
 Og usorandret, med sit friske Bæsen,
 Stod mellem røde Kinder stumpet Næsen.

Ikkun i eet Capitel havde lønge
 Hun Tidens Virkning sporet og erkjendt:
 Hun blevens var særdeles corpulent,
 En Folge vel af hendes Barselsenge.
 Men derfor lod dog ei hun Ho'det hænge,
 Som om med tyndt Liv Livet selv var endt;
 Nei, endnu lige kvik og lige vever,
 Sin Andeel hun af Jordens Goder fræver.

Min Cicisbeo sine Pligter glemmer!
 Begyndte hun til Jensen, just som han
 Med Homo Plads tog foran Bordets Mand:
 Min Mand, som er en Hemmelighedskræmmer,
 Dem i sin Pose nu bestandig gjemmer,
 Saa ikke meer De mig opvarter kan;
 Og dog jeg havde tusind Ting paa Hjertet,
 Hvormed min Ven saa gjerne jeg beverted.

Tal, bedste Frue! heres Jensen svare:
 I mig De Luther Dre finder jo.
 Ja viist, hun siger, jeg mig nok skal bare!
 Først under fire Dine man er To.
 Troer De maaskee Gemalen tør erfare,
 Hvad jeg min Cicisbeo vil betroe?
 Fortroligt tales fun med twende Tunger —
 Men see, der har vi jo de sæde Unger!

Knap var det sagt, for Dørene sloi op
 Med Larm og Stoi, og ind med drijstig Mine
 Sprang først den ell'veaarige Bettine,
 Og saa den tiaars Julle med et Hop.
 Det var to vakkre Glutter, ranke, fine,
 Med Kinder røde som en Rosenknop,
 Med stumpe Næser og med Net om Haaret,
 Der, heelt tilbagestroget, fort var skaaret.

I deres Blousekjoler frem de sprang
 Paa Fløielsskoe, men efter Curmethoden,
 Der kom for kjertelsvage Børn igang,
 Barbenede fra Knaet indtil Foden;
 I hvilken Smag de dog kun fulgte Moden,
 Thi selv til Curen spored ei de Trang.
 De løb om Bordet rundt som ellevilde,
 Og streg paa Thee, for deres Torst at stille.

Tys, tys, dem Fruen svared: Thee jeg skjenker!
 Hvorpaa med Alvor hun tilfoied strix:
 Paa jeres Pligter I slet ikke tænker,
 Smukt frem, og for Hr. Jensen gjør et Knits!
 Den lille Julle strax sit Hoved scenker
 Og løsper vittig: Knits for Mester Fix!
 Hvorpaa hun op og ned af Jensen gned sig,
 Mens i sin Faders Favn Bettine smed sig.

Mens han i Haaret purrede den Hulde,
 Hun til sin Svister raabte: See paa Fa'er!
 Idag han sin galante Mine har,
 Som om han Complimenter sige skulde.
 Og see hans Kalbekryds! gjensvarer Julle:
 Just som han tegnet staer i vor Corsar!
 Og dermed hen til Skabet løb de begge,
 For frem den lille Huuscorsar at trække.

Her er Forklaring nedig. Som en Moder,
 Der seer sit Ideal i sine Smaa,
 Det Fruen tidlig alt paa Hjerte laa,
 Ved Læsning at opdrage sine Poder
 Til hurtige, spirituelle Høder,
 Hvorfor til ABC hun lod dem faae
 Corsaren, i hvis Billeder de Spæde
 Fandt deres første Barndoms skyldfri Glæde.

Men Bladets Wittighed i den Grad valte
 Bettines og den lille Julles Bid,
 At beggeto hinanden Haand de rakte
 Til en Corsar for dem og deres Tid.
 Alt hvad i Huset ikke ret dem smagte,
 Hver Lærer, som forlangte større Flid,
 Ethvert Besøg fra Byen og fra Hoffet,
 Ja Fa'er og Mo'er til deres Blad gav Stoffet.

See der som i Triumf de Bladet bringe!
 Og der astegnet, som vi hørte nys,
 Staaer Homo med et vældigt Kalvekryds,
 Saa stram og snært, som Kjolen skulde springe.
 Med aaben Mund han vil et Ord fremtvinge,
 Halv hviet frem, som for at gi'e et Kys;
 Og under Stykket læses Inscriptionen:
 Fa'er i den fine Verden ang'i'er Tonen.

Heit Fruen lo, men rask i Huuscorsaren
 Slog Jensen Klo, som i et fundet Nov,
 Imedens Homo, der jo her var Narren,
 Sad paa sin Stol satisificeert, men flau:
 Satisficeert, fordi det smigred Fa'eren,
 At i hans kjære Born ei Nandensov;
 Men dog saa flau, fordi den givne Pille
 I Jensens Paahor smagte ham saa ilde.

Han smiilste lidt forlegen og sig rommed,
 Men holdt dog gode Miner som en Mand
 Der vidste god Besked om hvad sig sommed.
 Som om den hele Sag ei gik ham an,
 Hans Blik distract omkring i Lusten svømmed,
 Og seende paa Uhret mumled han,
 Just som han reiste sig fra Stolens Hynde:
 Vil jeg i Selstab, maa jeg nok mig skynde.

Han vod Farvel og gik. Men nu, da Ungerne
 Vel havde faaet deres Thee tillivs,
 Kom om et Sukkerbrod de op at riv's,
 Og heit omkap de begge brugte Lungerne.
 Tys! raabte Fruen til dem: Tand for Tungerne!
 I Spisestuen ud, hvis I vil riv's!
 Der kan paa jeres Billeder I male,
 Jeg noget har med Jensen her at tale.

Saa kom da, Tulle! Kom og stop dit Øre!

Bettine skreg og hen mod Døren foer:

Paa hvad der her skal skee, tor ei vi høre,
Og heller ikke see, saavidt jeg troer.

Men Tulle skreg: Corsaren med vi føre!

Vi Jensen male vil paa knæ for Mo'er;

Og hermed løb de ud i Spisestuen,

Og ene med sin Ven befandt sig Fruen.

To geniale Born! bemærkede Jensen.

Ta vist (ham Fruen svared) muntre Smaa,

Der bagop strax som unge Folker slaae,

Naar blot lidt stramt man holder dem i Trendsen.

Men her nu noget Nyt! Idag ved Grændsen

Af min Bestræbelse De seer mig staae:

Novellen, som jeg skrev paa, nu er færdig —

Og (afbrød Jensen) sikkertlig Dem værdig!

De selv skal dømme! svared hun med Til,

Idet hun fremtog et Par skrevne Hefter,

Som hun ham gav med Bon, at see dem efter,

Da vel hun vidste, at en qvindlig Stil

I sine geniale Spring bekræfter

Nodvendigheden af en critisk Fül.

Men, vedblev hun: betro Dem nu til Ingen,

Og til min Mand ei mindste Mæl om Ting'en!

Han vilde blive bange, hvis han aned
 At som Prometheus her jeg var paa Spil,
 Og at Novellepoesiens Ild
 Fra Venner og Bekjendtere jeg raned.
 Vor hele Omgangskreds har frem jeg manet:
 I Bogens Helt Grev Prut De kjende vil;
 Min Mand i hans Rival; de gamle Tanter
 Gjør Tjeneste som min Novelles Fjanter.

Thi hvad mig morer mest naar Pennen render,
 Er dog den skjonne Leilighed, man har
 Til lidt at fintre sine gode Venner,
 Og paa en Maade holde dem for Nar.
 Om En og Unden og sit Billed kjender,
 Han det at tilstaae nok iagt sig ta'er;
 Og naar blot ikke selv jeg her vil røre mig,
 Hvad kan man sige da? Hvad vil man gjøre mig?

O De kan troe mig, jeg har været huul!
 Jeg blodig snæret har til alle Sider;
 Især en vis Person tilbands jeg rider,
 Som vist af Harme vil sig øergre guul.
 Men vær saa artig! Medens Staklen lider,
 Jeg sidder tryg og sikker i mit Skul
 Og figer: Min Novelles Elementer
 Naturligvis fra Livet selv jeg henter.

Naturligvis! faldt Jensen atter ind.
 Men — vedblev Damen — Det gør dog mig bange
 Og fylder med Bekymring tidt mit Sind.
 Naar ud i Verden nu min Bog skal gange,
 Skal Døgneritikens Bødler da den fange,
 Og knap af Bogen levne mig dens Bind?
 Skal den hudslettes, knibes, flaaes, parteres,
 Og jeg som Autor grusomt chicaneres?

De bedre Blades Dom jeg ikke frygter,
 Saalidt som al den høiere Critik,
 Der rundt i Landet nu sin Gjerning røgter;
 Men hvad mig øengster, er de hvasse Stik
 Af giftig Ondskab, for hvis Braad man flygter:
 Smudsbladene med deres Polemik,
 Kloakforsatterne, der flaae med Snavset,
 Saa man ta'er Flugten, plættet og forbæusset.

Her holdt i Talens Strom medeet hun inde,
 Og spørgende betraged hun sin Ven,
 Der rommed sig, for ret sig at besinde.
 Han strog med Haanden over Panden hen,
 Han saae sig om, for paa et Maad at finde,
 Og pludselig sik Mœlet han igjen.
 Min bedste Frue, hviskede han fortrosig:
 Jeg veed en Uldvei, vær De ganske rolig!

Til Tid og Sted skal Alt De faae at vide,
 Men for Novellen kan De være tryg.
 Ja, raabte hun: jeg trygt paa Dem vil lide!
 Thi med min Cicisbeo Ryg mod Ryg,
 Jeg mod den hele Verden turde stride.
 Her reiste hun sig op saa sed og tyk,
 Og sagde, just som Vognen lod sig høre:
 Til Operaen nu De maa mig føre!

Hun greb hans Arm og skred med rafle Skridt
 Af Stuen ud, hvor snart paa Arnen døde
 De sidste Gnister. Huset laa som øde,
 Dets spredte Lemmer hver nu passed Sit.
 Huusgudernes de dybe Suk fun lode
 I denne Stilhed fra den Krog, hvor tidt,
 Ja hvor de nylig skjulte Bidner vare
 Til Toner, der i Hjertet dybt dem skare.

Thi hvert Familieliv er en Musik;
 Fra Følelsen, som Mand og Viv forener,
 Den strømmer ud og Alting Klang forlener,
 Og giver Livet Tact og Maal og Skit.
 I Børn og Folk dens Strom sig fun forgrener,
 For sig at samle næste Dieblik;
 Og af de fælleds Toner op sig svinger
 Den Melodi, som Hjemmet gjennemklanger.

Men dette Liv, af musikalst Natur
 Mens skjult det rører sig i Hjemmets Zoner,
 Omsetter og i Former sine Toner,
 Og danner, seet fra Uden, en Figur.
 Musiken bliver her Architectur,
 Den indre Klang til ydre Proportioner,
 Hvor de skjulte Forhold træde frem,
 Og som et Huus sig viser da et Hjem.

Dog vee vor By og vee vor Tid, den gale,
 Ifald nu pludselig, ved Trysleri,
 De Grundmuurs Huse, som vi gaae forbi,
 Forvandledes til dem, hvorom er Tale:
 Til Huse, der var ideal-reale,
 Og Udtryk kun af Livet indeni;
 Thi hvilke Bygninger kom da for Dagen,
 Forsærdelige Bidnesbyrd om Smagen!

Ja, hvilket Skuespil gav vore Gader,
 Hvis man Familielivet blottet saae
 Snart i symmetrisk stive Søilerader,
 Bag hvilke vind og skæv Portalen laa,
 Og snart i huul opklinede Façader,
 Der, ravende, kun Stodet vented paa,
 Og snart i usle Skuer, hvor Winden sinuted
 Ad Dør og Windver ind, der daarligt sluttet!

Hvad Under at Penaterne, bortfødte
 Ved Savn af Sammenhold og Harmoni,
 Om slige Boliger ei længer skjøtte,
 Saalidt som om den Slægt, der boer deri?
 Men hvorhen skal de stakkels Guder flytte,
 Nu Slægtens Øfferskaal dem gaaer forbi?
 Skal Hjælp de søger hos det Øffentlige? —
 Hos Landets Genius! hører Folk jeg sige.

Hos Landets Genius? Hvor er han at finde,
 Den rafse Dreng med blond og krollet Haar,
 Med klare Øine, blaae som en Kjærminde,
 Der Sværdet svinger, og der Harpen slaer;
 Der Skib kan styre gjennem Storm og Vinde,
 Skjøndt helst blandt Markens gyldne Neg han gaaer;
 Der med et Tungemaal, som Bolgen flydende,
 Kan synge smukt, men aldrig tale skrydende?

Hvor er han henne med sin friske Kind,
 Sit muntre Smiil, sin drømmerige Pande,
 Sit jævne Væsen, uden Bram og Skin,
 Sin stille Kjærlighed til Hjemmets Strandé;
 Sin Lyst til Eventyr og fremmede Lande,
 Sit for den hele Verdenaabne Sind;
 Ja, hvad af Landets Genius er der vorden,
 Han, Fosterson af Syden som af Norden? —

Af, kun en Flygtning er af ham der bleven!

Han neppe selv sig hjælper i sin Nød.

Bed Haan og Spot fra Stederne fordreven,

Han frister nu sin borgerlige Død.

I Pjalster klædt, af Smerte sønderreven,

Han eensom vanker om i Skovens Skjød,

Og med sin egen Nogenhed for Diet,

Han tænker paa de Krænkesser, han deied.

Han mindes, at man knap et Blad ham lod

Af Hæderskransen, som ham Fortid fletted;

At hver en Smule Noes man ham astrætted,

Ta tillod sig at twible om hans Mod.

Han mindes (o, hvor loger her hans Blod!)

At man i den Grad har hans Nygte plettet,

At nu han peges Fingre ad som En,

Der ikke meer kan staae paa sine Been.

Han mindes — og hans Hjerte faa't vil briste —

At man sin Haan til denne Paastand drev,

At selv det med hans Sprog var paa det Sidste,

Hans Sprog, hvorved udødelig han blev!

Ta raaded ham, for Mælet ei at miste,

At skaffe sig en Tunge, der sig skrev

Fra det Ginungagab, det underjordiske,

Hvor Kragemaal er det Gammel-Nordiske.

Alt mindes han, og før sit Nag at glemme,
 Han søger dybest ind i Skovens Ly,
 Hvor Lovet skjuler Solen som en Sky,
 Og afbrudt fun sig høver Fuglens Stemme.
 Her soler eensom han sig efter hjemme,
 Her fletter han sin Hæderskrands paany;
 Her gaaer han om til Mørket dækker Skoven,
 Og vandrer saa til Klinten ned ved Boven.

Der staer han smyklet med sin Høgekrands,
 Hvor vi veemodig Aftenbinden fuser,
 Og seer paa Havet ud, hvor Bolgen bruser,
 Af Maanen farvet med en rødlig Glands.
 I Fortids Syner sig hans Land beruser,
 Han seer sig seirende tillands og vands,
 Han raaber høit: Min Tid vil etter komme,
 Tilskamme vorder Slægten og dens Domme!

Men bort fra ham! Til Helten i min Sang,
 Hvem netop frem paa rette Sted jeg maner;
 Thi han, for hvem Fuldkommenhed er Trang,
 For Landets Genius sikkert Veien baner.
 Det Aften er, og fuld af Fremtidplaner
 Han vender hjem fra en Spadseregang,
 Paa hvilken han fra Hovedet til Halen
 Har drøftet Generalforsamlings-Talen.

Disposition og Anlæg har han inde,
 Hver enkelt Deel for Tanken staaer saa klar,
 At hele Talen næsten som et Minde,
 Der kun skal tages frem, hos sig han var.
 Den rette Stiil det gjelder kun at finde,
 Og dermed haaber han ei Nød det har.
 Med Lyst og Mod han iles op af Trappen,
 Og i sin Stue kaster af han Kappen.

Snart paa hans Skriverbord staaer Lampen tændt,
 Papir og Pen har alt han lagt tilrette;
 Og nu i Slaabrok sees han ned sig sætte
 Og skrive fort en Timestid omrent.
 Det gaaer som smurt! Hans Fingre knap er trætte,
 For Talens første Absnit heelt er endt,
 Hvormed tilbage han i Stolen lægger sig,
 Mens læsende behagelig han strækker sig.

Et Studium for en Maler! Tankens Piil
 Paa Pandens Bue hviler, mens der farer
 Ham over Kinden af og til et Smil,
 Som Productionens Glædeaabenhører.
 Han mumler Hum! og selv sit Hum besvarer
 Med: dette Sted kan trænge til en Fiil.
 Han reiser sig og hen ad Gulvet skrider,
 Idet han Hænderne fornøjet gnider.

Saa er da endelig den Tid nu kommen,
 Han siger til sig selv) da over mig
 Og min Bestraebelse skal faeldes Dommen;
 Da det for Alles Blik skal vise sig,
 Naar for min Virksomhed nu hœves Dommen,
 Hvorvidt paa Frugt og Indhold den var rig;
 Da hvad jeg i mit Liv har faaet i Aanden,
 I Andres Liv skal hœstes efterhaanden.

Hvor felsomt — her han tankefuld stod stille —
 Ja hvor det felsomt dog i Livet gaaer!
 Thi jeg, som netop Præst ei være vilde,
 Alligevel en Menighed mig faaer.
 Men paa en Maade Præst vi Alle spille,
 Naar os et Publicum for Die staær,
 Blandt hvilket Proselyter vi vil gjøre,
 For en Idee med Magt at gjennemføre.

Min Magt er Ordets Magt — i vore Tider
 Man handler ved at tale for en Sag.
 Men hvad ved Nutids Tale mindst jeg sider,
 Er Talernes det ferske Foredrag,
 Det falske Spil med Gestus, der jo strider
 I alle Stykker mod en renset Smag.
 En Læremester Folket kan behove;
 Men Mester bli'er man kun ved sig at øve.

Her strøg medeet han Monologens Seil,
 Og paa Consolen han tilrette stilled
 To teende Vorlys for det store Speil,
 Ut, medens Straalerne paa Glasset spilled,
 Det kunde vise ham hans Talerbilled
 Med alle Fortrin og med alle Feil.
 Han traadte frem — men neppe han begyndte,
 Før ud ad Døren han ihast sig skyndte.

Der paakom ham en Frygt, og da forsiktig
 Han sig mod Muligheder sikre vil,
 Den ydre Kammerdør han laaser til,
 Og prover saa om Laasen binder rigtig:
 En Ting, der for hans Børns Skyld var ham vigtig,
 Som tidt ved Møglehullet var paa Spil,
 Ja satte ham som Taler i Corsaren,
 Maar i sin Stue mindst han aned Faren.

Nu har han sikret sig, at gjennemheglet
 Midt under Vandens Flugt han ikke bli'er,
 Og efter træder frem han nu for Speilet
 Og declamerer heit af sit Papir.
 Hver Gestus dog, der syntes ham forseilet,
 Hvert Ord, som ei det rette Fald han gi'er,
 Gjentager han paany, og slig Afbrydelse
 Gi'er ham som Taler juft den ægte Nydelse.

Tidt træder pludselig han frem et Skridt,
 Og strækende mod Speilet sine Arme,
 Han declamerer med en Ild og Varme,
 Som om hans Paastand ivrig blev bestridt.
 Tidt faaer hans Foredrag et Skin af Harme,
 Men tidt igjen indsmigrer det sig blidt,
 Især naar inderlig han anbefaler
 Forsamlingen sin Tro paa Idealer.

O mine Venner! (saa til sidst han endte
 Med ødel Pathos Talens første Part)
 O, at vi ret den Lykke dog erkjendte,
 Som Idelet har os opbevar't,
 Da for dets Skønhed viist vort Hjerte brændte!
 Hvad er det andet, rettelig forklart,
 End den Fuldkommenhed, som reent forglemtes,
 Men hvortil Livet og vi selv bestemtes?

O lad os holde denne Tanke fast!
 Thi om endog vort Sind det dybt bevæger,
 At Baandet mellem Jord og Himmel bræst,
 Den Tanke, som os saarer, ogsaa læger.
 Der strømmer Trost fra Idealets Bæger,
 Der er en Mildhed i dets Diekast,
 Som siger os, at Glæden og at Freden
 Just boer og bygger i Fuldkommenheden.

Ja! Hvo der til Fuldkommenhed det drev
 Selv i det Mindste, hvortil Flid udkræves,
 Selv i et Værk, der grundes for at hæves,
 Og mandig fast i Maal og Stræben blev:
 Om ham — naar han fra Stovet løs sig rev —
 Vi sige tor: han leved ei forgjæves!
 Han selv umulig død kan graves ned;
 Hans Hjem er Hjemmet for Fuldkommenhed!

Her standsed han og rørt mod Speilet skued,
 Hvor en begeistret Skikkelse han saae,
 Hvis Kinder flammed og hvis Dine sued,
 Mens, udad vendte, ham de stirred paa.
 Et Dieblik sit Billed han indsuged,
 Hvorpaas til Bordet hen han saaes at gaae,
 For strax at skrive videre paa Talen,
 For han i Nandens Flugt fornam en Dalen.

Der i sin Ensomhed la'er nu vi blive
 Den ny Demosthenes, hvis Tales Ord
 Vel streifed lidt ud fra den gamle Spor,
 Men dette kun man Emnet maa tilskrive.
 Fra ham, som sagt, vi altsaa løs os rive,
 Fra ham, der Idealet Trosslab svor,
 Vi styrte midt os ind i det Reale,
 I een af Husets klart oplyste Sale.

Thi der Fru Mille paa sin Divan throner

I Fløielsdragt, saa blaa som en Fiol,

I mens hun, bojet imod Jensens Stol,

Novellen læser høit i høie Toner.

Om Damen, som Planeter om en Sol,

I Halvkreds er placeert en Snees Personer,

Der alle stirre stift paa Damen hen,

Men selv just ei see ud som Gentlemen.

Og hvem var disse Folk? Hvad var Tendensen

Med en Forsamling, i sig selv saa rar? —

Smudsbladenes Forfattere det var,

Der hid var inviterede af Jensen,

Før ved galant Tracteren og Credentsen

At vindes for hvad Fruen skrevet har.

De anonyme kom til dette Stævne,

Men det forhindrer ei dem her at nævne.

Tilhøre sad Hr. Smører og Hr. Snakker,

Med samt Hr. Æverer og Hr. Tanketom;

Tilvenstre saaes Hr. Lusker og Hr. Prakker,

Hvorpaa Hr. Væver og Hr. Brøvler kom.

I Skyggen bagved sad Hr. Gjennemrakker,

Hr. Greløs, Hr. Luus, Hr. Usseldom,

Hr. Galdeguul, med fleer af disse Navne,

Der leve af Nationens bedste Navne.

Af Salens Glands og Herlighed forblindet,
 Som Gjæster røvet deres Næb og Klører,
 Og vundne ved en ypperlig Liqueur,
 Hvis Dunster dem endnu omptaaged Sindet,
 Holdt under Læsningen de sig i Skindet,
 Ja mumled høflig tidt et Hør, o hør!
 Men ved sig selv de tænkte: Mon dog Kjællingen
 Ei kommer snart tilende med Fortællingen?

Hun kom til Enden. Med forstærket Røst
 Pathetisk læste hun de sidste Sider,
 Hvor sig i Krampetræk Heltinden vrider,
 Og strider Kampen mellem Pligt og Lyst,
 Indtil hun Lystens Lænke sonderslider
 Ogaabner døende for Pligt sit Bryst.
 Det tætbeskrevne Heste bort hun lagde,
 Og Tak derfor en Bifaldsmumlen sagde.

Man halvhoit raabte Bravo, mens man vrirked
 Paa Stolen og sig heelt tilbage smed;
 Man til hverandre saae — man smilte, nikked,
 Og sig i Hænderne fornøjet gned.
 Men Damen selv om Læberne sig slikked,
 Hun fra sit Sæde steg i Kredsen ned,
 Og med et muntert Blik, hvori sig malte
 Det trygge Haab, til Gjæsterne hun talte:

Teg staer for mine Dommere! Teg legger
 For deres Fodder ned mit Landsproduct;
 Og selv Critikens Svøbe jeg Dem rækker,
 Isfald De dommer, jeg fortjener Tugt. —
 En saadan Tale ny Begeistring vækker;
 Man vil ei blot, at Digitet faldes smukt,
 Man raaber, at hvis Characteer skal gives,
 Udmærket Godt med Kryds da maatte skrives.

Hr. Smører føied til: At aldrig bedre
 Han selv, som Autor, kommen var fra Sligt;
 Hr. Prakker meente, at det kun var Pligt,
 Med gylde Laurber sligt et Værk at hædre;
 Hr. Snakker antog, at Critikens Fædre
 Med Glæde Fadder stod til Fruens Digt;
 Hr. Væver indlod sig paa lang Forklaring
 Af Værket, som det Skjønnes Nabenbaring.

Midt i hans Væv, og just som bedst man snakker,
 Flei Derene til Spisestuen op,
 Og Fruen Armen bød Hr. Gjennemrakker,
 Idet tilbords hun bød den hele Trop.
 Der stod et Taffel dækket, jo jeg takker!
 Der saae man Fad ved Skaal, og Skaal ved Kop:
 Kapuner, Østers, Crème, Ragout med Reier,
 Grøn-Ærter, Høns, Gelée, Straffborg-Posteier.

Enhver sig trængte frem, men Veien stopper
 Dem Tjenereskaren, floedt i Liberi,
 Der af Bouteiller trak de lange Propper
 Ved Skjenkebordet, som man skred forbi.
 For hvert et Svip af Tollen, Hjertet hopper
 I Livet paa det hele Cleresi,
 Og som om Vinens Draaber alt de smagte,
 De slog med Tungen, medens Hals de rakte.

Da man tog Sæde, Fruen sit sin Mød,
 Om Plads hos hende saae man Alle stride;
 Men hun, med Gjennemrakker ved sin Side,
 Den anden Plads Hr. Lusker strax tilbød,
 Hvorved hun vel Hr. Luus gav HjerteMød,
 Men sikkred for hans Nærhed sig itide.
 Han floede sig bag Dret lidt moqueert,
 Til hendes vis-à-vis nu degradeert.

I lang Tid Gjæsterne kun aad og drak;
 Man hørte kun Tallerkener, der klirred,
 Kun Glas og Flasker, der paa Bordet dirred,
 Kun Stod af Gasler, naar tilbunds de stak,
 Og med en Hast, som Tjenerne forvirred,
 De neppe rakte Skaaler til sig trak.
 Men knap var een Portion i Livet nede,
 For nok end een de bad om allerede.

Til Jensen over Bordet Fruen vinked
 Med Miner, som han godt forstod sig paa,
 Thi strax til Svar med Qinene han blinked.
 Han reiste sig — til Lyd han hørtes slaae,
 Idet med Glasset han mod Flasken klinked;
 Og da fra Fadet op nu Alle saae
 Med Saus om Læberne, hvorpaa de smagte,
 Han denne Toast med Glas i Haand udbragte:

Høistærede! Vi lever i en Tid,
 I hvilken, maalt med Jødedommens Dage,
 Unægtelig et Skridt man gif tilbage;
 Thi medens Jødesolket, træt af Splid,
 Slap Dommerne, for Konger sig at tage:
 Har vi, som fil med Kongedømmet Strid,
 I modsat Retning Beien just proberet,
 Og vor Tid bli'er af Dommere regeret.

Dog, hvad der synes et Tilbageskridt,
 Som et uhyre Fremskridt snart sig viser,
 Naar Skridtets Folger man betænker lidt.
 Ja, som en Frugt af Samfundslivets Criser,
 Som Frihedens Triums jeg just det priser,
 At Dommerkaldet nu er blevet frit;
 At vor Tids Dommere — her rundt han nikkede —
 Som Journalister ere selv beskikkede.

Derved først Dommen Frihedsstempllet faaer,
 Ved hvilket Journalistens Domstol skiller
 Sig fra Juristens, der paa Thinge staaer,
 Hvor man Retsfærdighedens Vægt opstiller,
 Skjøndt aldrig man, hvormeget end man piller,
 At bringe den i Ligevægt formaaer.
 Jeg taler af Erfaring maae De vide;
 Jeg er Assessor — De paa mig kan lide.

For sligt afmægtigt Retsfærdspilleri,
 Er — som De selv jo bedst veed — Journalisterne,
 Der dømme paa et Skøn, aldeles frie.
 De stærne ei til Vidne som Juristerne,
 De gaae Forlig, ja selv Forhør forbi,
 Og Retsdebatten skjenke de Sophisterne.
 Til strengt at dømme Tidens Brøst og Bræk,
 De bruge kun Papir og Pen og Blæk.

Er Dommen affagt, strax den expederes
 Paa trykte Blade hele Landet om,
 For af det hele Folk at eregveres.
 Men her den møder andre Blades Dom,
 Og under Gnidning med dem corrigeres
 Den for de Feil og Pletter, den bekom;
 Ja mod hinanden Dommene kan gnides
 I den Grad, at de verelviis opslides.

Bed denne Kamp af Alle imod Alle,
 Af Blad mod Blad, Person imod Person,
 Fremkommer det, man falder Opinion,
 Og som jeg Folkedommen vilde falde.
 Den kan som Lovens Dom i Søvn ei falde,
 Den er ufeilbar i sin Conclusion,
 Den er saa sand, at sand den kan fremkomme
 Af lutter skjæve, vinde, falske Domme.

Og derfor, mine Herrer! vil jeg prise
 Til Bægrets Klang det Dommerkald, De fil:
 Vor Kjærlighed kan aldrig De forlise,
 Thi ud fra Dem dog Opinionen git.
 Vel savner til min Skaal jeg her en Vise,
 Vel mangler jeg Trompeter og Musik,
 Men dog vor Tak begeistret jeg Dem bringer —
 I Wisens Sted mit Hjertes Harpe klinger.

Han svang sit Glas, mens Fruen applaudered,
 Og alle Bægre ham imøde kom,
 Da til at klinke han dem invitered.
 Men op til Tak stod nu Hr. Tanketom,
 Som med en Skaal paa Skaalen replicered.
 Han talte høit — men hvad han talte om,
 Kan ei gjengives af et Sprog med Skranker;
 Thi Talen var aldeles tom for Tanker.

Da han sig satte, reiste sig Hr. Tvaerer,
 Og medens det med ham i Længden trak,
 Hr. Usseldom med ydmygt Bæk fremberer
 En Subskriptionsplan paa sit trykte Blad,
 Hvorpaas han Fruens Understift begjærer.
 Hans Blad og Blyant modtog hun med Tak,
 Og med et Sving, hvorved af Fryd han blegned,
 For femten Exemplarer hun sig tegned.

Men rundt omkring nu Larm og Snak tiltog,
 Med Haand og Mund paa eengang Fruen spilled:
 Hun skjemtesfuld Hr. Gjennemrakker drillede,
 Og ubemærkt hans Gaffel fra ham drog;
 Hun af sit Brød med Fingren Kugler trilled,
 Som over i Hr. Brøvlers Mund hun slog;
 Hun i det Samme paa sin Nabo husker,
 Og kasted Sukkermandler til Hr. Lusker.

Hun saa opmærksom var, saa fin, saa huul;
 Hun meer end een Gang venligt saaes tilnikke
 De Herrer Greløs og Galdeguul.
 For hun Pokalen greb og bad, om ikke
 Et Glas med Herrerne hun maatte drikke,
 For ned at hjælpe dem det tørre Suul.
 Hun stirred stift paa dem med Smil om Munden,
 Og alle Tre stak Bægret ud til Bunden.

Nu kom Champagnen frem, og høit at knalde
 Man hørte Prop paa Prop, og Glas paa Glas
 Udstak med Jubel og Begeistring Alle,
 Hvem her en Perial just kom tilpas.
 Man alt saa smaat dem hørte Viser tralle,
 Man alt dem svingle saae paa deres Plads,
 Da Fruen — som nu havde nok af Bordet —
 Sig reiste, og paa denne Viis tog Ordet:

Før Afskedstimen slaaer — og længst med Smerte
 Jeg hørte Vægt'rens Raab: Vogt Lys og Tld!
 Før alle Venner mig forlade vil,
 Som her jeg har den Ære at beverte,
 Jeg mine Herrer lægge maa paa Hjerte
 Det unge Barn, som De stod Fadder til:
 Novelle=Glutton mener jeg, den spæde,
 Der med sin Lallen syntes Dem at glæde.

Lad Dem erindres af en Moders Stemme
 Om den med Barnet her indgaaede Pagt,
 At ei som andre Faddere De glemme,
 At give paa den Lilles Fremtid Agt,
 Maar snart i Trykkesværtens sorte Dragt
 Hun træder ud i Verden, i den slemme,
 Hvor hun, som dandsede paa Noset for,
 Maaskee skal gaae i Smuds fra Dør til Dør.

Tag Dem af Glutton, hvis for slemt hun drilles,
 Ræk hende Haanden, hvis hun staaer forladt,
 For hende frem, hvis hun i Skygge stilles,
 Hold hende oppe, hvis hun segner mat!

Og nu — for med et Gjensynshaab vi skilles —
 Skjent i! skjent i! — Til Afsked og Godnat
 Spar ei paa Mosten og paa Druesaften!
 Skaal, mine Herrer! Skaal! — Tak for iasten!

Her stod hun larmende sin Stol tilbage,
 Og da fra Bordet Jensen og stod op,
 Saa maatte Gjæsterne tiltakke tage,
 Og snurren reiste sig den hele Trop.
 Men her begyndte først nu Fruens Plage,
 Da svinglende med Arm og Been og Krop,
 Og stoppende den kagesyldte Lomme,
 De styrted frem med deres Velbekomme.

I Damen ordentlig de sled og drog,
 For hendes Haand til Tak-for-Mad at klemme;
 Ja reent Hr. Ereløs sig syntes glemme,
 Thi han endog sin Arm om hende slog,
 Idet han hviskede med en sødlig Stemme:
 At han mod Fruens Tilbud gjerne tog,
 Og villig kaldte Fader sig til Barnet,
 Hvem nok han skulde hjælpe gjennem Skarnet.

Den arme Frues Hjerte saae man bølge,
 Hun nødig vilde tage Dagens Frugt,
 Og dog sin Harme knap hun kunde dølge.
 Men her til Hjælp kom Jensen hende smukt,
 Idet han indbød Allemand at følge
 Sig til Cafféen, førend den blev lukt,
 For i Billard en Landse der at bryde,
 Og en Cigar og et Glas Punsch at nyde.

Det var et Tilbud efter Alles Sind;
 De Fruen slap og søgte Hat og Kappe,
 Og uden Afsked ned af Husets Trappe
 De fulgte Jensen som en Hvirvelvind.
 Men efter Beiret Fruen saaes at snappe,
 Og end med Bredens Rødme paa sin Kind
 Hun ringed stærkt paa sine fire Piger,
 Til hvem, da de kom ind, hun hestig siger:

Op i en Fart mig alle Windver smæk,
 At her kan lustes ud for aaben Nude,
 Og skrub saa Gulvet godt med vaade Klude,
 Og børst tilgavns mig Stolenes Beträk!
 Gjør En af Jer et Fyrfad hædt derude,
 Og tag mig Dug og Servietter væk,
 Thi begge Stuer som den slemme Syge
 Endnu iasten maae I gjennemryge!

Saa talte Fruen, takkende sin Gud,
 At Aftnens Festlighed var overstaaet,
 For det med Gjesterne kom til et Brud.
 Hun vented nu at høste hvad var saaet,
 Men dette Haab til Jorden reent blev slaaet,
 Da kort Tid efter hendes Bog kom ud.
 Smudsbladene den frygteligt nedrakked,
 Og ikke blot den plukked, men den hakked.

Hvem var den Skyldige? Ja det var Ingen!
 Critikerne jo anonyme var,
 Og altsaa var Forfatterne jo Ingen,
 Og lige hoit Enhver sit Hoved bar.
 Saa gaaer det, naar en Autor under Bingen
 Af Nutids smaa Mæcener Tilflugt ta'er;
 Saa gaaer det, naar Poeten selv beverte;
 Fortids Mæcener havde større Hjerter!

Dog bort med Mæcenater! thi jeg veed,
 At du, min Læser, længes efter Dagen,
 Paa hvilken Helten, kommende til Sagen,
 Skal virke for sit store Niemed,
 Og du, til Løn for din Taalmodighed,
 Skal kunne sige: Timen nu er slagen,
 Da Homo skal i Daad sin Prøve staae,
 Og vise os, hvad Mennesker formaae.

Din Utaalmodighed saa godt jeg fatter;
 Thi at fortælle dig jeg har jo glemt,
 At Generalforsamlingens Debatter
 Med Homo's Taleaabnes skal bestemt
 I disse Dage — hvoraf folger atter,
 At den Fuldkommenhed, der ligger gjemt
 I Planen, og som Talen indeholder,
 I disse Dage Vingerne udfolder.

Men som før Faste kommer Fastelavn,
 Saa, før Fuldkommenheden ta'er sit Stade
 Rundtom i Land og By, paa Torg og Gade,
 Opsyldende hvert Hjertes Haab og Savn:
 Indbyder jeg dig til en Maskerade,
 Som Homo gi'er det hele Kjøbenhavn.
 En Gang om Naret gjør han sligt et Gilde,
 Et Indfald, som dog skyldes mest Fru Mille.

Paa ny vi til hans Hjem os dersor vende,
 Hvor i den klart oplyste Hovedstæ
 Fra Porten ud der lød en Larm saa høi,
 Som sattes Huset paa den anden Ende.
 Man hørte Bogne rumle, Heste rende,
 Lakaiier raabe, Hunde gjøre Støj,
 Man hørte Kudske deres Barsko strige,
 Mens Herskab efter Herskab saaes udstige.

Af Hovedtrappen op til Festens Glæde,
 I Dragters og Costumers rige Glands,
 Sig bugted Gjæsternes den lange Kjæde,
 Just som en tusindfarvet broget Krands.
 For frem at komme, de hverandre træde
 Om ei i Hælen, dog i Slæb og Svands,
 Og Suk og Stonnen ei forstummed, førend
 De naaede op, hvor Tjen'ren stod i Døren.

Han viste Bei dem til de aabne Sale,
 Belyst af Kroners og Lampetters Skin,
 Hvor tidlig komne Folk med muntert Sind
 Alt hørtes sluddre, pluddre, snakke, tale.
 To fjerne Kabinetter, køle, svale,
 Til Hvile vinked Vandringsmanden ind,
 Og ikke langt deraf laa Dandsesalen,
 Der hvælvet var og formet som Ovalen.

Langs med dens Vægge var der Bænke stillet
 Paa amphitheatralsk Maneer, saa de,
 Der umaskeerde til kun vilde see,
 I Mag her kunde overskue Spillet,
 Og, frie for Puf, af Maskesværmen lee,
 Naar nedenfor den tumled sig forbildet.
 Her Publicum nu Plads og Sæde tog,
 Mens gjennem alle Døre Master drog.

Hvad sik man ei at see! Hjst Matten stiger
 Frem i sin sorte Dragt med Stjerner paa,
 Og klædt i Hvidt sig Mindet om den sniger;
 Hjst vingesmylt man Haabet dandse saae;
 Hjst løb Digeuner-, Gartner-, Fiskerpiger,
 Hjst Harlekin i Pjerrots Arme laa,
 Hjst Vægt'ren gik med Politibetjenten,
 Og hjst Matrosen, Bonden og Studenten.

Der blev en Trængsel, saa man knap kan tænk'en,
 Og dersor Diet til en anden Kant!
 Op til den stjernesmykte Mand paa Bænken,
 Hvem Homo converserer saa galant,
 Mens Manden selv (Geheimeraad von Enken)
 Med adspredt Mine rømmer sig iblandt,
 Og med et Blik, der ei seer godt i Længden,
 Igjennem Glasset kikker ned paa Mængden.

En Stund sad Manden taus, ja næsten suur;
 Men dengang Stoen værre blev og værre,
 Da reiste sig medeet den gamle Herre
 (En hoi og imponerende Figur)
 Og sagde: hvilket larmende Parterre!
 Et saadant Spil for gamle Folk ei duer,
 Det summer og det trommer for mit Dre;
 Min unge Ven! vil De mig Selskab gjøre?

Mit Ønske Deres Excellence gjetter,
 Giver med et artigt Bok vor Helt til Svar,
 Hvorpaas de beggeto nu Veien ta'er
 Til et af hine twende Kabinetter,
 Der ikke langt fra Dandsesalen var;
 Men knap sin Fod paa Tærsklen Homo sætter,
 Før langs med Væggen han seer frem sig snige
 Hen mod denaabne Dør en Fiskerpige.

Hun lod Geheimraaden forbi passere,
 Men greb med Hestighed om Homo's Haand,
 Som omt hun trykked og — hvad der var mere —
 Bedækkede med Kys, før lagt i Baand
 Af sin Forundring han kan protestere,
 Og derpaa svæved bort hun som en Mand.
 Han efter hende saae med stive Blikke;
 Men hvem Personen var, han aned ikke.

Af Masken skjult var Pande, Næse, Kind,
 Men Haaret blond hang over Skuldrer flettet,
 Og gjennem Hullerne paa Fiskernettet
 Saaes en Figur, paa eengang slank og trind.
 Et Dieblik han stod og gjetted, gjetted,
 Gil derpaa rask i Kabinetet ind,
 Hvor han sin Hylding Excellence bragte,
 Som i en Divan mageligt sig strakte.

Der, fjernt fra Larmen, i den stille Braa
 La'er for en Stund vi begge Herrer blive,
 Og atter ind i Salen os begive,
 Hvor Glædens muntre Toner Oret naae,
 Hvor Maskerne omkring saa lyftigt drive
 Og Latteren paa deres Side faae,
 Som netop hyst, hvor en Person fremtræder,
 Der Publicum med denne Tale glæder:

Mit Navn det ei fornødent er
 Til Indgang her at sige Jer,
 Og min Bestilling I maaſkee
 Af denne Hætte selv vil see,
 Af denne Krave af Papir,
 Af dette skjøre Kongespiir,
 Af denne høie Hanekam,
 Der ingen Studser gjorde Skam;
 Og har I seet den, vil I hør'en
 At klinge fra de Mæselsøren,
 Hvis Bjældeklang Jer lære vil,
 At her en Hofnar er paa Spil.
 I kjære Benner! Herregud,
 Hvor det i Verden nu seer ud;
 Hvor er man kommen langt tilbage
 Dog mod de gode, gamle Dage!
 En Hofnars skjemtefulde Bid

Sletingen fatter i vor Tid;
 Hans gode Indfald vises hjem
 I samme Stund de bryde frem;
 Ja selv hans simple Hverdagsvaas
 Gi meer ved Hofferne forstaaes.
 Mit Liv var trist — men for med Tiden
 Gi reent at blive lagt til Siden
 I Kroen af et støvet Rum
 Som gammelt Inventarium,
 Og for at redde dog fra Faldet
 Hvad Existensen man har kaldet,
 Indlukked jeg i laaset Skuin
 En Wittighed, der var for fin,
 Og for at tjene mig lidt Tak
 Jeg lagde vind paa fedtet Snak,
 Og skjondt det var mig viderligt,
 Jeg altid talte viderligt.
 Derved kom jeg igjen paa Fod,
 Thi nu Enhver mig strax forstod,
 Og mangen høifornem Person
 Sik jeg paa den Wiis til Patron.
 Jo mere Snakken blev ureen,
 Deshøiere Patronen green,
 Desgalere den hele Kreds
 Omkring Patronen lo og snees;
 Ja Diet saae jeg sprude Funker

Paa mangen Hof og Kammerjunker,
 Der glemte baade Rang og Titel,
 Naar Talen kom paa det Capitel. —
 Nu troede jeg mig vel forvart,
 Men Lykken skifter i en Fart,
 Og som det skeer, at Krukken gaaer
 Tilbunds til sin Bekomst den faaer,
 Saa Skjæbnens Gang er heel forskjellig.
 Ved Hove blev medeet man hellig,
 Og hvad der før var Folks Plaseer,
 Nu Ingen vilde høre meer;
 Men kom jeg dog med min Passiar,
 Saa hed det gjerne: dumme Nar,
 Ja stundom ogsaa: dumme Hund,
 Luk du i Laas din kaade Mund!
 Thi gi'er du ei vort Raad Gehør,
 Du smage skal det spanske Nør,
 Og hvis ei Nørets Slag vil virke,
 Saa sende vi dig flur i Kirke. —
 Hvad var at gjøre, kjære Venner?
 I Narrenes Natur jo kjender,
 Forbyder man dem Narreri,
 Er det med deres Liv forbi,
 Men dog gik det ei heller an,
 At blive meer den samme Mand.
 Jeg altsaa min Beslutning tog:

Min Ironi jeg reent forjog,
 Min muntre Skjemt jeg lagde bort,
 Skjondt I maae troe, det faldt mig haardt,
 Og kneb min Aand saa flad og tynd,
 At det var baade Skam og Synd.
 Da Hjernekassen først var tom,
 Jeg stopped med Confect min Bom,
 Og drev min Tapperhed paa Port,
 Til jeg uskadelig var gjort.
 Et nyt Costume trak jeg paa mig,
 Og da i Speilet nu jeg saae mig,
 Bar der af hele Hofnarstoffet
 Tilbage kun — en Nar ved Hoffet.

Her trak ihast han Narredragten af,
 Og i moderne Dragt med Fjong og Lader,
 Som man saatidt dem seer paa vore Gader,
 Han hurtig ind i Sværmens sig begav.
 Hans Vortgang ikke stort dog Glæden skader,
 Thi strax gjor paa Opmærksomheden Krav
 En ny Person, der Masken holdt i Haanden,
 Mens han begeistret udbrød, fyldt af Aanden:

Hil dig, mit Folk! du sikkert mig gjenkjender,
 Thi uden Maske her jeg træder frem.
 Jeg er den Konstner, som saatidt dig blender
 Paa Kongens Nytorv, i Thalias Hjem.

I blandt vor Scenes tusind Vadehatte
 Du traf dog eengang paa en hei Natur,
 Og læerte med Geniet vist at skatte
 Effecten af min herlige Figur.

Min Konst det er mig selv. Kun hos de Gamle
 Acteuren bagved Masken sig forstå;
 Men op med dem vi Nyere kan hamle,
 Og vi til Masken sige mange Tak.
 Hvad! dette Kongeblik, og denne Næse,
 Og denne Pande, som jeg Konsten vier,
 Paa den man ikke skulde Mere løse,
 End paa et usselt Stykke Pappapir?!

Den gamle Scenes Magt var Ordets Magt;
 Men hvad er Ordet dog imod en Stemme,
 Hvis Sødhed lader Publicum forglemme
 Hvad Digteren har tænkt og følt og sagt?
 Hvad er det Præk, der trætter vore Øren,
 Imod en Lidenslabs Incarnation
 I Blik, Mimik og Gestus hos Acteuren?
 Ja, hvad er tusind Ord mod een Person?

Om Sokken og Cothurnen vel man vrøvler,
 Ret som om Konsten deri skulde boe;
 Men min Cothurne, som du seer, er Støvler,
 Og jeg for Sokker foretrækker Skoe.

Bort med Cothurne! Bort med Masker, Sokke!
 I vor Tid er Personen Eet og Alt;
 I denne Tro, mit Folk, lad ei dig rolle,
 Og Konsten else i Konstnerens Gestalt.

Han med et Smil tog Afsked; men forsvunden
 Han neppe var, før strax der lod sig see
 I Balcostume, luftig som en Fee,
 En smal og smækker Dame, floromvunden,
 Som under Masken fremstak Rosenmunden
 Og dreied rundt paa Taa sig, een, to, tre.
 Med hævet Hod, der Dandsens Flugt afmalte,
 Til Publicum hun mere sang end talte:

Stryg Fiolten, saa den klinger,
 At som Binger
 Gaze-Kjolen, der nu holder
 Stram og stivet mig om Livet,
 Sig udfolder!
 At i Dandsen Blomsterkranzen
 Let paa Haaret kan sig vugge;
 At udkaaret blandt de Smukke
 Til ataabne Holsteensvalsen,
 Jeg afsløre kan mig Halsen,
 Lukke Biftens Blade sammen,
 Og med Flammen tændt i Diet,

Og med Varmen fyldt af Varmen,
Og med Kinden rød af Binden,
Og med Foden efter Moden
Strakt og boiet,
Svæve fremad, muntert smilende,
Paa min Herres Arm mig hvilende,
O saa stry'ende, o saa fly'ende,
Henad Salens glatte Gulb!

Mens ved Blink af Lysekroner
Glædens Toner
Huldt i Dandsen mig omstrømme,
I mit Hjerte, frit for Smerte,
Fodes Drømme,
Paa hvis Vinger jeg mig svinger
Som lykselig imod Himlen.
Om mig seer jeg Stjernevrimlen,
Luften susende mig føler,
Selv en Klode jeg mig føler,
Mundt paa Banen jeg mig dreier,
Mens jeg feier frem i Trængsel,
Hvor de Andre jeg seer vandre,
Hvor jeg møder, men ei støder
Paa Planeter og Cometer,
Der i Længsel,

Som jeg selv i Luften svømmende,
 Som jeg selv om Lyset drommende,
 Flyve blinkende og vinkende
 Frem til Sphærernes Musit.

Sorgen Afsked har jeg givet,
 Dands er Livet!
 Kun hvad evig sig bevæger,
 Glæden, Blodet, Haabet, Modet,
 Hjertet qvæger.
 Ungdomsalder Liv jeg falder!
 Gaae af Mode og som gammel
 Sidde stille ved sin Skammel,
 Medens indeni man sover,
 Det er som at sidde over
 I en Dands foruden Herre;
 Intet Værre kan der gives.
 Gud bevare's! Gid jeg spares
 Maa for Nøden! Gid af Døden
 Jeg i Dandsen, smykt med Krandsen,
 Bort maa rives!
 Og endnu som Død florerende,
 Løftes op af Cavalererne,
 Der forskrækkede den knækkede
 Blege Lilie bære bort!

Hun hopped bort, idet hun let bevæger
 Sin Bifte med en Fuglevinges Hast;
 Men da hun vel var borte, til Contrast
 Fremtraadte der en graa og gammel Neger,
 Der med et stille Suk paa Hjertet peger,
 Og derpaa med sin Haand det knuger fast.
 Paa Maengden, som for ham tilbage viger,
 Han seer omkring, før han sorgmodig siger:

En gammel Neger her I seer,
 Og hvad jeg maatte døie
 I dette dodelige Leer,
 Jeg stiller Der for Die.

Det for min Bugge sunget var:
 Du meget Ondt skal lide,
 Hvis, sorte William, ei du ta'er
 Jagt dig for det Hvide.

Jeg var en Yngling sort som Kul,
 Med Sølving i mit Øre,
 Da i et Farteis snevre Hul
 Man monne hid mig føre.

En Lyft jeg med mig bragte kun,
 Som, dæmpt ei itide,
 Blev stærkere fra Stund til Stund:
 Min Lyft var til det Hvide.

Det hvide Linned mig gefaldt,
 Den hvide Vest mig rørte,
 Den hvide Pige meer end Alt
 I Fristelse mig førte.

Det hvide Linned fra vor Præst
 Jeg stjal omkøp med Rotten;
 Men da jeg tog den hvide Vest,
 Jeg sattes i Gachotten.

Den hvide Piges grumme Nøst
 Forkyndte til min Smerte:
 Troer du saa hvidt et Liliebryst
 Slaaer for saa sort et Hjerte?

I Harm jeg bort da monne gaae
 Med Barmen fuld af Qvide;
 Og siden den Tid blev jeg graa,
 Ved Tanken paa det Hvide.

Snart med mit Liv er det forbi,
 Men den jeg høit vil prise,
 Som ud til Bertrands Melodi
 Mig sætter i en Bise.

Da til den hvide Piges Mund,
 Mens hun paa Harpen leger,
 Endnu før Livets sidste Stund
 Maaer dog den gamle Neger.

Et Suk fra Hjertets Dyb ham undslap her,
 Og ved hans Vortgang Alle sukke maatte;
 Men frem til Trost en anden Mæske traadte:
 En stiv og stram og gammel Militær,
 Hvem pludselig man Kaarden saae at blotte.
 Med Anstand, som i Spidsen for en Hær,
 Med Kraft, som om en Last han kasted af sig,
 I disse Ord paa eengang Lust han gav sig:

„Gid den var bare snart forbi,
 Den Fandens Tid, vi lever i!“
 Saa har jeg læst hos en Forsatter,
 Som for en stor Poet jeg skatter.
 Ja gid sit Skud den bare gif,
 Og gid en dygtig Krig vi fil!
 Thi hvordan høstes Noes og Ære
 Af tappre, gamle Militære,
 I denne Tid, da som bekjendt
 Man Krigen fører kun paa Prent?
 Da ind ad Døren en Avis,
 Af Angreb fuld, hver Dag man slænger,
 Som saa et andet Blad tildænger
 Den næste Dag med Prygl og Niis,
 Men uden mindste Mands Forliis,
 Thi Tøsen selv, som bringer Bladet,
 Gi mindste Smule bliver skadet. —

Seer I det blanke, dragne Sværd,
 Som jeg i Haanden holder her?
 Den Dag da Officer jeg blev,
 Jeg ud af Skeden rask det rev,
 Og mens jeg med en Elsters Die
 Paa Eg og Od besaae det noie,
 Jeg sagde, syldt af Ungdomsmod:
 Det Sværd engang skal drikke Blod!
 Maaskee, om ikke mange Aar,
 Er denne Klinge fuld af Skaar,
 Der hentedes i Pandeskaller
 Hvor Landsen blinker, Bøssen knalder,
 Hvor Blodet strømmer, Døden raser,
 Hvor under klingende Musik
 Og Hestetrampen frem det gif,
 Ved Dannebrogs den røde Fane,
 Til tordnende Kartovers Lyn,
 Paa Wrens og paa Farens Bane!
 Da løfted atter jeg mit Bryn
 Og gjentog med en Ynglings Mod:
 Det Sværd engang skal drikke Blod! —
 At, Tiden kom og Tiden gif,
 Men aldrig Blod det smage sik;
 Det hang saa magteslest som Freden
 Her ved min Side fast i Skeden,
 Mens jeg hver Morgen i Paraden

Til fuld Musik trak gjennem Gaden,
 Og Klingen aldrig fil et Skaar,
 Skjøndt som et Lyn hvert Efteraar
 Paa Nørrefælled ud den droges,
 Naar Fjendens Leir med Storm indtoges,
 Og haardt om Vibenshuus vi sloges.
 Af gid den bare var forbi,
 Den Fandens Tid, vi lever i!
 Nu er jeg gammel, hvid af Haar,
 Og talte snart er mine Åar;
 Men desto mere Tanken græmmer,
 At naar nu snart de more Lemmer
 Man bærer bort i Sørgetoget,
 Og saluterer ved min Grav
 For Krigeren, saa kjæk og brav:
 At Kaarden da paa Kistelaaget
 Gi har den mindste Rust af Blod,
 Der kunde tale for mit Mod;
 Gi mindste Skaar, der kunde være
 For alle brave Militære
 Et Vidne om den Dødes Ære,
 Og skjenke Tapperhedens Glands
 Til Kistens grønne Laurbærkrands!

Sit Sværd i Balgen stak den gamle Krigers
 Og mørk han vandred bort med faste Skridt.

Men paa hans Krigsraab man kun agted lidt;
 Thi frem paa eengang der i Kredsen stiger,
 Mod Mængden hen bevægende sig frit,
 Et Maskchor af reiseklædte Piger,
 Der, gjørende hverandre Veien trang,
 Som med det samme Næb nu Alle sang:

Vi komme fra Gaden og Stenene,
 I Kaaber og Hatte med Fjær,
 Med tunge Galoscher paa Benene,
 Opstænkede følt, som I seer.

Vi ere de udvalgte Kvinder,
 Som aldrig i Brudeseng kom,
 Og forдум som Vestalinder
 Vi æredes heit i Rom.

Der modtog vi Kydskhedens Stempel
 Og hylled fra Hagen os til,
 Og næred i Vestas Tempel
 Gudindens den hellige Ild.

Men længst hendes Tempel er faldet,
 Vi spredtes saa vide paa Jord,
 Dog troelig vi fortsætte Kaldet,
 Gudinden i Hjertet os boer.

Hun ud os af Dinene titter,
 Hun la'er os ei Rist eller Ro,
 Og dersor omkring i Visitter
 Vi streife paa Stovler og Skoe.

Et Dieblik ned vi os sætte,
 Thi gjerne passiare vi vil;
 Og medens vi Hjerterne lette,
 Vi pusse til Arnens Ild.

Men blusser om Manden først Luen,
 Og bliver det Konen for hædt,
 Da ile vi bort, ud af Stuen,
 Og hen i en ny Visit.

Vi kjende ei Hvile, vi Arme,
 Gudinden fortærer vort Bryst;
 Men vil sig da Ingen forbarme
 Og skjenge vort Hjerte Trost?

Til Konerne tale vi ikke,
 Vi tidtnok erfare maae,
 De see os med skjæve Blikke,
 Og heller vor Hæl end vor Taa.

Til Mændene, helst dog de gifte,
Henvende vi bønligt vort Ord:
Vil Ingen et Forbund stifte
Med Piger, der Kydskhed svor?

Bor Tanke til Venskab kun sigter,
Ei Egteskab er os tilpas:
Vi attraae ei Hustruens Pligter,
Men bare ved Arnen en Plads,

Hvor man kan saa luunt sidde sammen,
Og nære den hellige Ild,
Og blæse og puste til Flammen,
Mens Konen ved Buggen seer til.

Forbi var Sangen. Hele Skaren tier;
Som den var kommen, saaes den bort at traske,
Men ikke længe tom dog Pladsen bli'er.
Med aaben Bog i Haand fremtreeen en Maske,
Der Alle høilic monne overraske,
Da Hovedet var heelt af Pappapir.
Saa hurtigt, som det sligt et Hoved sommed,
Fra Munden ud der denne Namse strømmed:

Gud være lovet!
Et udmærket Hoved

Er jeg og bli'er jeg,
 Hvad ogsaa man si'er mig.
 Jeg prægtigt kan lære
 Hvad det skal være,
 Hver Nød man mig rækker
 Paa Timen jeg knækker,
 Med Lethed jeg raader
 De sværeste Gaader,
 I hvert et Tentamen
 Jeg Prøve har staaet,
 Til hver en Examens
 Mit Laud har jeg faaet,
 Jeg er, Gud være lovet,
 Et udmærket Hoved.
 Kun Get jeg forstaaer ei,
 Jeg dømme formaaer ei;
 Hvor i det kan stikke,
 Begriber jeg ikke.
 Det Skjonne, det Gode,
 Saabel som det Sande,
 Gaaer over mit Høde
 Som over min Pande,
 Og Dommen, jeg følder,
 Til Wandsbeck kun gjelder.
 Som her, for Exempel,
 Hvad Dom og hvad Stempel

Skal denne Bog have,
 Hvori jeg nu læser
 Fordærvet min Mave?
 Kun Luther Fadaiser
 I Bogen jo findes,
 Den tykkes mig vammel;
 Men naar jeg saa mindes
 Den første Deel af den,
 Der nu er saa gammel:
 Hvordan jeg opgav den
 Og kaldte den ussel,
 Men siden med Blusel
 Forandred min Mening,
 Da Folk i Forening,
 Som ere berømte,
 Den gunstigt bedømte:
 Saa bli'er jeg forsiktig
 Og veed ikke rigtig,
 Om her jeg nu dømmer
 Som ret det sig sommer.
 Og derfor, o redder
 Mig arme Peer Skæder!
 Og siger mig Dommen,
 Som er mig velkommen;
 Thi har jeg først denne,
 Skal snart jeg erkjende

De Fortrin og Mangler,
 Hvorefster jeg angler;
 Skal snarlig jeg spore
 Om Bogen kan more;
 Skal snart jeg fra Grunden
 Udvikle, fremfætte
 Det Sande, det Nette,
 Som ligger paa Bunden,
 Og vise som Speilet
 Hvad der er forfeilet;
 Ja, ei blot ved Bogen
 Mig selv holde vaagen,
 Men Andre godtgjøre
 Hvorfor den maa røre,
 Hvorfor den maa roses,
 Hvis ei jeg faaer høre
 Af Dommen, man gi'er mig,
 At Bogen skal skoses;
 Thi hvad man saa si'er mig,
 Saa er jeg, saa bli'er jeg
 Dog Gud være lovet
 Et udmarket Hoved.

Her holdt han pludselig med Ramsen op,
 Som om et Plaster ham for Munden floges;
 Og Alles Blik nu mod en Maske droges,

Der sprang i Kredsen frem med lufstigt Høp,
 Og for en Virendreier først antoges,
 Tak skee hans Lut og lurvetklaedte Krop.
 At høiere hans Plads dog var i Rangen,
 Sig viste, da han Lust sig gav i Sangen:

Jeg er en fremmed Troubadour,
 Der skifted Sprog, men ei Natur
 Imellem Danmarks Sønner.
 Jeg hid fra Frankrig kom tilvands,
 Da Bud jeg fis, at her tillands
 Sig Digterkaldet lønner.

Jeg trængte til at hjælpes op,
 Thi fast saa nøgen var min Krop
 Som Fjælen, Sned'ren hovler;
 Men her, jeg hørte, her man faaer
 Et Honorar, der dog forslaær
 Til Buxer og til Stovler.

Saa mindes og med Fryd jeg Alt,
 Hvad til min Trost mig blev fortalt
 Om et Slags Digtergage.
 Den være skal saa stor, at man
 Ved Hjælp af den sig slafse kan
 En Hat — selv med Plumage.

Foruden Slight tor her tillands
 Man vente sig en Laurbærklands,
 Der flad og tynd skal være;
 Men ligegodt! Til Tegn paa Land
 Vil min jeg som et Ridderbaand
 Paaskraa om Skuldren bære.

Hvis da, lig Madam Potiphar,
 Critiken eengang sat mig ta'er
 Og nøder mig til Standsen:
 Da kommer ikke jeg tilkort;
 Jeg selv som Joseph smutter bort
 Og la'er Madamen Krandsen.

Men hvad jeg mest mig glæder til,
 Er at man ud mig hænge vil
 Lithographeert paa Muren.
 Naar da jeg Stykket gaaer forbi,
 Da stemmer hele Mængden i:
 Der gaaer han, Troubadouren!

O skjonne Land med Blomsterdust,
 Hvor Skjalden lever hoit af Luft
 Og hoit sin Hat kan bære!
 O Poesiens eget Folk,
 Som sparet har til Skjønheds Tole
 Den allersidste Gre!

Thi Æren er den sidste Løn,
 Hvormed du hædrer Harpens Son
 For Hjerters Gjennemtrængelse:
 Ja, ihvor skævt hans Liv end gaaer,
 Han ved sin Død af dig dog faaer
 En talrig Liigbegængelse!

Med et La, la, saa let afsted han sloi;
 Men just som Mængden paa hans Bei sig stiller,
 Paany sig en maskeert Person fremstiller,
 For hvem man gjorde Plads med Larm og Stoi.
 Med Gang og Holdning af en Taskenspiller,
 Hvis bedste Hjælp er i hans Snakketoi,
 Stod Manden frem og Haand paa Huen lagde,
 For, bukkende for Publicum, han sagde:

Høistærede! De veed, at om det Nationale
 Rundtom i Verden nu de Bise høres tale;
 Tillad og derfor mig, som practisk Philosoph,
 Practisk at klare og behandle dette Stof.

I grønlandsk Vinterpels, Høistærede, De seer mig!
 Min Mad er Fedt og Tran, og svinst og sygt jeg teer mig;
 Men een, to, tre, pas paa! Jeg kaster Pelsen af,
 Og viser mig i Frak, og hedder Skandinav.
 Min Hjerne den er ei saa tyk som før, min Mine

Saabel som mit Begreb har noget af det Fine,
 Og af det Grønlandst-Naae er nu der knap et Skin;
 Phlegmatisk er mit Blod, gemytligt er mit Sind.
 Dog, den Forvandling ei mig ganske tilfredsstiller,
 Ved Frakken, med Forlov, jeg dersor her mig stiller,
 Og staarer som Tydsker nu, i lang Cathederdragt,
 Og gi'er paa Tankens Hjul i Hjernens Uhr værk Agt.
 Dog deraf bli'er man fjet, De trygt paa mig kan stole;
 Bort med den tydske Dragt! I rund affkaaren Kjole,
 Energisk, klog og kold, med lange hvide Hænder
 Som Engellænder her jeg stanger mine Tænder,
 Og tænker paa den Damp og tænker paa den Nøg,
 Der producerer mig det Staal- og Bomuldstoi,
 Hvormed tillands og vands jeg oversvømmer Verden.
 Dog væk med Kjolen, og betrægt engang Gebærdens!
 Thi klædt i fransk Habit er jeg sangvinsk i Sind,
 Og bilder af min Franskhed ei mig lidet ind.
 Men Frankrig er ei Alt; jeg faste bort Habiten,
 Og i den polske Frak, smukt kneben ind i Midten,
 Som Polak og forvijst jeg her mig stiller frem.
 Dog Sorgen i mit Blik for dybt viist rører Dem,
 Og dersor Frakken af! Jeg sætter paa Kabudsen,
 Mens i den lange Pels De strax gjenkjender Russen,
 Hvis glat poleerte Skal dog ei endnu er brudt.
 Min Lyst er Brændeviin, min Frygt er Prygl og Knut.
 Men da en barket Ryg ved Prygl man kun fortjener,

Saa lægger jeg min Pels, og nu som Italiener
 Jeg præsenterer mig ved denne sjeldne Fest
 I hvad man kalder for den venetianske Vest.
 Jeg er gratios og højt naturlig i Manerer,
 Jeg er letfindig, men hvis man mig irriterer,
 Saa skummer jeg som Viin og trækker strax min Dolk,
 Og bruger Munden som mit vrede Hjertes Tolk.
 Min Drik er Druens Blod, min bedste Mad Kastanien;
 Men da man ogsaa har den samme Mad i Spanien,
 Saa smider Vesten jeg, og i den sorte Kjol
 Og spanske Kappe her jeg staaer som en Spaniol.
 Nu er cholerisk jeg i Lyst saavel som Smerte,
 Men ødelt, høit og stolt slaaer dog mit spanske Hjerte.
 Højt ligefrem jeg er, som strax De faaer at see,
 Thi vende Diet bort, jeg Damerne maa he'e.
 Her kaster Kappen jeg, og her den sorte Troie,
 Og isørt Skjorten kun jeg træder Dem for Die.
 Jeg er ei Spanier meer; thi De begriber vel,
 At Skjorten er qua Skjorte reent universel.
 Nordboens ei den er, Sydboens ikke heller,
 For alle Folkesærd jo Skjortens Genhed gjelder.
 Den er mit Inderste, som mig forlader ei,
 Men desuagtet dog er ikke den mit Jeg.
 Nei, bagved denne Skjortes reent Universelle
 Forsikker sig saa luunt mit Individuelle,
 Mit Ego, min Person, som kun tilhører mig,
 Og som for Andres Blik blufærdig skjuler sig.
 Men hvad betræffer det saakaldte Nationale,
 Hvorpaa der raabes nu af Folk som var de gale,

Da seer De hvad det er: En Dragt, der børes maa,
 Da det gaaer ikke an, i Skjorte blot at gaae.
 For Verden Kjolen er, men Kjolen er ei Manden,
 Og rigtig hjertefrisk og rigtig klar i Panden
 Man sig fornemmer først i Hjemmets stille Braa,
 Maar man som Individ blot har sin Skjorte paa;
 Thi denne Paastand jeg fremsetter her udtrykkelig:
 Man kan i bare Skjorte være meget lykkelig!

Han skred tilbage — men da bort han gif,
 Der stormed frem en Flok Zigeunerinder,
 Som under vild og larmende Musit
 Sig svang omkring i Dands, der Bisald vinder.
 Før deres Tambouriners Lyd forsvinder,
 Benytte vi et gunstigt Dieblik
 Og ind i Kabinetet os begive,
 Hvor før de twende Herrer vi lod blive.

Samtalende de hos hinanden sad,
 Hans Excellence med et Smil om Munden,
 Betragtende sin Daase, mens paa Bunden
 Tobakken han med Fingren skilte ad.
 Vor Helt sad hos ham som en Overbunden,
 Som En, der næsten om Pardon ham bad:
 Hans Kind var hed, han Pandes Narer stegne,
 Hans Blik uroligt og hans Træk forlegne.

Den gamle Herre havde bragt paa Bane
 Den Klub, der efter Homo var opkaldt,
 Og hvorom Nygtet efter gammel Bane
 I Byen havde Løst og Fæst fortalt.
 Vor Helt, som ingen Uraad monne ane,
 Trofylldig havde meddeelt Manden Alt;
 Men hørte nu med Skræk sin Plan at lastes,
 Ja under Spot i Bund og Grund forkastes.

Saa Deres Excellence altsaa troer,
 Udbrod han varmt: at hvad i hver en Alder
 Fuldkommenhed og Ideal man falder,
 Kun er et tomt, et goldt, ufrugtbart Ord?
 De troer, at Staten reent i Qvas ei falder,
 Naar den forlader Idealets Spor?
 De troer, den kan Fuldkommenhed undvære,
 Foruden Tab af Alt — af Liv og Ere?

Ta, gav med Smil Geheimraaden til Svar,
 Ta som min Troesartikel det maa trykkes;
 Og jeg gaaer videre: Jeg troer saagar,
 At dersom Deres store Planer lykkes
 Og op Fuldkommenhedens Tempel bygges,
 Det snart en Ende med os Alle ta'er:
 Thronen og Staten maatte styrte sammen,
 Men dersom det nu skeete — hvis var Skammen?

De studser — ja, De bliver consterneret;
 Men tænk Dem om! Har ei den Tale Bund,
 At just paa Ufuldkommenhedens Grund
 Den hele Stat er bygget og baseret?
 Hvortil Regering, dersom hver Regeret
 Det Heles Wel for Die havde fun?
 Og ligned alle Sjæle Himmelgjæsterne,
 Siug, ejere Ven, hvad skulde vi med Præsterne?

Hvortil Justits og hvortil Politi,
 Hvis aldrig Folket gjorde meer Spillopper?
 Og blev for Krig og Krigsangst først vi frie,
 Hvortil vel bruge vore brave Tropper?
 Er Alle sunde, Lægens Praxis stopper,
 Poeten dør, hvor Alt er Poesi;
 En Revolution, der aldrig fandt sin Mage,
 Hvis Planen lykkes, ta'er vor Stat af Dage.

Jeg seer, at Deres Excellence spøger,
 Lidt stødt vor Helt gjenmælte: Men maa ske
 Jeg Hr. Geheimraaden da turde be'e,
 At sige mig hvor Midlet er, jeg søger:
 Den Panacee, der Statens Kraft forsøger,
 Og redder Landet, som nu sygt vi see.
 Ne, svared Excellence: meget gjerne!
 Den Panacee er skjult i Statsmænds Hjerne.

Men — blev han ved — hvor Salen sig forbilder!
 Paa Maskebal afhandle Politik,
 Det næsten er, som om ved Barselgilder
 Man foredrog et Cursus i Logik;
 Man sin og Andres Tid kun dermed spilder.
 Nei her engang — en ret charmant Musik!
 Jeg maa et Dieblik dog ind i Salen,
 Min Gemalinde savner viist Gemalen.

Han reiste sig, og halvt mod Homo vendt
 Han soied til: Get Ord saagodt som tyve!
 Lad De Fuldkommenhedens Fugl kun flyve,
 Og for Begeistrings Ild De faaer antændt
 Med Idealer, som os dog belysse,
 Luk Talerklubben i! Vør kun bekjendt,
 At De i dette Stykke reent har feilet,
 Og see Dem eengang rigtig selv i Speilet!

Det passer ei for Dem, at agitere
 Den store Hob, som dog Dem ei forstaaer.
 Slight overlad til Folk, der vil poussere
 Sig frem i Verden, hvor det skjævt dem gaaer.
 Jeg er nu Deres Ven en halv Snees Nar,
 De kan mig troe: De er bestemt til Mere.
 En nobel og en fin Natur De har,
 Men ingen Demagog — à revoir!

Der stod vor Helt en net! Men ladt alene,
 Til han sin Fatning hurtig dog igjen.
 Nei, tænkte han: du skal mig ei forstene,
 Du kolde Klogskab hos de kloge Mænd!
 Fordi ufeilbar du dig selv tor mene
 Og mindst af Alt er Idealets Ven,
 Saa skulde ogsaa jeg det vel opgive?
 Nei aldrig, aldrig, mens jeg er ilive!

Stolt fasted rundt ban Blikket — da i Krogen
 Paa Stolen han et Lommeklæd' saae,
 Ved hvilket Syn han blev aldeles vaagen.
 Ha! tænkte han: det H endes være maa!
 Foruden hende var her ikke Nogen,
 Det Fiskerpigens er, jeg vædder paa!
 Han Klædet snapped og det fingerered —
 Helene P. i Hjørnet stod broderet.

Hvordan, udraabte han: Helene P.!
 Helene, som jo kommer her i Huset,
 Som af min Kones Benskab er veruset,
 Som end iforgaars Aftes her drak Thee:
 Hun, kyssende min Haand som sønderknuset?
 Men af Personen tog hun feil maaskee ...
 Her lod et sagte Suk der for hans Dren,
 Og — Fiskerpigen atter stod i Døren.

Endskjøndt af Masken hun endnu var dækket,
 En indre Kamp dog klart sig malede af
 Paa hendes Ydre. Som en Lilie, knækket
 I Negnen, stod hun boiet — som et Hav
 I Stormen bæved angst hun og forskrækket,
 Og Bølgens Svulmen hendes Barm gjengav.
 Et Skridt hun gjorde frem — saa et tilbage,
 Mens Beiret tungt og dybt hun hørtes drage.

Paa eengang rank i veiret hun sig retted,
 Paa eengang sukked hørlig hun igjen,
 Og pludselig, som for en Byrde lettet,
 Hun styrted sig for Homo's Fødder hen.
 Af hendes Skulder ned gled Fiskernettet,
 Hun stammed: Adam — o, min Ven, min Ven!
 Hans Haand hun greb. Han vilde det formene;
 Fra Panden Masken faldt — det var Helene!

Min Gud, Helene! Hvad skal det dog sige?
 I sin Forbauselse vor Helt brød ud.
 O, sukked dybt den unge, skjonne Pige:
 O spør ei mig, men Kjærlighedens Gud!
 De elsker? stammed han: Den Lykkelige —
 Hvem er det? — De vist ønsker, jeg som Bud ...
 Nei, afbrød hun: anstil dig ei ubidende!
 Jeg veed, at som jeg selv du og er lidende.

Imod din Skjæbne har jeg seet dig fægte,
 Omsnoet af Lænken, som du sukker i;
 Ja, jeg har seet din skjonne Sjæl at smægte,
 Mens intet kjærligt Hjerte stod dig bi.
 Dog dette Bryst — hvil skulde jeg det negte —
 Har viet dig sin hele Sympathi:
 Dit Suk, dit Blik i mig har antændt Flammen,
 Vort Væsen er for evig smelstet sammen!

Her sine hvide Armes blode Grene
 Hans haarde Knæ hun venligt slynged om;
 Men stiv han stod, og reent for Tanker tom
 Han stammed: De har troet, jeg kunde mene?
 De feiler Bedste, kjæreste Helene!
 Kom til Dem selv dog! Sæt, der Nogen kom —
 Han løfted hende op, og blidt hun gynged
 I Armen, som det slanke Liv omslynged.

Hvem blev ved sligt et Syn ei overvunden?
 Tilbagestrakt, med halv tillukte Blik,
 Og med et godt, et saligt Smil om Munden,
 Hun ved hans Hjerte laa, mens Kinden sik
 Paany den Rosenglands, der var forsvunden.
 Sands, Samling, Himmel, Jord vor Helt forgik:
 Han trykled ømt og fast paa hendes Læber
 Det Kys, som at afværge hun ei stræber.

Medeet der Fodtrin lød — paa Divanspuden
 Den yndigt Nødmende han lagde ned,
 Hvorpaa, i Hovedet og Hjertet hed,
 Han illte hen mod Døren, ikke uden
 En god Deel Angst — men heldigt lostes Knuden,
 Thi Jensen var det, som mod Døren skred.
 Han umaskeert sin Domino holdt sammen,
 Bag hvilken fremstak Maskeradehammen.

Hvor craabte han til Homo) er du henne?
 Jeg snart har søgt dig hele Huset rundt.
 Tys! gav nu hvissende til Svar ham denne:
 En Dame pludselig har faaet Ondt,
 Og det en Dame, som vi begge kjende.
 Da jeg, som Vert, er kaldt til anden Dont,
 Og selv du løber som en Fisk i Garnet,
 Saa be'er jeg dig, tag dig af Pigebarnet!

Afsted sloi Homo — Jensen stirred bange
 Mod Krogen hen, og saae nu en Figur,
 Som før han havde seet saamange Gange:
 Helene, hvis elskværdige Natur
 Hans Hjerte havde taget tids tilfange —
 Til hvem saa smaat han havde tids gjort Cour,
 Maar han om Afstnen hende hjem ledsaged —
 Helene her afmægtig han opdaged!

Nf Synets Deilighed fortryllet blidt,
 Han stod et Dieblik som reent betuttet,
 Hvorpaas at yde Hjælp han rask besluttet,
 Men see! han standser ved det første Skridt.
 Igjennem Hovedet ham i Minuttet
 En Skare Tanker drog — og een bestridt
 Han neppe havde, før der kom en anden,
 Som med en ny Bekymring fyldte Panden.

Sæt, han i hendes Nærhed hen sig voved,
 Og Nogen i det Samme kom forbi,
 Saa vilde strax man sige ham forlovet;
 Og sæt den Undige, som ind var sovet,
 Nu vaagned op og saae hans Sympathi,
 Saa maatte hun jo troe, han vilde frie;
 Et Ord til sidst det andet funde tage,
 Han blive bunden — man er Alle svage.

Men binde sig med tusind Daler Gage,
 Hvoraf han lever godt men ikke flot —
 Begynde paa en huuslig knap Menage,
 Og saae i hver Henseende det smaat —
 Nei, nei, han eied ikke flig Courage!
 Gi Lysten her han turde følge blot,
 Hornusten ham et andet Bud forkyndte;
 Han sukked dybt — og hurtig bort sig skyndte.

De hæslige, de slemme Pebersvende,
 Som altid Hjertet kun i Panden har!
 Der laa et ømt og kærligt Vesen henne,
 Hvis Hjerte ret for Elskov aabent var,
 Men ikke vidste selv, hvorhen sig vende
 Med al den Følelse, hvorpaa det var:
 Der laa hun nu og stirred hen i Luften,
 Mens Frieren bortsørtes af Fornusten.

Dog bort fra den forryllende Helene,
 Som Stormen har betrunget i sit Bryst,
 Og uden ret at være paa det Nene
 Med sine Længsler, med sin Dval, sin Lust,
 Begiver ind sig paa en anden Scene
 Med Fiskernettet tomt, og uden Trost.
 Ind i den Maskesværm, som hende dølger,
 Den gode Læser jeg paany nu følger.

Der efter Dandsen Mængden just sig spredte
 Og drev omkring, til atter Kreds den slog,
 Da nu igjen Figurer blevne seete,
 Hvis Masker Alles Dine paa sig drog.
 Blandt dem en Kirkegængerske sig bredte,
 Som knuged i sin Haand sin Psalmebog,
 Og med et Blik, hvori sig Blidhed malte,
 Hen vendte sig til Publicum og talte:

Jeg bliver gammel,
 Min Seng, min Skammel
 Er mig saa kjær;
 Men Søndagmorgen
 Jeg glemmer Sorgen
 Og alt Besvær;
 Thi tidlig vaagen
 Med Psalmebogen
 Jeg iler did,
 Hvor Klokkens ringer
 Og Budskab bringer
 Om Kirketid. —
 I Kaaben hyllet,
 Med Slør af Tyllet
 Og Hat med Fjær,
 Det store Nøre
 Ved Kirkens Døre
 Jeg først besør,
 Og derpaa rokker,
 Ført af en Klokket,
 Til Stolen jeg,
 Hvorfor Douceuren
 Han modta'er, forend
 Han gaaer sin Bei.
 Jeg ned mig sætter,
 Mit Slør jeg letter

Og ta'er mit Glas,
 Hvormed jeg skuer
 Paa Herrer, Fruer,
 Som tage Plads,
 Mens Orgelklangen,
 Og Psalmesangen,
 Der toner smukt,
 Fra jordisk Dvælen
 Oploftet Sjælen
 Til Himmelsglugt.
 Da kommer Presten,
 Og nu er Næsten
 Mig Intet meer;
 Jeg seer ham stande
 Med hævet Pande,
 Og klart jeg seer,
 Hvor varmt sig maler,
 Alt mens han taler,
 Hvert edelt Træl;
 Hvordan i Heden
 Af Panden Sveden
 Han torrer væk;
 Hvordan hans Die
 Af Tanker høie
 Staær som i Glød,

Mens Ordet stræber
 Frem af hans Læber,
 Lig Honning sed.
 Da ved hans Iver
 Saa rørt jeg bliver,
 Jeg seer omkring,
 Om ogsaa Folket
 Ved hvad han tolkede
 Kom ret i Sving;
 Om hellig Stemning
 Har brudt den Dæmning,
 Som Verdens Magt
 Om Sjælens Længsel
 Og Hjertets Trængsel
 Har ellers lagt.
 For hver en Saare
 Jeg glædes saare;
 Den er saa smuk
 I disse høie
 Hofsdamers Øie,
 Naar ved et Suk
 Den fuld nedrinder
 Af Liliekinder,
 Og vidner om,
 At selv en Mægtig

Er saa andægtig
 Og hjertefrom.
 Ja hos de Store
 En Undagt spore
 Jeg ofte maa,
 Som destoværre
 Kun har de Færre
 I blandt de Smaa;
 Thi hos de Fleste
 Jeg fordetmeste
 Kun seer med Skræk:
 Udsukte Hjertter
 Og haarde Hjertter
 Og folde Træk.
 Rundt gaaer mit Die
 Og monstrer noie
 Den hele Trop,
 Til Allesammen
 Ved Præstens Amen
 Vi maae staae op;
 Hvorpaa jeg folger
 Med Sværmens Bolger,
 Der trænger paa,
 For at see Hoffet
 I Vinterstoffet

Tilvogns at staae.
 Saasnart med Bulder
 Afsted det ruller,
 Jeg iler hen
 Til en Veninde,
 For der at finde
 Mig selv igjen.
 Knap aabner Døren
 Jeg sagte, førend
 Hun siger huldt:
 Jeg hørte knirke;
 Var De i Kirke,
 Og var der fuldt?
 Kom, lad mig slappe
 Dem en Kop Kaffe,
 Det er saa koldt;
 Sid ned som Gjæsten,
 Og siig hvad Præsten
 For Præken holdt.
 Saa gaaer da Tiden
 Saa deiligt — siden
 Naar jeg gaaer hjem,
 Jeg saaer Bisitter,
 Og Præsten titter
 Igjen da frem.

Det er en skjon Dag
 Den kjære Søndag,
 Ja det er vist;
 Men næste Dagen
 Begynder Plagen,
 Som gjør mig trist:
 Den lange Uge
 Jeg seer udruge
 De Timers Hær;
 De mange Pligter,
 Hvortil den sigter,
 Gjør mig Besvær.
 Gensom ved Baeggen
 Jeg er forstmidt,
 Og Præstens Præken
 Har reent jeg glemt.

Her neiende for Publicum'et sneg
 Sig Damen bort igjen, og brat tilfide
 Nu Mængden for et Chor af Master veg,
 Der hurtig paa Gotburner saaes fremskride.
 Med Kapper paa, som halvt af Skuldren glide,
 Med Krandse smykke'd, som til festlig Leg,
 Og med en Kraft, som knap de mægted tæmme,
 De denne Chorsang hørtes høit istemme:

Vi er Bacchantinder,
Enthusiastiske Qvinder,
Begejstrede Naturer,
Classiske Figurer!

Med vor Dronning Agave
Bar vi for dum a slave,
Da vi sønderrev Sønnen
Under rasende Stønnen.

Med vort Viinkruus i Haanden,
Begejstred' i Manden,
Med Bedbend om Haaret,
Af Guden bedaared',

Løbe nu vi som gale
Efter geniale,
Berømte Personer
Af alle Nationer.

Det er vor høieste Lykke,
At faae sat paa et Stykke
Af Genialiteten,
Saasnart vi har seet'en.

For vort Offer at vinde,
 Vi med Roser ham binde;
 For hans Styrke at knække,
 Af vor Viin vi ham række.

Har han drukket af Kruset,
 Har ham Smiger beruset,
 Og han tumle begynder,
 Rive flux vi ham sønder.

Bed at splitte hans Hjerte,
 Faae vi Deel i hans Smerte;
 Bed at rase derinde,
 Maae vi Geisten dog finde.

Mens vi vildt ham omdandse,
 Af hans Laurboer og Krandse
 Snoe vi selv os et Smykke,
 Som maa Alle henrykke.

Bal faaer Ingen det Hele;
 Vi maae Stumperne dele,
 Men Enhver med sit Stykke
 Gjør i Verden dog Lykke.

Gr vor Aaland da beruset,
 Ligger Offeret knuset,
 Styrte bort vi som Høge,
 For et andet at sege.

Thi vi er Bacchantinder,
 Enthusiastiske Drinder,
 Begeistrede Naturer,
 Classiske Figurer!

I Lusten deres Biinkruus her de svang,
 Og seende sig om, som for at finde
 Et Offer for de glubstle Hjerters Træng,
 Foer de afsted mod alle fire Binde.
 Men netop som den Sidste saaes forsvinde
 Og Spillet rundtom atter kom i Gang,
 I Kredsen frem en ny Figur der stiger,
 Som med et Blik paa Mængden rolig siger:

Hvad Larm og Sto! Hvad Raab og Skrig!
 Hvad Glands og Pragt her rundt om mig!
 Betragt engang en Eremit,
 Som træder op med sagte Skridt,
 Og lad min Kutte, lad mit Neb
 Om Noisomhed Der gi'e Begreb! —

I leer mig ud? I troer, at jeg
Til Livets Glæde kjender ei?
Men til jer Trost jeg melde kan,
At jeg var og en Selskabsmand.
Hvor der var Fest, der blev jeg seet,
Hvor der var Gilde, blev jeg bedt,
Bestraalt af Konstens Tryllesol
Bed Glædens Taffel stod min Stol,
Og af dets Nettet nok jeg fil.
Men hvordan troer I det mig gif? —
Skjøndt daglig jeg mig næred af
Det bedste Stof, som Jorden gav,
Skjøndt jeg bestandig drak de fine,
De mest udsøgte sjeldne Vine,
Blev, selsomt nok, dog Dag fra Dag
Min Helbred meer og mere svag;
Og skjøndt med Digtre, Philosopher,
Jeg Aalandens mest sublime Stoffer
Behandled daglig over Bord,
Mens Wittighedens Latterchor
Omkring mig rulled og Ideer
Faldt ned som Snee naar tæt det sneer,
Imedens Himmel, Helbed, Jord,
Oplosts i en Strom af Ord:
Saa naar fra Gilde hjem jeg kom
Ieg altid dog mig følte tom,

Og træt af lutter aandrig Snak,
 Mit Hjerte sukked Åk i Åk!
 Men mest forunderligt det var,
 Åt skjondt min Vynt jeg daglig var,
 Og daglig paa galante Steder
 Saae fine Folk i Høitidsklæder
 Med en Forgyldning fingertyk,
 Blev meer og meer mig Verden styg;
 Ja den saa grim til sidst mig blev,
 Åt den paa Flugt endog mig drev. —
 Jeg flygted til den fjerne Skov,
 Hvor eensom jeg i Hytten sot
 Ved Bredden af en speiklar Elv,
 Og endelig jeg sandt mig selv.
 Der hilste mig en Røst saa klar,
 Men uden Fordring paa et Svar,
 Der havde jeg engang dog Tid
 Til simple Tanker uden Bid,
 Der havde jeg igjen dog No
 Til i mit Hjertes Drøm at boe.
 Min grove Kost, mit haarde Bred
 Paany mig farved Kinden rød,
 Og meer end Vinens Saft og Duft
 Mig styrked Morgnens friske Lust.
 Jeg gik i Skovens dunkle Gang
 Og lytted rørt til Fuglesang,

Og hopped Spurben for min Fod
 Mens jeg ved Treæt stille stod,
 Da var det mig et Skuespil,
 Som Scenen ei har Mage til.
 Den hellige Enfoldighed
 God over Alt sin dybe Fred;
 Det grønne Blad, det gule Straa
 Jeg som et Under stirred paa;
 De vingelette, gyldne Skyer
 Drog mig forbi som Eventyr;
 Og laa jeg i den mørke Nat
 Og hørte Stormen tage sat
 I Hyttens Væg, som for at knus'en,
 Mens Skoven gjenlod ved dens Susen,
 Da malte strax for Tanken af
 Sig Skibet paa det vilde Hav,
 Og op til Himlen gik min Bon
 Om Hjælp for Havets raske Søn.
 Fuldt var mit Liv, mig Jorden kær,
 Thi Himlen altid var mig nær,
 Og mens jeg eensom sad i Løn,
 Blev etter Verden mig saa skjøn.
 Ja, i mit Bryst jeg følte Trang
 Til Mennesker at see engang,

Til ret et kjærligt Blik at føeste
 Paa mine Brødre, paa min Næste.
 Jeg greb min Stav og hid jeg gif —
 Men hvor jeg dreier hen mit Blik,
 Jeg seer kun Masker, grimme, fade:
 Det er den gamle Maskerade!
 Den gamle Løgn, der studses til;
 Dersor Godnat! thi hjem jeg vil.

Han vendte sig og gif — just som Fru Mille,
 Der havde skiftet Dragt for femte Gang,
 Bevæbnet frem som Amazone sprang
 Med Skjold og Landse, som hun kjælt lod spille.
 Dog hendes Eventyr vi glemme ville,
 Og lytte til Trompetens muntre Klang,
 Der paa et Bink af Homo høit forkynder,
 At Maskeradeballet nu begynder.

Hver Maske faldt, som Damerne beskjermmed
 For Cavalerernes det skarpe Blik,
 Og hele Natten svired man og sværmed,
 Og dandsed til den støiende Musik.
 Først da sig taaget Morgengryet nærmed,
 Man mat og sevnig bort fra Festen gif,
 Og til Alkoven ogsaa Homo uilte,
 Hvor, træt af Larmen, han sig eensom hvilte.

Mens Sovnens Vinger der ham overskygge,
 Til dig, min Læser, vender sig mit Ord;
 Til dig, der nylig saae et lille Stykke
 Af Tidens store Maskeradechor:
 Suppleer det! Brug Erforings Hjælp og Krykke,
 Og siig, med Haand paa Hjertet, om du troer
 At Helten feiler i, at man herneden
 Kan trænge høiligt til Fuldkommenheden?

Er reent han blevet dum? Gaaer han iblinde,
 Naar han et Maal for hele Livet vil?
 Og hvilket andet Maal er vel at finde,
 End netop det, hans Stroben sigter til?
 Tænk paa dig selv! Tænk paa hver Mand og Qvinde,
 Hvem dette Liv er meer end blot et Spil,
 Og siig, om hver af dem af alle Kæster
 Gi samme store Maal just stræber efter.

Sandt nok, de Flestes Stroben neppe tør
 Sig fra den egne, lille Kreds lesrive;
 Men mon ei videre man skride bør
 Og imod Maalet frem det Hele drive?
 Men hvem skal Massen Stødet fremad give,
 Hvis Homo, hvis vor Helt det ikke gjør?
 Hvem Anden virke skal for Alles Lykke,
 End netop den, der føler Skoen trykke?

Paag sine Skuldre har han Byrden taget,
 Og derfor vi ham Alle takke maae;
 For vores føllede Skyld han bliver plaget,
 Og derfor bør dog ei han Skoser faae.
 Han vaagner netop op — det længst er daget,
 En Dag saa triist, saa sorgelig og graa;
 Hans store Plan strax vaagner i hans Pande —
 Det er iaften den skal Probe stände!

Med rynket Bryn han i sin Slaabrok træ,
 Og taus i dybe Tanker stod han længe,
 Mens over Læben frem sig monne trænge
 Snart et bekymret O! og snart et Aa!
 Men hvorfor lod saa dybt han Ho'det hænge,
 Just som af Sengen ud han Benet stak?
 Hvad var ham hændt? Hvad veied her ham Kraften? —
 Geheimraad Enkens Ord fra sidste Aften!

Thi Sagen var: hvad Manden havde sagt,
 Var om ei ganske, dog tildeels det Samme,
 Som tidt ham selv beklemte med en Magt,
 Der Aalandens hele Streben vilde lamine:
 En Trivl, om ei han vilde staae tilskamme
 Med Planen, hans Begeistring havde lagt;
 En Trivl, om ogsaa virkelig hans Evner
 Fuldkommenhedens Seir en Udsigt levner.

Bel havde disse Trivl han før besiret,
 Ja, med et Pust fra et begeistret Bryst
 Igaar han jo som Avner dem henveired,
 Da de sik Liv ved Excellencens Rost;
 Men nu da de ham fastende beleired,
 Nu da han prøved denne Morgendyst
 I Tanken om hvad Aftnen skulde bringe:
 Nu mægted han ei meer dem at betvinge.

Han i sin Stue frem gik og tilbage,
 Til pludselig han standsed sine Skridt,
 For af sin Pult sin Tale frem at tage
 Og ved dens Syn sin Tro at styrke lidt.
 Med Blik paa eengang stirrende og svage
 Han Talens Indgang gjennemleste tidt,
 Men endte med det Suk: Hvor intetsigende!
 Bestandig Sagens Hovedpunkt undvigende!

Det var som Uro Hjertet skulde splintre;
 Paa Kroppen sin Kavai han hurtig sik,
 Og ud i Vinterstaagens Rusk han gik,
 For at bekæmpe Fjenden i sit Indre;
 Men med fordoblet Kraft, og langtfra mindre,
 Den her ham ansaldt med de hwasse Stik:
 Hvert Menneske, som paa sin Wei han modte,
 Paany ham Trivlens Dolk i Hjertet stodte.

Han traf paa Jensen ved et Gadehørne.
Tak for igaar! skreg strax den lille Mand;
Det heldigt er, at jeg paa dig skal torné,
Da med det Samme jeg dig melde kan,
At Buret er beredt for vore Bjørne.
Hotellets store Sal er sat i stand,
Og med brillant Belysning kan jeg tjene.
Afsted sloi Jensen — Homo stod alene.

Hans Uro drev ham ned forbi Hotellet,
Hvor ved Placater paa sædvanlig Vis
En Generalforsamling var anmeldet
For sluttet Selskab, Klokk'en 7 præcis.
Bud dette Syn, som om hans Dom blev fældet,
Det ned ad Ryggen løb ham koldt som Ijs.
Han sik Colik, og hurtig hjem han hasted,
Hvor i sin Lænestol han mat sig fasted.

Med stive Blik, med Barmen tung og trang,
I dybe Suk sit Hjerte der han letter,
Mens til den rene Daarslab han ned sætter
Den Plan, der var saa dristig sat igang.
Da traf medeet hans Blik den Rad Portraiter
Af store Mænd, der rundt paa Baeggen hang
Fra Kakkelovnen af hen til Neolen,
Og hurtig sprang han atter op af Stolen.

Ha! næsten høit han raabte, mens han treen
 Hen for de store Mænd, der hang bestoved':
 I Jordens Herlige! Viſt mangen En
 Af Jer min indre Lidelse har prøvet;
 Viſt mangen En af Jer var tidt bedrøvet
 Sin Gjernings Byrde, mere tung end Steen;
 Viſt mangen En af Jer med Selvsfornegtelse
 Har kæmpet mod den bittere Twivls Ansegtsle.

Jeg føler styrket mig ved eders Blik!
 Jeg føler Modet vore ved jert Minde!
 I vandt jo Seir, og ogsaa jeg skal vinde,
 Naar Troens Liv, hvoraf jer Daad fremgik,
 Naar Troens Kraft, der boder Twivlens Stik,
 Jeg atter i mit Bryst formaaer at finde.
 For Jer og mig er fælleds Maal og Vei,
 Alt hvad I vilde, vil jo ogsaa jeg!

Hvor blev det lyft omkring ham! Som paa Vinger
 Hans Sjæl befriet sig iweiret svang:
 Det gaaer! det gaaer! fra Haabets Stemme klang,
 Det gaaer! det gaaer! fra Hjertets Echo klinger.
 I Orden rask Conceptorne han bringer,
 Han tager Talen frem for anden Gang,
 Og for dens Indgang her i Troen staaende,
 Hvor fandt han nu hvert Ord saa sandt, saa slaaende!

Vist fire Timer uasbrudt med Tver
 Til Talens Memoreren nyttet han,
 Thi kun af Slutningen han lidt omskriver,
 For Endens Climax ret at faae istand.
 Fast ved sin Gjerning han saalænge bliver,
 Til ikke blot hvert Ord han huske kan,
 Men selv hver Pris, hver Streg — og med et Amen
 Det skrevne Heste nu han lukker sammen.

Han seer paa Uhret — Klokk'en den er Tre.
 Med samlet Sind han hen for Speilet træder,
 Og fører der sig i de sorte Klæder,
 I Floielsvest og Halsbind, hvidt som Sne;
 Thi Nollen af en Taler ei tilsteder
 At han i Uniform sig lader see.
 Da det er gjort, gaaer han til Spisestu'en
 Og sætter rolig sig tilbords med Fruen.

Til hende talte han med opromt Mine,
 Idet med mandig Kraft han hvert et Spor
 Af Formiddagens indre Øval og Pine
 Udsletted af sit Alasyn og sit Ord.
 Han lo med Julle, spøgte med Bettine,
 Gav Fruen venlig Haanden over Bord,
 Og foied til med ligegeyldig Stemme:
 Taften bli'er min Engel ene hjemme.

Paa Spørgsmaal hvor han selv da skulde hen,
 Gav han til Svar, at Kort han skulde spille
 Med Jensen og en anden gammel Ven —
 En Nødlogn, der var tilladt, da sin Mille
 I Sagen nødig han indvie vilde,
 For han med Seierskrandsen kom igjen;
 Men da han havde givet slig Belærelse,
 Gik atter han tilbage til sit Bærelse.

Endnu engang paa Talen han sig horte,
 Hvorpaa i Klokkestrengen rast han drog
 Og Overkjolen hurtig sig iforte.
 Præcise Klokkens 6 sin Hat han tog,
 Og nu for sidste Gang, for vort han fjorte,
 Paa sine store Mænd han Blikket slog;
 Men først og sidst paa Verdenshelten Colon,
 Paa Luther, Mirabeau, Lykurg og Solon.

Han ankom til Hotellets store Sal,
 Hvor Jensen var ifærd med Lys at tænde,
 Og hvor Tribunen, sjernt i Salens Ende,
 Behersked som en Høi den lave Dal.
 Hvad! raabte Jensen til ham: Er du gal?
 Hvad vil du her? Hjist seer en Dør du henne!
 Der gaaer du ind og i dit Kammer bli'er,
 Til Alt er færdigt og jeg Tegn dig gi'er.

Bor Helt ham adlod; men fun lidt forlysted
 Ham Praasen og det mørke Hul, han saae.
 Han blev forstemt; men snart den Tanke troested:
 At næsten altid i den usle Braa
 Den ødle Sæd, hvis Frugter Verden høstet,
 Man havde seet sin Spirekraft at saae;
 At næsten altid fremgik af det Dunkle
 De Stjerner, der paa Folkehimlen funkle.

Bed at gaae op og ned han sig beskytted
 Mod Kulden, og skjøndt Tiden nu var knap,
 Til Salens Gjennemflyven han den nytted,
 Hvorved dog Tanketraaden ofte slap.
 Da hørte Stoï han under sig — han lytted,
 Af Trappen op der stormed Folk omkap,
 Først enkelvwiis, og saa i samlet Mængde:
 Der kommer de! Der kommer de! han tænkte.

Han sloi mod Doren — aabned den paa Klem
 Og ind et Speiderblik i Salen skikked,
 Og ganske rigtig! det var netop dem.
 Den hele Sal blev fuld i Dieblikket,
 Men mod ham selv, som endnu stod og kikked,
 Sprang lille Jensen let paa Taaen frem.
 Nu er det Tid! han hvisked; kom, følg efter!
 Og Homo samled alle sine Kræfter.

Som Degnen Præsten, Jensen frem ham førte;
 Men da han langs Tribunen vandred hen,
 Forbi Kavai- og Frakkelædte Mænd,
 Der snakked høit og larmende sig rørte,
 Blandt andre Ord han ogsaa disse hørte:
 Nu gaaer det los! Pas paa, nu faae vi Spænd!
 Hans Hjerte blev ham snevert under Kjolen,
 Og stærkt beklemt besteg han Talerstolen.

Der stod han nu med sine Idealer,
 Med Hjemmets Born, født i det stille Sind,
 For her dem offentlig som Folketaler
 At føre ved sit Ord i Verden ind.
 En Bleghed, næsten idealsk, sig maler
 I denne Stund nu ogsaa paa hans Kind,
 Og idealsk han langsomt fra Papiret
 Oploftet Diets Laag, lig Hjelmbisiret.

Ud over Mængdens stilleblevne Hav
 Paa eengang Blikket han begeistret sender —
 Men Synet af den store Masse gav
 Hans Sjæl et Indtryk, som dens Tillid ender.
 En Magt, som ingen Skaansel vidste af,
 En sluttet Phalanx imod ham sig vender;
 Han følte sig som En mod Tusind — sukked,
 Og usædvanlig dybt til Indgang bulked.

Han hæved efter Hovedet og stammed:
 „Høistærede Forsamling! Hvis“ — Men knap
 Bar Ordet ude, før ham Mælet slap,
 Idet sig voldsomt Tungebaandet strammed
 Og Læberne sig sluttet som en Klap.
 Med Purpur paa sin Kind han dybt sij skammed,
 Og et Minut han bar paa Tausheds Synd —
 Da raabtes nedenfra: Begynd! begynd!

Det Raab gav Stemmen som et Skub i Hælen;
 Man saae ham pludselig sit Mæle saae,
 Og rask git Talen fremad uden Dyelen.
 Men her jeg Væseren nu gjøre maa
 Opmerksom paa den Egenhed ved Sjælen,
 Hvoraf det Følgende han vil forstaae:
 At sjøndt som Enhed Sjælen maa bedømmes,
 Dens Dobbelthed dog ogsaa maa indrømmes.

Deraf det kommer, at man tidt i Ord
 Er Gen, mens man i Tanker er en Anden;
 At tidt man klart begriber med Forstanden
 Hvad man alligevel dog ikke troer;
 At tidt i Hjertet en Logik der boer
 Aldeles modsat den, man har i Panden;
 At tidt man til sit Ja selv siger Nei,
 Og falder Du endog sit eget Jeg.

Med andre Ord: hver Sjæl et Indre har,
 Som udgjør Livets egentlige Kræster,
 Til hvilke fast sig Ydersjælen hestter,
 Der Nollen tidt af Indersjælen ta'er,
 Hvis Kjærne den dog aldrig kommer efter,
 Endskjøndt den handler som om Alt den var.
 I denne Ydersjæl boer hvad man nævner
 Det anbetroede Pund, de givne Gnner.

Heraf nu Læseren begrive vil,
 (Hvad viistnok ellers blev en evig Gaade)
 Hvordan i Homo's Sjæl det her gik til.
 For Talen lod han Ydersjælen raade;
 Men medens den til Ord spandt Tankens Traade,
 Drev Twivlens Dæmon indenfor sit Spil.
 Thi naar en Dæmon spille skal sin Rolle,
 Vil altid Indersjælen fast den holde.

Der i hans Hjerterod den rev og sled,
 Og raabte heit (mens under dens Spektakel
 Vor Helt opmuntred til Fuldkommenhed):
 Ja pas du bare paa dig selv, du Stakkel!
 Thi hvis der ikke snart skeer et Mirakel,
 Du dugge vil af Talerstolen ned.
 See bare til, at vel derfra du kommer,
 Thi ligefor dig, see! der staaer din Dommer.

Og da nu Homo med usikker Røst
 Forkyndte Idealets visse Seier,
 Skreg etter høit Dæmonen i hans Bryst:
 Nu kommer du med dine Marrestreger!
 Tal du til Mængden fun, hvis du har Lyst;
 Igjennem disse Frakker og Kavaier,
 Igjennem disse Hjerners tykke Skal
 Du trænger aldrig med dit Ideal!

Min Væser fatter, at paa denne Biis
 Et mindste Virkning Ordet kunde gjøre,
 Da Heltens Sjæl — paa eengang Mund og Øre —
 Paa Holdning, Enhed, Barme led Forliis.
 Og virkelig var Talen hold som Iis,
 For Publicum utaalelig at høre;
 Og skjønt den læst ei havde mindste Plet,
 Det hjalp dog ei, da den blev holdt saa slet.

Forsamlingen, der hidtil holdt sig stille,
 Paa eengang syntes at det nu var nok;
 Og for at viise, den befandt sig ilde,
 Den bankede med Paraply og Stok.
 Men da han desuagtet tale vilde,
 Et Hys! ham hilste fra den hele Flok,
 Og mens han svimlende sig holdt ved Bordet,
 Fremtraadte der en Mand, som fordred Ordet.

Ved dette Syn vor Helt aldeles blegned,
 Og kun med Møie Manden han forstod,
 Der nu i Alles Navn ham vide lod:
 At de som Taler e sig havde tegnet,
 At hvis han for Tilhørere dem regned,
 Da var det Alles Ønske stik imod;
 Samt at sin egen Plan han syntes glemme,
 Da han tilegned sig den følles Stemme.

Paa Manden stirred Homo consterneret.
 Han brat steg ned fra Talersædets Top;
 Men lille Jensen sprang i hans Sted op,
 Og mens han Mængden kraftigt haranguered,
 Han Planens Ord for dem interpretered
 Og bad for Guds Skyld dem at holde Trop;
 Thi Taleren, som just befandt sig ilde,
 Sin gamle Nandskraft snart erholde vilde.

Han saae sig om — men saae deaabne Døre,
 Thi Homo havde Salen alt forladt,
 Saa Andet ei for Jensen var at gjøre,
 End nu Forsamlingen at hæve brat,
 Med Løfte, at fra ham de skulde høre,
 For næste Gang de Stevne her blev sat.
 Da det var gjort, han hjem til Bennen uilte,
 Hvem han paa Sengen træf, hvor mat han hvilte.

Det gik forbandet daarsligt! Jensen skreg,
 Idet han muntert purred sig i Ho'det;
 Men Talerstolen ogsaa du besteg
 For første Gang, og det gi'er Skrek i Blodet.
 Ein Mal ist kein Mal. Tab nu ikke Modet!
 Maak over Nederlaget slaae vi Streg;
 I næste Uge vi paany probere —
 Nei! afbrød Homo ham: Nei aldrig mere!

Hvordan! udraabte Jensen: Denne Sag,
 Som du i mange Aar har forberedet —
 Som du har tænkt paa baade Nat og Dag —
 Som din Mission du kaldte — som du sveded
 Ved dine Bøger for — som har dig glædet
 Og trostet under alle Skjebnens Slag:
 Den vil du lade falde saa umandig?
 Ja, sukked Homo: ja! Ja for bestandig!

Forgjæves Bennen ham bestred med Grunde,
 Forgjæves blev Beviis for Haabet fort;
 Om Jensen havde talt med tusind Munde,
 Han af vor Helt dog ei var bleven hort.
 Lig Icarus, afmægtig af sin Bunde,
 Midt i sin Himmelslugt af Slaget rørt,
 Nedstyrtet ho'ekulds, vingelos i Havet,
 Laa Homo her i Puderne begravet.

For ham begyndte nu en Tid, som haardt
 Det falde vil sig ret at forestille,
 Hvis Læseren fra Helten ei seer bort,
 Og tænker Sort og Rødt sig selv at spille
 Om det, som allersidst han tage vilde,
 Og som han satte paa et enkelt Kort.
 Rødt er det Kort, som Læseren har stillet —
 Al! Sort der kommer op, og tabt er Spillet.

En dyb Tungsfindighed ham overfaldt,
 Der ikke blot hans Hjerte sammenklemmer,
 Der ikke blot betynger Sind og Lemmer
 Og boier som hans Styrke hans Gestalt,
 Men hoiere hans Nervers Strenge stemmer,
 Saa han til samme Tid — hvad her fortalt,
 Jo klinger som en Ting, der er utrolig —
 Var spændt og slap, var døsig og urolig.

Han hele Timer stille kunde staae
 Og see paa Gaden ned fra vindvets Rude,
 Som halv forundret over, at derude
 Sin vante Gang Alverden kunde gaae,
 Hvor ei det Mindste syntes at bebude
 Den Livsformerkelse, han vented paa;
 Men tog man bag ham saa i Doren bare,
 Saaes i Forskrækkelse han sammen fare.

Han hele Nætter vaagen funde ligge,
 Med Tanken opfyldt af sin Tort og Spee;
 Og fil tilfældigvis han Folk at see,
 Som han saae Hovederne sammen stille:
 Strax blev han bleg; thi han betvivled ikke,
 Det gjaldt hans forulykkede Idee.
 Aviserne han aldrig turde læse,
 Af Frygt, i dem at træffe sin Fadaise.

For ingen Priis ved Bonner nok saa milde
 Til at gaae ud han sig bevæge lod;
 Thi hvorsø skulde han vel hente Mod,
 Til frem for Verden sin Person at stille?
 Men da hans Stueliv bekom ham ilde,
 Da paa Bevægelse hans Doctor stod,
 Han ester Lægens Raad for saa vidt hørte,
 At daglig i Karret en Tour han fjørte.

Der sad han dog endnu med et Slags Gre,
 Det sin egen Vogn han rumled i;
 Der var han skilt dog ved en Barriere
 Fra disse Mennesker, han kom forbi;
 Der kunde han i Fred for Folk dog være,
 Og skjendt indspærret sole sig lidt fri;
 Thi hvis han skulde see bekjendte Miner,
 Saa havde han jo sine Vogngardiner.

Fru Mille blev urolig, og indviet
 Af Jensen i den hele Sags Natur,
 Til hun Patienten bort fra Stadens Muur
 Og sendt med Extrapost til Baroniet.
 Men heller ikke der blev han besriet
 Af dette mørke Tungsinds Fangebuur,
 Og sidst i Februar kom han tilbage,
 For atter i Karosse trist at age.

Gud veed, hvorvidt hans Sygdom kunde gaaet,
 Hvis ei ham havde frelst en hoiere Magt;
 Hvis ei han Kald til Hore havde faaet,
 Hvor — Kammerherrenøglen blev ham rakt.
 Geheimraad Enken havde bi ham staaret
 Og ind et Ord paa hoiere Steder lagt;
 Om af sin egen Drift, om dertil ledet
 Ved Bon af Homo's Venner — ja, hvem veed'et?

Nok sagt, vor Helt den gyldne Nøgle sik;
 Tungsindighedens Sky han saae bortdrive,
 Den lukte Horizont saae fri han blive,
 Og som en Stjerne klared sig hans Blik.
 Men, spørger man, hvor kunde Nøglen give
 Erstatning ham for Haabet, der forgik?
 Og om endog et Dieblik forlyste,
 Hvor kunde slig en Bagatel ham trøste?

O meget let! En ny Vei nyt Haab føder.
 Tidt ad en Gade gaaer man — ikke sandt?
 Op til hvis Ende der en anden støder,
 Som fører til en ganske modsat Kant.
 Man dreier blot om Hjernet og man møder
 En Verden, som man før ei for sig sandt.
 Saaledes Homo, da han Møglen eied,
 Om i en anden Tankegang nu dreied.

Ei meer mod Publicum han udad saae,
 Og mens han Folket og dets Vel lod ligge,
 Han retted med sin Tanke sine Bliske
 Mod Maaleet, der i modsat Retning laa
 Af Talermaaleet, som han naaede ikke.
 Ikkun den fine Mand han stirred paa,
 For hvem en Bane jo endnu stod aaben
 Til evig Frengang og til evig Haaben.

Saadan forandrer sig med Tankegangen
 Den hele Udsigt — Livets Maal og Spil;
 Men først til slig Forandring spores Trangen,
 Maar der et Stød fra Uden kommer til.
 Forst Hjertet gjennemzittres maa ved Klangen
 Af Stødet, før man Tanker skifte vil;
 Thi samme Tankegang, med Haand paa Staben,
 Gaaer mangen En fra Buggen indtil Graven.

Ta, mangen En gaaer ad den stille Sti,
 Som vel man Kirkestien kunde falde;
 Som, fri for Anstod og for Uro fri,
 Ham fører mod det Maal, der vinker Alle.
 Det aldrig ham i Tankerne kan falde,
 At anden Tankegang kan vandres i;
 Al Dreien-om ham tykkes overslodig,
 Da lige frem at see han fun har nødig.

Heel modsat dog, i Birkzak ud og ind,
 Sig Tankestien bugter for Saamange,
 Som her i Livet alt den Skat forlange,
 Der heelt udfylder et uroligt Sind.
 De dreie om i andre Tankegange
 Hvergang det gamle Maal har tabt sit Skin;
 De vil en anden Udsigt — ny Forandring,
 Der ny Glands faste kan paa deres Vandring.

Men tidt paa denne Viis det kan sig hænde,
 At ind der dreies i en cul de sac,
 En Bei, som luft er i den ene Ende.
 Man skrider frem — man trænger paa, men af!
 Om Panden end mod Muren man vil rende,
 Den siger dog kun stop! Nei mange Tak!
 Vil den Advarsel nu man ikke høre,
 Kan fortsat Fremgang kun til Vanvid føre.

Da takker man sin Gud, om Noget møder,
 Hvorved man tvinges til at vende om;
 Hvorved den Vand, man mod Muren stoder,
 Omdreies mod en Lust, der føles tom;
 Da faaer man Stedet kjært, der Tanken nøder
 Ud af det Hul, hvor den i Klemme kom;
 Og derfor sik saa kjær just Homo Nøglen,
 Der atter gav de bundne Tanker Toilen.

Men som en Lykke sjeldent kommer ene,
 Saa gik det ogsaa her. Knap Tid han sik,
 Til Skräderen at lade Lidt fortjene,
 Ved tvende gyldne Knapper efter Slik
 Ut heste bag paa Kjolen — dog alene
 Paa den civile, hvormed ud han gik —
 Knap dette Hæderstegn ham bagpaa sidder,
 For han sik Korset forpaa og blev Ridder.

Paa hvilken Maade? Paa en saare nem.
 De trende yngste Kammerherrer maatte
 Hungere ved en Fest, hvorved de traadte
 I deres Galladragt for Hoffet frem:
 Nu var med Ordner smykt de To af dem,
 Og Hoffets Marskal nødig vilde blotte
 Den Tredies Mangler for Alverdens Blik;
 Paa denne Maade Homo Korset sik.

Fra Festen vender netop han tilbage,
 For oprømt i Familiens snevre Kreds
 Gratulation af Fruen at modtage,
 Og — med sit eget Ydre veltilsfreds —
 At lade Zulle og Bettine rage
 Paa Korset og besøle Nøglangs Spids.
 Fra dem begi'er han ind sig i Gemaklet,
 Hvor han den hele Herlighed astakked.

Her i sin Gensomhed blev han bevæget,
 Hans Sjæl sig følte løst af alle Baand;
 Han takked i sit stille Sind den Haand,
 Som havde saaret og som havde læget,
 Som havde huldt hans Hjerte vederqvæget
 Og løftet fra det dybe Fald hans Mand.
 Han spored tydelig et Forsyns Finger,
 Og dette Forsyn rørt sin Tak han bringer.

Men — tænkte han — ved Ord det ei tor blive,
 Den sande Tak i Handling dog bestaaer;
 Hvor selv Saameget man af Himlen faaer,
 Bør ogsaa Noget man til Andre give.
 I Armodss Bolig Sorgen at fordrive,
 At troste Hjertet, der bekymret slaaer,
 Gi bedre Offer kan en Sjæl fremføre,
 Og dersor Godt i Løndom vil jeg gjøre.

Halvhundred Daler af sin Pult han tog,
 Og for Incognitoet at bevare,
 Han en Kalmuksfrak sig iførte bare,
 Hvorover han sin Vinterkappe slog.
 Med Hue paa, med Blik der straalste flare,
 Han gjennem Porten ud paa Vandring drog,
 Og hurtig op ad Gaden han sig skyndte,
 Just som at dæmre Dagen sterklt begyndte.

Det var i Marts og et affskyeligt Veir
 Med Regn og Sneesog, og saa voldsom Blæsten,
 At bort fra Jorden den ham følte næsten,
 Saa Kappen han kun fastholdt med Besvær.
 Paa Kongens Nytorv, ikke langt fra Hesten,
 Kom i sin Gang han meer og mere nær
 To magre, usle, qwindlige Gestalter,
 Med Tøfler paa og dækked' kun af Pjalter.

Dem Binden bagfra tog i Skjortet ind,
 Afstegnende Figurens hele Jammer
 Mens ind den bored sig i Been og Skind,
 Og vaer han bliver, at den Ene lammer.
 Strax af Medlidenhed hans Hjerte flammer,
 Med Kappen trukken tæt op for sin Kind,
 La'er han — idet forbi han monne skride —
 I Haanden paa dem hver en Specie glide.

Na Gud velsigne Dem! det bag ham lod.
 Men hurtig gik han til; thi frem just stilled
 Sig for hans Sjæl hans eget Ungdomsbilled
 Fra den Tid, da han dybt bestedt i Nød
 Drev om paa Gaden ussel og afspillet,
 Og gysende han næsten glad udbrød:
 Nei disse Fruentimmers Nød var større!
 Men gudskejov jeg Mit har paa det Tørre.

Med denne Glæde ved sin trygge Stilling
 Hvor Andre prøved Nødens bittere Magt —
 En Glæde, hvoraf vist en lille Billing
 Den kjære Læser af og til har smagt —
 Gaaer rast han frem og sparer ei sin Skilling,
 Hvergang en Tiggerhaand ham bliver rast;
 Og endelig hans Skridt ham derhen føre,
 Hvor han jo Godt i Vandom vilde gjøre.

Adress'avisen havde viist ham Beien,
 Ved Bon om Laan i dyb Glendighed
 Til Barselsfærd, til at betale Leien,
 Og til i Jorden at faae Manden ned.
 Tre Huse, hvor paa Alting Nød man led,
 Han havde mærket sig med Blyantsstregen,
 Og i det ene, fast til Tagets Top,
 Steg af den usle Trappe nu han op.

Paa Gangen stod han stille — for hans Dren
 Lød Stei og Latter, munter Sang og Klang,
 Og knap med Klinken sik han aabnet Døren,
 Hør op ved Syn af ham derinde sprang
 To Kjællinger, en Mand og fire Børn,
 Med samt en Knæs, rødhaaret, stor og lang.
 Et oplyst Bord med Steg og Punsch og Flasker
 Til samme Tid ham hæiligt overrasket.

Teg gaaer vist feil, han siger; om en Død
 I Dagsavisen stod der en Fortælling —
 Ja ganske sandt! faldt ind den ene Kjælling,
 Der stank af Punsch og glindsed fed og rød:
 Ja han er død, den stakkels gamle Skælling,
 Og paa det Sidste led han megen Nød;
 Han skreg saa høit og døde midt i Skriget —
 Men vil ei gode Herre see paa Liget?

Her fra en Bæk hun hurtig trak et Lagen,
 Og tynd som et Skelet, med blege Træl,
 Med hvide Haar den Døde kom for Dagen,
 Og puslende ved ham hun pluddred væk:
 Han Lappeskræder var og født paa Skagen,
 Hans sidste Arbeid her var denne Sæk.
 Den kun blev færdig paa den ene Side;
 Nu som en Liigseæk kan han selv den slide.

Forbauset Homo stod. Han knap trak Veiret,
 Han stirred paa den Dodes hule Kind,
 Mens Konen vedblev: Al, det gamle Skind!
 Saamange gode Folk der her har vaeret
 Og rast en Skilling os af Døren ind.
 Min Mand, som er hans Søn, har ham ernæret,
 Og at han godt blev pleiet, jeg bedst veed;
 Men vil ei gode Herre sidde ned?

Bor Helt, hvis Brede vakte i det Samme,
 Tilbageviser Konen, som nu tier;
 Og mens et strengt Blik han dem Alle gi'er,
 Han yttrer: at de ret dem maatte skamme
 Ved Gaver at begjøre og annamme,
 For at anvende dem til Drif og Svær;
 At Spot det var, at sidde saa ved Kruset,
 Imens den Døde var endnu i Huset.

Der stod de dybt beskæmmet Allesammen,
 Paa Knøsen med det røde Hoved nær;
 Thi han, som havde øst Begeistringsflammen
 Af Bollen, hvormed nys man var iførd,
 Gjensvared Homo rast: Hvad angaaer Skammen,
 Hvorom den gode Herre taler her,
 Da vil det Hele nok Saameget sige,
 Som at en Steg kun passer for de Rige.

I troer, naar I en Skilling os forcere,
 Saa har I hjulpet os i al vor Nød,
 Saa skal vi spente, spare, og fortære
 Den under Tak til Jer i Vand og Bred;
 Men naar man daglig maa i Kulden være,
 Og hvile sig hver Nat i Halmens Skjod,
 Saa til en glad Dag kan man ogsaa trænge,
 Og dertil er just gode jeres Penge.

I har det nemt, I Rige! Stegte Duer
 Jer fly'er i Munden, mens I lever slot
 Med jeres pæne Frøkner, sine Fruer,
 Paa Floiels-Sopha i det høie Slot.
 I Pappegeier har i jeres Stuer;
 Men see Dem om i disse Huller blot,
 Hvis De har Lyst, saa gjennemrod kun Neden,
 Rotter og Muus er hele Herligheden!

Thi vi, min Herre, dandse paa Ruiner,
 Vi slaae i Noden Hul paa Glædens Spunds,
 Vi for vor sidste Skilling lave Punsch
 Og kjøbe Søsterkage med Rosiner;
 Vi slukke Sorgen ned mens Døden griner,
 Og trumfe mod ham før vi gaae tilbunds;
 Og har for een Dag vi bortgjennet Sorgen,
 La'er vi Fiolen sørge for imorgen.

Ja see kun paa mig! Gjor De kuns Dem vred
 Og slæng kun Kappen fornemt over Kjolen!
 Men vi Aviser har i Aftenskolen,
 Og vores Lærer han reed god Besked.
 Et Uveir trækker sammen omkring Solen,
 I Rigdoms Bolig Lynet snart slaaer ned;
 Vi Smaafolk os forstaae paa Catechismen:
 Tag Jer iagt — nu kommer Pauperismen!

Tys, Jochum! raabte Konen: Hold din Mund! —
 Al, Herre! Her ei paa hvad Knægten taler,
 Men tænk paa Kisten, som man sort nu maler.
 Vor Helt, som væk at slippe segte kun,
 Fremtog sin Pung og putted en Rigsdaler
 Ned i den Dodes Haand — og samme Stund,
 Vort fra den Jochum, der saa haanlig smilte,
 Han ned af Trappen, ud paa Gaden illte.

Der stod han nu. Forstmidt han gik sit Skud,
 Og ganske langsomt naaede han den Kjelder,
 Hvor Leiesummen skal betales, ellers
 Familien næste Mandag kastes ud.
 Men her sik Nød han see, som man fortæller
 Det kildrer en Belgjørs fine Hud:
 En Nød saa lens for Haab, saa var for Glæde,
 At som en Gud en Hjælper maa fremtræde.

Han saae en gusten Kone Hoset strikke
 Ved Praasen i en Hule, mørk og qvalm,
 Mens Manden, pukkelrygget, monne flikke
 Paa et Par Træskoe, han beslog med Malm;
 Fem næsten nøgne Born han saae at ligge
 Paa Stuegulvet i det bare Halm;
 Og da med tyve Daler han dem trostede,
 Vist tusinde Velsignelser han høstede.

Han stod igjen paa Gaden set og fri,
 Mens glad ved Tanken om sin Daad han smilte,
 Og nu han hen til Barselqvinden ilste,
 Som boede fjerde Bagsal der forbi.
 Han steg til Dristen op, hvor Staklen hvilte,
 Men neppe Dørens Haandgreb trak han i,
 Før indenfra der mødte ham en Sukken;
 Han lukked op — og Drinden sad ved Buggen.

Til Næsens Tip i Kappen hyllet ind,
 Han et Par Ord om Barnet først fremstammed,
 Hvorpaa han spurgte, om hun selv det ammed,
 Og om det trivedes, det lille Skind.
 Den unge Drinde taug, som hun sig skammed,
 Hun rødmed heit — men da paa Barnets Kind
 Han nu af S dler lagde Fem og Tyve,
 Hun næsten ham om Halsen vilde flyve.

Begeistret løfted hun sin Haand og Rest.

O, raabte hun: Ned i min mørke Stue

En Lysets Engel steg fra Himlens Vue

Og bragte den Forladte Hjælp og Trost.

O lad min Engels Nasyn dog mig skue!

Lad det forferte, det sorraadte Bryst

Sin Skytsaand kjende og hans Navn erfare,

Før til sin sidste Stund det at bevare!

Det lød som sod Musik for Homo's Ore,

En Flig af Kappen alt han synke lod;

Dog — han jo Godt i Løndom vilde gjøre,

Og seirende han Fristelsen modstod.

Istedetfor sit Ansigt at afsløre,

Han rundt sig dreied paa den ene Fod,

Han over Skuldrer slog med eet Slag Kappen,

Og skyrted ud af Stuen, ned af Trappen.

Der stod for tredie Gang han nu paa Gaden,

Hvor Blæsten sig med Regnen havde lagt,

Og Maanen ovenfor i sneehvid Dragt

Imellem sorte Skyer saae ned paa Staden.

Bed Husene at folge langs Façaden,

Blev ud til Torvets aabne Rum han bragt,

Og rørt mod Himlens Lys sit Blik han hæved,

Mens Strengen i hans Indre klang og hæved.

Han havde trosset de Ulykkelige,
 Han havde gjort, hvad Pligten foreskrev,
 Han folste Glæden, som ei Ord udsige,
 Men hvorpaa Hjertet dog har Segl og Brev;
 Han gik omkring som halv i Himmerige,
 Til i hans Bryst der sig et Suk løsrev,
 Just som for Tanken Almas Billed svæved;
 Thi hvor var hun? Hvordan mon hun nu lebed?

Weibiseren jo maatte gi'e Besked
 Om hendes Bolig! — Greben af Ideen,
 I næste Urtebod han iser ned,
 Alt laane Bogen, for at eftersee'en.
 Den fandtes ikke; over til Caséen
 Ham Drengen viste som til rette Sted;
 Dog neppe stod han der, for han ersared,
 Alt Bogen gjemtes inde ved Billardet.

Thi gik han ind, hvor i Cigarrogs-Taagen
 En Sværm af unge Herrer stod og gik,
 Deeltagende med Haand og Mund og Blik
 I Kuglens Spil mod Banden og mod Krogen,
 For hver Gang den et Stød af Dueuen fik.
 Vor Helt i Hjørnet satte sig med Bogen,
 Han slog den op — paa nok af Navne stodte han;
 Men hverken Alma eller Stjerne mødte han.

Den Gamle, tænkte han, maa være død,
 Men hvor i Verden slakker hun, den Arme?
 Dog her en Stoi hans Tankegang afbrød;
 Høit ved Billardet hørte han dem larme,
 Thi En af Spillerne i Spillets Varme
 Tripleret havde Billen ved sit Sted.
 Han trykked dybere sig ind i Krogen,
 Og for Avisen bytted bort han Bogen.

Der sad han med Cigar og rynket Bryn,
 Mens rundt om ham man sang og peb og hvæste).
 Og ud en Nogsky mod Avisen blæste,
 Hvor i, blandt Esterretninger fra Fyen,
 Han een om Dødsfald som idromme læste.
 Paa eengang dog det sortned for hans Syn,
 Paa eengang alle Tankerne stod stille,
 Og neppe sine Dine troe han vilde.

Han læste: Redacteuren maa beklage,
 At Dagens Nygte Sandhed har fortalt.
 Igaar paa Galtenborg Fru Clara Galt
 Midt i sin skjenne Bane kom afdage,
 Ved over Barrieren Spring at tage,
 Hvorved med Hesten mod en Steen hun faldt.
 En Officer, som fulgte med til Ledet,
 Saae hende skytte — hun var død paa Stedet.

Det var det Hele; men det var dog nok,
 Ja meer end nok for Homo. Gjennemrystet
 Som af et Tordenslag han folte Brystet,
 Og et Minut sad stiv han som en Blok.
 Her at forblive ham ei længer lysted,
 Han skred forbi de muntre Gjæsters Fløk,
 Og vilde netop nu forlade Salen,
 Da han det Raab fornam: En Snaps til Pahlen!

Til Pahlen? gjentog han. Han om sig vendte,
 Og i den gamle, skimlede Marqueur,
 Hvem neppe Mærke til han lagde for,
 Han pludselig sin Ungdomsven gjenkendte.
 Men hvor var Glandsen, som ham sordum blendte?
 Hvor var Tournure, Fjøng, Parfum, Couleur?
 Particulie'en væk var! Hvilken Dalen:
 Van Pahlen funken til Marqueuren Pahlen!

Med blegt og sedtet Ansigt, Issen dækket
 Af et Par graae og sammenlagte Haar;
 Med Kippers Vest, hvis Skidenhed forskækked,
 Da rundt den om den tykke Mave gaaer;
 Med Pantalons, der knap til Kjolen rækkes,
 Saa Noget sees af Skjorten, Fyren staarer;
 Og Et paa ham endnu kun er det Samme:
 De Stovleremme, som hans Buxer stramme.

En Laps paa en Tallerken bragte Snapsen,
 Og Allemand paa Pahlen nu gav Agt,
 Der Haanden ud begjærlig havde rakt. —
 Nei Fingeren af Fadet! raabte Lapsen:
 Geduld, mein lieber Pahlen! Ingen Napsen,
 For han en Vittighed os her har sagt.
 Marqueuren strax tilbedste gav en Smudsighed,
 Modtog sin Len, og takled med en Pudsighed.

Bor Helt, som halv fortumlet var i Sindet,
 Fra Sværmens Latter iilte bort i Fart,
 Og i sin egen Stue stod han snart,
 Hvor han modtokes blidt af Maanesskinnet,
 Der gjennem blanke Ruder straalte klart.
 Han fasted Teiet af, og tung af Mindet
 Han satte sig i Gyngestolen ned,
 Hvor over Gulvet Maanelyset gled.

Som fra et gjennemtonet Instrument,
 Der Tonens Efterklang bevarer længe,
 Dybt i hans Bryst gjenlød de spændte Strenge
 Ved Alt, hvad denne Aften var ham hændt.
 Hans Tankers Beemod vilde Barmen sprænge,
 Og Folessær, som ei han havde kjendt
 I mange Aar, omspændte her ham magisk,
 Hvorved det hele Liv sig viste tragisk.

Hvad var af alle hine Væsner blevet,
Til hvem dog eengang han sit Hjerte bandt?
Hvor var den Ungdomslykke, han opleved,
De Fremtidschaab, hvori sin Trost han fandt?
Hvert Haab var spildt; hvert Baand var sønderrevet,
Og uindlost var hvert et Gleedespant;
Af hvert et Forhold var igjen kun Navnet,
Den skuffede Forventning eller Savnet.

Hans svundne Liv, ved ingen Daad betegnet,
Et Indtryk af en Drøm ham næsten gav.
Men Drømmen om Bedrifter reent var blegnet;
Som Gjenførde sig dens Taager malede af,
Og Tiden, i hvis Dyb han selv nedsegned,
Ham forekom som en uhyre Grav,
Der med en Hurtighed, som Tanken strækked,
Opslugte Alt, og Alt med Nat bedækked. —

Saa sad han mørk, mens Lyset om ham spilled,
Til ind i Sovekamret rask han skred,
Hvor Klæderne han hurtig af sig smed,
Og Teslerne for Sengestedet stillede.
Opfyldt af Claras og af Pahlens Billed,
I sine Dynes dybt han dukked ned,
Idet han sukkede saa sandt som grundig:
Sic transit gloria mundi!

Rettelser.

- Side 12 Linie 5: Minuttet læs Minutet
— 12 — 8: de læs De
— 84 — 15: varomt læs varsomt
— 118 — 12: Lvets læs Livets
— 162 — 19: Ide læs Idet
— 319 — 9: begrbe læs begribe
-
-

